

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 57

Dimecres, 19 d'octubre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 68, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/07) (continuació) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 68.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/07) (continuació)

Té la paraula l'honorable senyor Josep Bargalló, conseller primer de la Generalitat de Catalunya.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, companys i companyes del Govern, senyores i senyors diputats, aquest debat és sempre una ocasió important per prendre el pols a la política del nostre país. El d'enguany té lloc en un moment molt especial: el de l'aprovació de la Proposta d'Estatut del Parlament de Catalunya.

Aquest és el tema, transcendent, de gruix polític, d'ambició compartida, de futur. Potser no n'acabem de ser conscients, per la immediatesa dels fets i perquè l'estridència del soroll apaivaga la bellesa del so. No és nou; només cal repassar les hemeroteques i els diaris de sessions de les Corts referents als estatuts de Núria i de Sau. No ens inquietem. Les condicions d'avui són extraordinàriament millors que les dels anteriors debats. Avui vivim uns dies de victòria per al catalanisme, dies en què comença el catalanisme de la illusió i s'acaba el catalanisme de la derrota. Catalunya necessita victòries. Amb l'aprovació de l'Estatut al Parlament en varem obtenir una, d'un nou catalanisme, d'un catalanisme plural, ampli, obert, modern, més gran, nacional, social, amb més possibilitats de victòries.

En nom del Govern vull felicitar el poble de Catalunya, els partits polítics i els grups parlamentaris, els agents socials, felicitar tota la ciutadania per aquesta victòria, per l'acord històric que va permetre l'aprovació d'un nou Estatut que satisfà les necessitats de progrés socials, de cohesió social, de desenvolupament nacional, de fortaleza financera, que permeten afrontar amb garanties els reptes d'aquesta societat catalana de començament del segle XXI.

La satisfacció del Govern és alta, però també ho és perquè el Govern ha pogut comprovar, com ho han pogut comprovar tots vostès, que malgrat les prediccions que aquest era un debat que no afectava la ciutadania, el resultat del debat, tant pel que fa al contingut de l'Estatut com per l'esperit que conté ha arribat a la ciutadania, i a nosaltres ens ha arribat la satisfacció, la illusió de la ciutadania.

El nou catalanisme que abans esmentava, el catalanisme de la illusió, és potenciat en part per l'aprovació per àmplia majoria del nou Estatut aquí al Parlament, però també perquè aquest esperit expressat el 30 de setembre obre un panorama de voluntat i futur molt extraordinari, un panorama d'acord nacional, més enllà dels partits, un acord nacional d'un catalanisme plural, transversal, social, que té diverses cares i planteja un projecte de futur que pot ser comú, que ha de ser sòlid.

Vam arribar al Govern amb una proposta ferma i d'àmplia abast social: el pacte del Tinell. Una majoria parlamentària que no s'havia assolit des de feia molts anys ha empès alguna cosa més que una alternança partidista. El Govern d'esquerres i catalanista canvia l'estil d'exercici del poder. D'entrada, i pel cap baix, aquest Govern no ha de complir amb els desigs i les obligacions de la dreta que aquests dies veiem fins on és capaç d'arribar contra Catalunya. L'aliança entre la dreta catalana i la dreta espanyola no va ser bona ni per a uns ni per als altres.

Tenim molta feina des del Govern per endavant. Hem de sortir del retrocés i del retard en què ens trobàvem. La tasca del dia a dia ens demostra que estem en aquesta línia de tirar endavant, amb una acció de govern que té un format determinat per a ser valorada. El debat d'avui és la millor expressió de la valoració d'aquesta acció de govern.

El canvi que protagonitzem té un component ideològic, sí. No és sa negar les ideologies, situar la política en una bombolla asèptica i deixar-la en mans de la tecnocràcia. No hem vingut al Govern a fer ajustaments o retocs. No hem vingut al Govern només a gestionar: hi hem vingut a fer canvis reals. I amb tota la modèstia, però també amb tota l'energia, volem recuperar el món de les idees i dels ideals i carregar de contingut la paraula «política», en el sentit més noble de ciutadania.

Nosaltres hem endegat el que els nostres antecessors ni van fer ni semblava que volguessin fer o tinguessin el coratge de fer: nou Estatut i nou finançament. Aquest binomi, d'entrada, és un canvi substancial per millorar les condicions de vida del nostre poble i de la seva gent.

Hem donat d'altres passes endavant, hem omplert d'altres buits. L'Oficina Antifrau ni es plantejava. Com s'havia de plantejar si ni tan sols hi havia, com aquell qui diu, una pràctica significativa dels mecanismes de control parlamentari estrictament polítics?

El temes més delicats els hem hagut de resoldre nosaltres, perquè el cost d'impopularitat era un preu massa alt, encara que es fessin enquestes a mida. El Pla de l'energia, el mapa penitenciari, el Pla d'abocadors, la creació de centres per a dones, filles i fills víctimes de la violència, tot i ser la violència contra les dones una de les pitjors plagues socials d'avui..., tot això és obra nostra. Tot això són mostres evidents d'un canvi important, amb profunditat, pensat i responsable. Sense el canvi tot això seguiria sense ser possible. Ara entraré en més detalls, més endavant.

El Reglament del Parlament regula aquest debat sota l'epígraf «Debat sobre l'orientació de política general». Orientació política, és a dir, les línies mestres que ens

guien l'activitat i no pas un simple inventari de realitzacions o de projectes, sens perjudici, és clar, de la conveniència, i fins i tot la necessitat, d'especificar la realitzacions pràctiques d'aquestes polítiques i les conreccions de projectes a curt termini.

Per començar, només en dos anys hem donat un impuls decisiu a la que és la qüestió principal d'aquest curs polític i gairebé de la legislatura, que és el procés de reforma de l'Estatut. És amb aquest Govern que s'ha fet l'Estatut, no amb un altre. Més de vint anys de parentesi estatutari i de laminació permanent de les competències de la Generalitat, amb l'acceleració de l'etapa final aznarista, ens van abocar al pacte del Tinell, al Govern tripartit i a l'impuls per part d'aquest d'un nou estatut com a eina indispensable per tenir un país millor: l'impuls de millors polítiques de la salut, de l'educació i de la formació de les persones, del benestar de la gent; l'impuls de millors polítiques per al territori i per als territoris, per al medi, per a l'ecosistema i per a les persones; l'impuls de polítiques modernes i avançades per a un país millor i més lliure, per a la nostra gent, homes i dones, que volen viure millor i ser també més lliures.

Serà difícil de trobar en un futur immediat condicions millors per tirar endavant el procés estatutari. Ha passat per primera vegada ara, no en els darrers vint-i-cinc anys, que tenim una majoria parlamentària possible aquí i un govern de l'Estat amb un president de conviccions de ciutadania que també aposta pel procés i que ha empenyorat en ell la seva paraula. Els vots dels grups parlamentaris catalans al Congrés dels Diputats l'ajudaran, i no dubtem també que ho faran els grups basc i gallec, l'aragonès, i tant de bo el canari, els nacionalismes emergents que consoliden la plurinacionalitat de l'Estat espanyol i ajuden a fer viable el federalisme que propugnen el Partit Socialista i l'esquerra ecosocialista, i enriqueixen un arc parlamentari, trencant les dinàmiques curtes del bipartidisme o de les majories absolutes.

Seria inexacte, tanmateix, dir que aquest Govern ha fet l'Estatut. Els partits de l'oposició protestarien, i amb tota la raó. La seva elaboració ha comptat amb l'aportació fins a l'últim moment de les consideracions, les propostes, les esmenes, les crítiques de totes les forces. I ho vull subratllar: de totes les forces presents en aquesta cambra, tant de les quatre que han votat favorablement el resultat final com de l'única que al final hi va votar en contra. Per tant, aquest Estatut, l'hem fet entre tots aquí, al Parlament. Però deixin-me reivindicar un petit mèrit que sí que ens pertoca al Govern: el mèrit d'haver sabut renunciar al protagonisme que fàcilment hauríem pogut adquirir durant el procés de reforma, però que hauria anat en detriment de la unitat que exigia l'objectiu.

I precisament per això podem dir que amb aquest Govern s'ha fet l'Estatut. Gràcies a la generositat política d'aquest Govern, que no ha volgut monopolitzar la bandera de la defensa del país. Gràcies, en part, a la nostra renúncia al protagonisme, l'Estatut ha tirat endavant, amb dificultats al llarg de potser massa temps, però ha arribat a port, al primer port, de la seva navegació.

Era una demanda de la immensa majoria de la ciutadania, que era conscient que l'Estatut del 79 s'havia fet vell, se'ns havia quedat curt, no ens donava prou competències per intervenir des de Catalunya en la gestió de les noves realitats que l'evolució econòmica i social ens imposa. Realitats que van des de la transformació econòmica induïda per l'impacte de les noves tecnologies i la globalització fins a l'arribada massiva de la nova immigració i la necessitat d'incorporar-la amb igualtat de drets i deures a la nostra societat. I l'exigència diària de donar resposta als reptes d'un mercat laboral que jubila abans d'hora i retarda la incorporació dels joves.

Són fenòmens que exigeixen una resposta adequada de les nostres institucions d'autogovern: la Generalitat i els ajuntaments. Una resposta que ara no poden fer de forma satisfactòria per falta de competències i també de recursos. Això és el que explica que l'Estatut fos aprovat per aquesta cambra per una amplíssima majoria de diputats i diputades, molt per sobre dels dos terços necessaris. I això és el que explica també que aquest Govern hagi iniciat –només iniciat– una campanya d'informació a la ciutadania. Hi raonem per què calia reformar l'Estatut, en què consisteix el projecte aprovat i què ens aporta respecte de l'Estatut del 79.

La majoria nacional i social que es va configurar en aquest Parlament el 30 de setembre ha de mantenir-se fins al final del procés, és a dir, fins a la seva aprovació en referèndum pel poble de Catalunya. Aquesta majoria nacional i social ha de mantenir-se. El 2 de novembre hi ha la propera fita, la seva presa en consideració al Congrés dels Diputats, i la força d'aquesta majoria hi serà clau a partir de l'endemà mateix.

Amb el reforç de les resolucions aprovades en aquest debat –en el present debat– el Govern ha de reformular l'impuls de les seves polítiques. L'eina clau –no l'única, però sí l'eina clau– d'aquest impuls, de l'èmfasi que deia ahir el president, són els pressupostos per al 2007. Uns pressupostos que seran aprovats pel Govern en la primera quinzena de novembre, i que subratllen extraordinàriament, com vostès podran comprovar, les polítiques socials i les polítiques territorials, amb valentia i amb multitud de projectes, que a partir del rigorós treball de cadascun dels nostres consellers i de cadascuna de les nostres conselleres, el conseller d'Economia, de manera coordinada amb el Departament de la Presidència, està tancant aquests dies. Uns pressupostos d'alt nivell, potents, valents, que han d'encapçalar aquest impuls per al 2007, l'any de l'Estatut.

La cohesió del Govern tripartit és la garantia que el 2007 no serà només l'any de l'Estatut. El 2007 serà també l'any de l'eclosió... 2006, perdó. (*Remor de veus i rialles.*) El 2006 serà també l'any de l'eclosió de les polítiques socials i de les polítiques territorials –l'any 2006 és l'any de l'Estatut i l'any de l'eclosió de les polítiques socials i territorials d'aquest Govern.

El Govern, però, ha volgut apuntalar el futur sense cap escletxa en la seva obligació de conjugar el present. Entre la pura gestió diària i la reforma estatutària hi ha també la tasca de transformació i modernització que aquest Govern es va proposar en el pacte del Tinell. Som aquí per fer i perquè el ciutadà noti que fem, per-

què l'acció del Govern li millori la qualitat de vida. El Govern governa; ho va dir el president de la Generalitat ahir. La seva actuació és extensa i intensa, com ho és la seva iniciativa legislativa. Sabem que se'ns acusa de no governar o de no transmetre l'acció del Govern. Cap de les dues crítiques s'ajusta a la realitat. Ho aniré demostrant al llarg d'aquesta intervenció, però cal una acotació prèvia.

Una part de la transmissió de l'acció del Govern no depèn de nosaltres. Hi ha una mediació que, amb tota la legitimitat, ni sempre explica el que es fa ni amb la versió de la font que ho fa. No parlo de quan s'opina; parlo de quan, teòricament, s'informa. Els mitjans són cada cop més també actors polítics, no només transmissors de la política. Malgrat tot, el Govern governa.

En el debat de política general de l'any passat vaig anunciar els sis criteris que fan possible la transversalitat de l'acció del Govern: transparència, conciliació, lideratge, qualitat i prestigi del sector públic, suport a la productivitat, la innovació i la sostenibilitat i enfortiment de la societat del benestar. Aquests criteris continuen sent vigents i il·lustren perfectament el capteniment del Govern en la seva activitat al llarg d'aquest any.

Pel que fa a la transparència, el Govern ha tramès al Parlament el Projecte de Llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, que suposa la creació d'un òrgan independent per a la investigació i el control del frau.

Sobre la conciliació, entesa com a sistema de treball, volia destacar, per exemple, la posada en marxa dels consorcis amb l'Ajuntament de Barcelona derivats de la Carta municipal; la desactivació de nombrosos conflictes en el si del Tribunal Constitucional per la via de l'acord amb el Govern de l'Estat; l'establiment de lligams amb els governs de l'Aragó i de les Balears i de les regions del Lenguadoc, Rosselló i del Migdia Pirineus per a la posada en marxa de l'euroregió. Aquest darrer exemple demostra, a més, la voluntat d'internacionalització i la capacitat cooperadora del Govern, capaç de trobar interlocutors i complicitats molt diversos en institucions diverses, gestionades per partits d'ideologia diversa.

Voldria referir-me específicament a la conciliació, la concertació, com a mètode de treball. Evidentment, no sempre amb resultats positius, però sí amb una dinàmica positiva per ella mateixa, encara que sigui sovint a partir del conflicte. Però també els deia l'any passat que el Govern somia que determinades línies de treball podien tenir costos polítics i que calia minimitzar aquests costos per la via del diàleg i de la concertació, no fent la política de l'estruç. Per exemple, amb el tema del Pla d'equipaments penitenciaris, sabem que potser no tothom està satisfet del resultat, i ho assumim com a inevitable. Hi havia dues vies: o continuàvem sense construir presons i continuàvem la via d'omplir i de massificar les presons, o acceptàvem el conflicte per solucionar-lo amb valentia. I hem tirat endavant un pla per a la construcció de 6.500 places penitenciàries a Catalunya, arreu del territori, i per superar els dèficits acumulats d'anys i anys d'estruç.

I aquest exemple serveix també per il·lustrar quina mena de lideratge es practica: el de la responsabilitat,

que no és incompatible amb el diàleg i la concertació. Assumir costos en la presa de decisions no només es pot fer des d'una posició de lideratge; minimitzar aquests costos només es pot fer des d'una pràctica de diàleg.

L'aposta important per al sector públic és especialment significativa en els àmbits de l'educació i la sanitat. En educació, 67 noves escoles el curs 2005-2006, 2.200 més, i 370 projectes d'obres en curs; 302 noves aules d'acollida, que arriben gairebé a 1.000, com a bona resposta per atendre l'alumnat nouvingut; l'elaboració d'un fins ara inexistent mapa de llars d'infants de Catalunya, que abans del 2008 vol crear 30.000 noves places públiques.

En sanitat, reducció de llistes d'espera i del temps per operar-se; increment de plantilles mèdiques amb l'objectiu d'arribar a un metge de capçalera per cada 1.500 habitants.

Aquestes dades, i en podria esmentar moltes més d'altres departaments, i el president de la Generalitat en va esmentar ahir d'altres, són la prova que aquest Govern creu en uns serveis públics de qualitat. I el fet que la inversió en educació superi en menys de dos anys del nostre Govern la del Govern anterior en quatre demostra que el canvi és políticament molt significatiu. I abans d'acabar el 2005 haurem pres un nou acord per construir encara més escoles. La inversió en noves construccions escolars en el període 2000-2003 va ser de 482 milions d'euros; la inversió en noves construccions l'any 2004 fins al setembre de 2005 ha estat de 569 milions d'euros. En una legislatura, 482; en mitja, 569. El Govern governa, creu en el servei públic i el vol de qualitat.

El suport a la productivitat, la innovació i la sostenibilitat passa essencialment per la culminació de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Ja n'ha començat el desplegament i se'n comencen a implementar les propostes. Però també passa pel Pla per la internacionalització de l'empresa a través del Copca, pel qual onze centres de promoció a l'exterior s'han transformat en plataformes empresarials més dinàmiques, amb més serveis per facilitar l'activitat de les empreses a l'exterior.

I l'enfortiment de la societat del benestar comprèn, a més d'alguns aspectes que he esmentat, l'increment de més del 40 per cent en els recursos per a l'acolliment de les persones amb dependència; els 124 milions d'euros, el triple que el 2003 —el triple que el 2003— per al programa «Viure en família», i, de llarg abast, la planificació en els serveis residencials per a gent gran, discapacitats i persones amb problemes de salut mental, una planificació que inclou 47 nous equipaments públics de caràcter residencial per part del Departament de Benestar i Família i més de 160 equipaments en col·laboració amb la iniciativa local i social, atenent sempre les necessitats del territori.

I, com a punt de futur immediat, molt important, la Llei de prestacions. Cap català, cap catalana, perceptor de prestacions, tindrà rendes per sota dels 6.000 euros anuals. Cap català, perceptor de prestacions, tindrà ren-

des per sota del que anomenem l'«índex de suficiència de rendes», 6.000 euros anuals. Ningú amb prestacions socials percebrà menys de 6.000 euros l'any. Això soluciona el problema de la insuficiència de les prestacions més baixes: viduïtat, SOVI, Lismi. Serà l'actuació més important feta mai a Catalunya en la lluita contra l'exclusió social. S'implementarà de manera progressiva, amb el compromís de tancar aquesta legislatura, com a mínim, en el 80 per cent d'aquest índex, tal com ens vam comprometre en l'Acord per la competitivitat. Quan estigui en el cent per cent significarà destinar més de 200 milions d'euros per a aquests sectors més desfavorits de la nostra societat.

Vull subratllar especialment la importància de la concertació del diàleg com a norma del Govern i, finalment, com a norma de tots i cadascun dels consellers i conselleres que en formen part.

«Diàleg» en el sentit més literal de la paraula, més apropiat al terreny possible. Des de fa molts mesos he anat fent un seguit de visites territorials, no les úniques, però sí amb caràcter sistemàtic, a través de les quals he tingut ocasió de parlar amb gairebé tots els alcaldes i les alcaldes de Catalunya. A final d'any ja podré treure el «gairebé». I he conegut de primera mà els problemes, les demandes i les inquietuds de la població segons els seus ajuntaments. A través d'aquestes visites he pogut constatar diverses preocupacions generalitzades i desencallar dotzenes de qüestions, potser petites qüestions si les desgranéssim aquí, però molt importants per a les persones afectades. Asseguts en aquests hemicicles hi ha alcaldes i regidors que saben de què parlo.

Les tasques d'impuls de l'acció del Govern s'han centrat, sobretot, fins ara, primordialment, a recuperar el temps perdut. Un exemple molt clar és el dels plans territorials, el procés de formulació dels quals, engegat formalment des de feia força temps, no acabava d'arrencar. Doncs bé, s'han presentat, ja. De fet, han acabat el procés de participació prèvia a l'aprovació inicial el Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i Aran i el Pla territorial de l'Empordà, i són molt avançats els plans territorials parcials de la plana de Lleida i de les comarques centrals. Paral·lelament, es treballen també un seguit de plans directors urbanístics, entre els quals el de la plana de Vic, el del pla de Bages, el de la conca d'Òdena o el de l'àrea urbana de Figueres i el de l'àrea urbana de Girona.

I ja que els parlo de recuperar temps perdut, permetin-me que faci una mica de memòria en algun d'aquests plans: els del pla de Bages, la plana de Vic i la conca d'Òdena tenen el seu origen en una resolució d'aquest Parlament presentada per l'avui conseller Huguet i aprovada el setembre de 1998.

I tampoc vull oblidar el Pla d'actuacions en nous regadys, amb una inversió de 3.000 milions d'euros i el Segarra - Garrigues com a regadiu emblemàtic, un sistema amb accions decidides i diferenciades.

Des de l'anterior debat d'orientació de política general el Parlament ha aprovat setze lleis, entre les quals la d'horaris comercials, la del paisatge o la modificació substancial de la Llei d'urbanisme, i, a la vegada, el Govern ha enviat quinze projectes més a tràmit, com

ara el del Codi civil en matèria de drets reals, el de seguretat industrial, el de contractes de conreu o el de l'impost de successions i donacions. Són molts o pocs?

No creiem, no crec, que hi hagi cap mesura ni pretenem entrar en cap rànquing. El Govern aprova i presenta els projectes de llei que estima necessaris, i el Parlament, en ús de la seva sobirania, fa allò que creu convenient. Sigui com sigui, el que pretenem és fer lleis útils i que no quedin penjades anys i anys per desplegar-se i aplicar-se. N'és una bona mostra la Llei de barris, aprovada el juny del 2004 i que ja ha vist posar en marxa i resoldre dues convocatòries.

Voldria destacar quatre aspectes importants per a la població, com ho demostren constantment les enquestes i els estudis d'opinió, que són també quatre aspectes importants per al Govern: la immigració, l'habitatge, l'atur i la seguretat. Aspectes, per altra banda, que són una constant en les trobades que he citat amb els ajuntaments d'arreu del país, que són constants en les demandes que ens efectuen els ciutadans.

Abans, però, també voldria remarcar-los un aspecte significatiu. En aquests quatre temes, i en molts altres, però en aquests quatre temes, l'actual Estatut no ens dóna les eines suficients, o bé, si ens les dóna, han estat fins ara interpretades de manera molt restrictiva. Això sol, és a dir, poder intervenir clarament en els principals problemes de la gent, ja justificaria la reforma de l'Estatut, i de fet aquest n'ha estat un dels objectius. La manca de competències, però, o la gasiveria en el seu reconeixement per part de l'Estat no han estat obstacle perquè aquest Govern hagi aplicat tot allò que és al seu abast per afrontar aquests problemes.

Així el Govern, el juny del 2005, va aprovar el Pla de ciutadania i immigració 2005-2008, un conjunt de setanta programes, dotat amb prop de setanta milions d'euros, que abasten pràcticament tots els departaments de la Generalitat i que coordinen una política d'immigració basada en el concepte de ciutadania, una política en positiu que parla d'allò que volem fer i no pas d'allò que volem evitar, i que vol fer-ho comptant amb tothom. No només amb els departaments de la Generalitat, sinó també amb els ajuntaments com a primers i millors coneixedors de la realitat diària, amb la societat civil i, evidentment amb la gent nouvinguda, no pas com a mers objectes d'aquesta política, sinó com a plens protagonistes i subjectes d'aquesta política. Els immigrants són subjectes de drets i de deures, com també ho són –com també ho som– tots els altres ciutadans de Catalunya. Segueix sent vàlida la frase: «És català tot el que viu i treballa a Catalunya», frase que, com vostès recorden perfectament, fou generada per l'Assemblea de Catalunya en la seva declaració fundacional del 7 de novembre de 1971, amb base d'uns textos anteriors de Rafael Campalans.

En habitatge, i a més de la reforma de la Llei d'urbanisme ja citada, per facilitar l'obtenció i gestió de sòl per a habitatge protegit hem aprovat el Pla per al dret a l'habitatge, amb un programa de prop de 42.000 nous habitatges, i una inversió mitjana de prop de 100 milions d'euros l'any. I amb actuacions específiques, com la rehabilitació d'un mínim de 40.000 habitatges, les 80

oficines locals d'habitatge o les borses d'habitatge jove, a més d'ajuts per al pagament de lloguer per part de famílies amb poc poder adquisitiu, i subvencions a promotors. En acabar el 2005 haurem pagat subvencions endarrerides anteriors al 2004, haurem pagat subvencions endarrerides anteriors al nostre Govern per valor de 36 milions d'euros a 3.500 habitatges de lloguer, i més de 27 milions a gairebé 30.000 habitatges rehabilitats.

Pel que fa a l'atur, és ben sabut que el marc competencial actual és sensiblement reduït, i fons i tot negat, com és el cas del no-compliment de les sentències del Tribunal Constitucional sobre el traspàs del Forcem, senyal que potser la constitucionalitat s'aplica amb diferents vares de mesura –potser només. Ara bé, no estem satisfets amb això, amb el nostre treball, ni només amb la reducció de la taxa d'atur, com va destacar ahir el president de la Generalitat. No n'estem satisfets per quantitat, perquè encara hi ha gent que vol treballar i no pot, ni per qualitat, perquè molta d'aquesta ocupació és precària, i volem tenir una ocupació que, a més de completa, sigui més estable, més moderna i més segura. «Més estable» vol dir que permeti el desenvolupament de les persones, especialment dels joves, sense el temor de quedar-se sense feina d'un dia per l'altre, assumint –això sí– que la feina segura de per vida ja no és un objectiu real. Més moderna, és a dir, amb valor afegit, que suposi un plus a la competitivitat de les nostres empreses. I més segura per reduir l'encara escandalosa xifra d'accidentalitat laboral.

S'està desplegant i reformant, doncs, el Servei d'Ocupació de Catalunya, a fi de configurar-lo com un organisme especialitzat en la intermediació personalitzada, amb deu oficines pilot que oferiran aquest servei en guany. I s'ha continuat la tasca de formació ocupacional, finançada bàsicament amb fons europeus. També s'inverteixen, entre 2005 i 2006, més de cinc milions d'euros per a nous jaciments d'ocupació, amb la voluntat de fer aflorar noves feines i donar resposta professional als reptes de la nostra societat.

La política d'aquest Govern en matèria d'educació, com no pot ser d'una altra manera, va molt més enllà del que és estrictament el Departament de Treball. Abasta també educació, especialment, però no només, la formació professional, perquè estem convençuts que invertir en formació, tenir professionals cada cop més formats és la millor manera d'afrontar els riscos de la globalització en forma de deslocalització. Treballadors i treballadores ben formats, molt aptes, capaços d'innovar i adaptar-se, són el millor incentiu per assegurar la presència de les empreses a casa nostra.

I abasta recerca, en la mateixa direcció, i en la potenciació dels clústers i la creació de set centres tecnològics: fusta i moble a la Sénia; logística al Prat del Llobregat; nutrició i salut a Reus; tecnologies agroalimentàries a Lleida; noves tecnologies i processos de l'alimentació a Monells, i tecnològic –Barcelona Media– a Barcelona, a més del de l'aeronàutica i l'espai al Baix Llobregat. Com l'aposta decidida per l'operador neutre de telecomunicacions, una xarxa que s'estendrà arreu i que ha de garantir l'accés universal a les noves tecnologies des d'una oferta lliure, de mercat, no monopolista, i feina més segura.

Reduir la xifra d'accidentalitat laboral és una prioritat. Un sol accident ja és massa. Però conscients que l'accidentalitat zero, encara que un objectiu..., és difícil, hem de fer esforços per acostar-nos-hi al màxim. Val a dir que és un dels camps en els quals l'actual Estatut i la seva aplicació ens són més restrictius. La Inspecció laboral hi té un paper fonamental, i és per això que de manera immediata hem habilitat cinquanta tècnics en tasques de vigilància i control, hem signat un conveni de col·laboració amb la Fiscalia per lluitar contra la sinistralitat i estem treballant en el Pla per a la prevenció de riscos 2005-2008, ja molt avançat i actualment en fase de concertació amb organitzacions sindicals i empresarials.

He volgut aturar-me especialment en aquest camp perquè crec que és una bona mostra de la transversalitat de les polítiques de govern, en un sentit orgànic territorial i amb molts departaments implicats, i també perquè és una bona mostra de la concertació civil del Govern, en la mesura que moltes polítiques són concertades amb els ajuntaments, amb universitats, amb empreses, amb organitzacions sindicals i empresarials.

I en darrera instància els deia la seguretat. S'està fent el desplegament de la policia de Catalunya a Barcelona, i al llarg de l'any s'ha anat avançant per completar la xarxa d'instal·lacions necessàries; el president ho va destacar ahir. Però el nostre concepte de seguretat té més dimensió que el de la identificació seguretat - policia. Som un govern d'esquerres, i som, en conseqüència, garantistes de drets, i tenim sempre present que la funció primordial de les polítiques de seguretat és la protecció dels drets de les persones. Per això destaquem el Pla de seguretat viària, el Pla integral contra la velocitat excessiva i la inversió de 62 milions d'euros en les millores de parcs de bombers.

No he exhaurit, ni de bon tros, el que ha fet el Govern en aquest període, però hi ha accions de les quals no puc oblidar-me, perquè són polítiques de proximitat que afecten la ciutadania o col·lectius socials sovint oblidats.

Així, en un tema que implica totes les persones del nostre país, com és la llengua, hem deixat de banda la política lingüística d'aprenentatge per abordar l'ús del català des d'una perspectiva més social, la de fer fàcil viure en la nostra llengua, a través de dos plans d'acció de política lingüística i de la campanya «Dóna corda al català». Continuarem desenvolupant aquesta campanya, especialment entre els joves, amb la voluntat de fer del català tant una llengua d'acollida de les persones novingudes com l'eina per al seu arrelament.

He comentat de passada al començament el criteri de transversalitat en les polítiques de dones, però cal dir que aquest criteri i el d'incorporar la perspectiva de gènere a totes les polítiques i actuacions de la Generalitat és un altre dels grans compromisos del Govern, concretat en l'aprovació del cinquè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya, que vol incrementar la presència i participació de les dones en tots els àmbits de la vida social.

Entre les polítiques per a col·lectius que fins ara no eren prou atesos, vull remarcar que el 28 de juny es va apro-

var el Programa –que també depèn del Departament de la Presidència, com els anteriors– per al col·lectiu de gais, lesbianes i transsexuals que té com a objectiu la plena equiparació de les persones amb aquestes orientacions sexuals.

Ja he esmentat el col·lectiu dels joves en parlar de les borses d'habitatge. A la gent jove s'adrecen aquestes i altres mesures que conté el Pla d'actuació de polítiques de joventut 2004-2005. I tant al jovent com a tothom va dirigit el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya, el PIEC, que busca que qualsevol persona disposi d'instal·lacions esportives prop de casa seva, i és el Govern qui dibuixa aquest mapa, no és la proximitat o la llunyania al color dels ajuntaments el que el duu a la pràctica.

Les polítiques que he esmentat són realistes, però es projecten cap al futur. El futur més pròxim, els deia abans, és el que ens dibuixen els pressupostos per al 2006, i el tercer que elabora, que està elaborant aquest Govern i que consoliden les línies polítiques prioritàries que he anat dient, les línies socials, les línies territorials. L'objectiu d'aquests pressupostos és avançar en la construcció del benestar, com a eix vertebrador de la societat catalana, a través de les polítiques socials i de benestar que he anat esmentant: salut, educació, serveis, habitatge, les destinades a la gent jove, a la igualtat de gènere; i les que han de contribuir també a fer més competitiva l'economia catalana: infraestructures, tecnologies de la informació, recerca i innovació.

En aquest sentit els pressupostos arriben en un moment d'optimisme per a l'economia catalana, fruit de moltes circumstàncies; també de l'acció de govern. I, alhora, aquesta bona situació pot impulsar l'acció de govern. La situació econòmica és d'optimisme de present i d'exigència de futur. El president de la Generalitat s'hi va referir, i per tant no m'hi estendré més. Però cal remarcar aquest optimisme econòmic del present i cal apostar per la represa econòmica de Catalunya. Però aquest optimisme ha de ser ratificat per una acció exigent de futur.

Tenim cinc reptes per a aquest curs 2005-2006, cinc exàmens: hem de mantenir i augmentar el creixement econòmic per tal de recuperar el lideratge de l'economia de l'Estat; hem d'augmentar la inversió productiva perquè les empreses siguin més competitives per sustentar el creixement del PIB; hem d'aprovar l'assignatura pendent del nostre país, creem força ocupació, però la productivitat no creix; hem d'aconseguir que l'ocupació sigui de més qualitat, i hem de corregir el diferencial de preus amb l'Estat i la zona euro.

És a dir, tenim una economia en estat d'optimisme, d'il·lusió, però de poc serveix si no som capaços de generar des del Govern accions que la consolidin. Cal doncs, al costat de les accions socials, unes altres accions de suport a l'economia i al món laboral, que de fet reverteixen en les primeres, en el benestar de la societat. En aquest futur també treballa el Govern. Totes les accions, les del benestar i les de caràcter socioeconòmic, són accions de govern de futur, de futur pròxim, pressupostades per objectius i resultats, per posar l'ac-

cent en la finalitat que tenen les despeses, i sota els principis de transparència, eficàcia i eficiència.

Hi ha, doncs, una coherència en l'acció de govern; coherència en el temps, en el mètode i en el contingut. I és així que estem desplegant i aplicant les directrius generals de l'acció de govern, és a dir, de l'orientació política general, motiu d'aquest debat.

Però permetin-me que per acabar, i acollint-me a la literalitat d'aquesta expressió «l'orientació política general», retorni al que deia al principi de tot, a l'horitzó cap on s'orienta el nostre país amb el nou Estatut, i amb l'expressió de la voluntat majoritària que la seva aprovació ha proclamat. La gent, moltes persones m'ho han expressat aquests dies, malgrat la imatge de quasi síndrome de cansament estatutari que molta gent interessadament volia transmetre. La gent tenia, té ganes d'una nova orientació cap al futur, cap a un horitzó que ens il·lusioni. Tots els pessimistes, els que no volen sortir dels tòpics d'aquest país, els de l'ai al cor, els del sentiment de derrota, tot això que ha confirmat el vell catalanisme que hem de superar –el catalanisme de la derrota–, tot i això, es percep a l'ambient la possibilitat d'un nou temps, d'un nou catalanisme per sobre dels partits, d'un nou catalanisme per a les persones. El catalanisme no és una ideologia, és un pensament, un corrent de pensament nacional, social, territorial, col·lectiu de perspectives amples i àmplies. El Govern aposta per aquest catalanisme, per un catalanisme d'una Catalunya feliç, il·lusionada, amb futur, amb ambició. Hem d'anar cap al catalanisme social de construcció nacional. Això, per als que formem un govern, aquest Govern, es tradueix en una radical fermesa en el servei al ciutadà, i no només de servei a la idea de nació, sinó fonamentalment a les necessitats de la gent i el país, que això és la nostra idea de nació.

Serem capaços tots plegats, Govern i oposició, d'estendre cap al futur un projecte ampli de construcció nacional i social? L'Estatut –i ja ho he dit, que no era d'això que estava parlant de manera exclusiva– ha de ser una eina de major decisió política i econòmica, ha de permetre'ns superar l'etapa purament administrativa en què es trobava la Generalitat, ha de permetre al nostre Govern encapçalar realment les polítiques actives del nostre país, per al país, aquestes polítiques actives que han centrat el meu discurs i que són, al capdavant, les que la gent necessita i demana, amb el suport de la gent, dels que ens estan veient a través de la televisió, dels que ens escolten per la ràdio, dels que d'aquí a una estona es dirigiran a través de la xarxa, o demà, en paper, i amb el suport de tots vostès, que els representen, i amb el Govern al seu costat.

Hem viscut, i viurem encara, moments d'història, història que ens enllaça amb el futur, però ser-ne conscients no ens ha d'impedir, no ens ha impedit, no ens impedirà treballar per al dia a dia. Ens ho demana el país, Catalunya, i la gent, la nostra gent, la seva il·lusió en un futur millor, el nostre futur, la nostra il·lusió: Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

La sessió es reprendrà a les onze en punt.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les deu del matí menys un minut i es reprèn a les onze i sis minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. Té la paraula, en primer lloc, i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, conselleres i consellers, senyores diputades i senyors diputats, entenc, senyor president de la Generalitat, que ahir per a vostè devia ser un dia dur, devia ser un dia difícil. Em poso a la seva pell i ho puc entendre perfectament. Val a dir que, de tota manera, aquest cop no hi ha excusa, perquè l'embolic l'havia creat vostè sol; aquest cop no hi ha hagut cap debat en el Parlament que hagi provocat res, no hi ha hagut cap iniciativa de l'oposició; vostè sol, amb el seu entorn i les seves circumstàncies.

De fet, ahir, quan vostè va comparèixer, tenia tres solucions a la mà –tres– per intentar salvar el prestigi i la credibilitat de la presidència de la Generalitat. Com a mínim tres. La primera era anunciar al Parlament de Catalunya la reestructuració del Govern que vostè volia emprendre. Això ho podia haver fet i no ho va fer. I li diré que, encara que no haguéssim compartit el que vostè volia fer –i no el sorprengui el que ara li diré–, nosaltres li hauríem donat suport; encara que no ens hagués agradat la remodelació que vostè anava a fer. Estava, i està en joc la solidesa i la credibilitat d'una de les tres figures bàsiques del marc institucional de Catalunya: la presidència de la Generalitat.

Segona solució, que també vostè tenia i que havia estat suggerida, fins i tot, per Convergència i Unió: sotmetre's a una qüestió de confiança; que probablement hauria guanyat, aquest cop amb el suport del tripartit. Vostè –i ho sap molt bé– ha perdut la confiança en el seu Govern. El tripartit ha perdut la confiança en vostè. Els mateixos que el van fer president ara li impedeixen que faci ús de les seves facultats més elementals i, per cert, com vostè diu, més indelegables. Convergència i Unió havia suggerit aquesta sortida, que era una sortida airosa, no costava res, per intentar restablir la normalitat. Però vostè tampoc la va escollir.

Tercera sortida: anunciar la dissolució del Parlament i convocar eleccions. És a dir, passar la paraula a la ciutadania. Quan les institucions fallen –i vostès estan fallant–, el president, el Govern, els que li donen suport, aleshores –i no poden trobar solucions– toca parlar al poble. Toca parlar al poble per restablir el normal funcionament. I això no és res més –no s'escandalitzin– que la pura essència democràtica.

Vostè, lògicament, per assumir aquest tercer camí, aquesta tercera solució, hauria hagut de demanar que se'l rellevés d'un compromís que està assumit per part de vostè públicament, aquell compromís que deia que mentre es negociés l'Estatut a Madrid no hi havia d'haver eleccions a Catalunya. Un compromís, per cert, impulsat per Convergència i Unió i acceptat per vostè. Ja li avanço que nosaltres, senyor president, l'hauríem rellevat d'aquest compromís. Al final de la intervenció m'hi referiré.

Vostè no va fer res de tot això. Va optar per no fer res; fer veure que no havia passat res. Va venir aquí com si res hagués passat. Un president qüestionat, al qual no se li té confiança perquè no se li deixa utilitzar les seves facultats més elementals i més indelegables; un tripartit que el va fer president i que ja no hi confia; vostè que no confia en el seu Govern. I resulta que no ha passat res? No hi ha d'haver cap solució?

De fet, va ser pitjor que això, perquè en lloc de no fer res, vostès van muntar una espècie de representació; una representació que va passar per un discurs del president, que jo, en aquest sentit, doncs no vull criticar des del seu punt de vista només del seu contingut, però que sí que li criticaré en un sentit, i és que semblava que l'acabessin de nomenar; semblava un discurs d'investidura, com si el president Maragall en aquest moment acabés de ser president de la Generalitat, i vostès porten dos anys. Era: «farem, farem, farem». Però, és clar, a més de «farem, farem, farem», en un balanç de l'equador de la legislatura, s'han de passar comptes del que s'ha fet.

Però, sobretot, senyor president, com vol que ens el creguem? Com vol que nosaltres creguem de veritat que el Govern, i vostè com a president –vostè, sobretot, com a president– tindrà la capacitat de lideratge suficient perquè tot això que ha dit que faria realment ho farà? Com ens ho podem creure? Com s'ho pot creure el país? Tothom sap a hores d'ara, en aquest país, com funciona el tripartit i el Govern de la Generalitat. I molt poca gent hi confia. Tan pocs que ni vostès mateixos, en aquest moment, hi tenen confiança.

Va intentar, certament, en aquesta intervenció seva donar-li un to de convenciment, però no hi havia convicció. De fet, vostè tenia el cap a un altre lloc, i probablement el sentiment també –i jo ho entenc. És lògic, i per altra banda és humà que fos així.

L'altra part de la representació va correspondre al Partit Socialista –al Partit Socialista de Catalunya. Estaven tan contents amb el que estava passant que es van dedicar a aplaudir rabiosament. Inevitablement, em va recordar un altre gran aplaudiment que vostès van organitzar, també en un altre ple, que era el Ple del Carmel. S'havia enfonsat un túnel, mil famílies estaven fora de casa seva, un grapat de comerciants, també. El conseller d'Obres Públiques va fer una exposició i vostès el van aplaudir. Per cert, d'aquestes mil famílies, senyor president, encara n'hi ha unes quantes, bastants, que no estan a casa, com vostè va dir, malgrat els compromisos assumits. Ja hi haurien de ser i encara no hi són.

Ara resulta que no s'ha enfonsat un túnel, sinó que vostès el que han fet és enfonsar la credibilitat del ma-

teix president de la Generalitat. I tornen a aplaudir. I la pregunta que jo els torno a fer és: què aplaudien, ahir? Què caram aplaudien? Un president derrotat per vostès mateixos? Un president que, òbviament, des del punt de vista legal, és el president de la Generalitat, però que vostès han contribuït a inhabilitar políticament? Això és el que vostès aplaudien?

Molta gent, davant d'aquests aplaudiments, devia tenir una lògica indignació i va passar molta vergonya. Una immensa vergonya. En un moment en què tenim les institucions sota zero, que tenim trencat el normal funcionament de la vida institucional i política del país... –és així, senyor president, encara que vostè ho vulgui negar; tothom se n'ha adonat, ja. Vostè ho pot seguir negant, té tot el dret a fer-ho, però tothom se n'ha adonat. Fins i tot aquelles persones que els són properes també se n'han adonat. En aquest moment en què això passa, a vostès no se'ls acut altra cosa que organitzar una representació, en lloc d'encarar la situació, que és el que ha de fer un governant i un president, i trobar solucions. Això és el que el nostre país espera, no el que va passar ahir i el que també ha passat avui.

Consti que entenc i comparteixo la indignació d'alguns partits del tripartit, o de tots ells; l'entenc i la comparteixo. Concretament i especialment del Partit Socialista de Catalunya. Ha hagut de donar la cara per vostè en moltes ocasions, i en algunes ocasions no des d'un punt de vista precisament fàcil. Se l'ha sotmès a proves importants, proves molt importants, en aquestes darreres setmanes; fins i tot algú podria pensar que proves que van més enllà de la seva pròpia convicció. I han complert. I, per tant, no mereixen la fredor del tracte que vostè els ha dispensat. No mereixen, com deia el senyor Iceta, «quedar permanentment desconcertats» –paraules seves: «ocasionalment desconcertats». (*Remor de veus i rialles.*)

El mateix, en un altre sentit, val per a Esquerra Republicana. Esquerra Republicana ha patit en les seves pròpies carns, no només per errors propis sinó també per interessos electorals del Partit Socialista, destitucions al més alt nivell. Per tant, entenc i comparteixo la indignació que vostès poden sentir per com es volien fer les coses.

Ara bé, tot això, de veritat, de veritat, amb la mà al cor, justifica que avui la presidència de la Generalitat hagi quedat en la situació que ha quedat? Vostès en són conscients? Perquè això no és innocu, això no és neutre. Això té efectes que poden ser, segons com, molt negatius. I això s'ha de restablir com sigui. Nosaltres hem ofert al començament tres solucions que eren possibles, tres solucions que, a més a més, en moltes d'elles Convergència i Unió està disposada a jugar-hi un paper actiu i col·laborador, pensant en el país. Ara els correspon a vostès assumir quina d'aquestes solucions és la que vostès pensen tirar endavant. El que no és solució és encongir-se d'espatlles i fer semblar que no passa absolutament res.

A banda del president, l'altra institució que queda absolutament tocada és el Govern. Tenim tres grans institucions en el nostre entramat institucional i polític: la Presidència, el Parlament i el Govern. Com queda el

Govern? En quina situació queda? Moralment, cessat. Aquest és un govern moralment cessat. Potser vostès estan en els seus càrrecs, i els felicito per poder-hi continuar, però vostès estan moralment cessats pel seu president, pel seu propi president que els va nomenar.

Ahir, senyor president, ens va dir que aquest era el millor Govern de l'última dècada. Però si no s'ho creu ni vostè. Com pot dir una cosa així? Si està a punt d'esquarterar-lo, aquest Govern. Estava a punt d'esquarterar-lo, literalment. I ara ens ve aquí, al Parlament, davant de tot el país, i ens diu que aquest és el millor Govern de l'última dècada? Escolti, si vostè es mira el seu entorn, més que un govern sembla un funeral. (*Rialles.*) No, no riguin, és que és veritat; és la pura veritat. I és lògic que sigui així. Entre d'altres coses –i jo ho he sigut, de conseller, i per tant puc entendre la situació en què es troben– perquè, escolti, els consellers necessiten motivació, il·lusió i confiança per fer la seva feina.

Necessiten això, perquè sobretot són persones que necessiten aquests estímuls per poder complir, i no són, conseller Milà, simplement uns manats, com he llegit en alguna declaració seva. Els consellers no són uns manats –no són uns manats. Són l'equip que té el president i, de fet, l'estructura bàsica que té el país per tirar endavant les grans polítiques públiques i per generar confiança. I, en aquest sentit, vostès avui aquesta funció –ho saben perfectament– no la poden complir. Aquest és de veritat el Govern que Catalunya necessita i mereix? Encarin la situació. Més enllà d'aquesta representació que vostès han anat organitzant, encarin, per favor, la situació. Vostès creuen de veritat que aquesta és la situació política i institucional que Catalunya necessita i mereix en aquest moment decisiu i en aquest moment transcendent?

Des de Convergència i Unió hem demanat reiteradament un canvi de Govern. L'hem demanat. Però que quedi clar que un canvi de Govern no només –i menys ara, encara– són simplement cares noves; no es tracta simplement que hi hagi cares noves. Perquè el Govern falla en el seu funcionament de base; no és un problema d'aquest conseller o aquell conseller. Falla en la seva base, en la seva estructura primària, que, de fet, aquesta base correspon al que va significar en el seu moment, ara farà dos anys, el propi pacte tripartit i el pacte del Tinell que se'n va derivar. Falla per aquí. I si vostès això ho arriben a entendre, potser aleshores en algun moment podran resoldre aquesta situació. I saben per què, senyor president? Per una raó molt senzilla: perquè el pacte del tripartit i del Tinell no era un pacte per governar Catalunya; era un pacte per repartir-se el poder entre tres partits. I quan això és així, aleshores falla tot –falla tot–, com està, de fet, succeint des de fa temps. (*Remor de veus.*)

I, perdonin –no, no, escoltin, perdonin–, no és que els ho recordi jo; és que li ho han recordat vostès, al president. Vostès aquest cop han recordat al president que el pacte tripartit és el que mana, i, per tant, manen els partits i no el president. I la prova del nou és ben clara, perquè, si no fos així, el president hauria pogut fer allò que volia fer i que li correspon fer, que és fer la modificació de govern i la reestructuració de govern.

Per tant, senyor president, quan les coses es fan així després no en podem lamentar les conseqüències; o sí que les hem de lamentar, però vostès les han creades, entre altres coses perquè quan vostè es va deixar nomenar alguns consellers del Govern d'algun partit, proclamats i anunciats abans ja en els mitjans de comunicació, allà vostè va semblar una mala llavor, i de la mala llavor sempre, inevitablement, se'n recullen fruits dolents.

Ho torno a dir: el pacte tripartit no responia a un projecte de país compartit, ni tampoc a un programa de govern. Aquesta lògica, que és el defecte de base, allò que en podríem dir el «defecte de fàbrica», aquesta lògica, si se'n pot dir així, incorpora, de fet, tres peces defectuoses molt importants.

La primera és que, com que no hi ha projecte comú, cadascú defensa el seu, de projecte. I, per tant, aquí el que hi ha són compartiments estancs. De fet, hi ha més tres governs que no pas un. I, és clar, quan això passa les coses fallen. No hi ha un projecte comú en el qual es cregui de veritat.

Segona peça defectuosa. Com que cada partit considera prioritària la defensa dels seus vots i del seu espai electoral, no hi ha confiança, i, com que no hi ha confiança, no hi ha cohesió, cadascú conrea el seu hort. I vostès ho saben. I, sobretot, la gent ho sap, perquè en pateix les conseqüències.

I, com a conseqüència de tot això, com que qui mana són els partits i no el president, no hi ha lideratge. Ni projecte comú, ni cohesió –la cohesió requerida perquè un govern funcioni– ni el lideratge suficient. I no em refereixo a la persona del senyor Pasqual Maragall; em refereixo a les condicions en què ell pot exercir la presidència, perquè ens ha demostrat, ho torno a dir un cop més, que quan aquesta funció de lideratge l'ha assumida, no diré en solitari, però sí d'una forma decidida, les coses s'han pogut resoldre i s'han pogut resoldre bé. Jo li ho he reconegut des d'aquesta tribuna, i no tinc cap embut, en aquest moment, per tornar-ho a fer, i ho poso com a exemple del que s'hauria de seguir fent i que, malauradament, no es fa.

De tot això, se'n ressent d'una forma molt important l'acció de govern. Els n'estalvio alguns detalls, perquè no tinc temps, tal com està organitzat el format d'aquest debat, però sí que els en posaré alguns exemples perquè no tot quedi en una crítica purament genèrica, crítica, per cert, encara que vostès no s'ho creguin, feta amb bona intenció (*remor de veus*), perquè, bé, ja sé que no s'ho creuen, ja sé que no s'ho creuen, ja sé que no s'ho creuen; tampoc es creien –tampoc es creien– que Convergència i Unió diria que «sí» a l'Estatut, tampoc s'ho creien (*forta remor de veus*), perquè ens vam passar quinze, setze, mesos amb tot una artilleria a sobre dient: «Convergència i Unió segur que dirà que “no” a l'Estatut.» I vam dir que «sí» –i vam dir que «sí»–, perquè era bo.

Per tant, escolti'm, nosaltres què hem demostrat –nosaltres què hem demostrat? Que tenim aquest interès bàsic de país. Els diem que solucions per resoldre això n'hi havia.

I ara els posaré alguns exemples de coses que no van, i que no van per aquest defecte de fàbrica que els he comentat, no perquè hi hagi un conseller o un altre. Jo, si fos president, alguns dels consellers també els canviaria, però, sobretot, el que canviaria és l'estructura de funcionament d'aquest Govern, perquè això no s'aguanta.

Primer exemple. Vostè ens parlava, senyor president, ahir de la Catalunya en xarxa, parlava d'això. Interconnexió elèctrica. *Diari de Sessions* del 30 de juny d'enguany, fa molt pocs mesos. Resposta del president a una pregunta meua en nom de Convergència i Unió: «Nosaltres haurem de ser» –els n'estalvio els detalls– «nosaltres serem absolutament decisius per triar el camí, això ho hem de fer.» Quin camí han triat? Que ho resolgui Madrid, el senyor Montilla. Aquesta és la realitat, aquesta és la realitat de les coses.

Un altre exemple de la Catalunya en xarxa: el quart cinturó. Deu ser una part de la xarxa, això del quart cinturó!, no? Connectar Abrera, Terrassa, Granollers i Mataró deu ser una part de la xarxa viària bàsica per al nostre país, en un moment en què hi ha col·lapses per tot arreu. Deu ser això, la Catalunya en xarxa! Aleshores, per què no es pot fer? Per què dintre del Govern hi ha partits que diuen que «sí» i partits que diuen «no» i la solució final és que no es fa, en detriment dels interessos de la gent? Aquesta és una estructura que funciona a nivell de tripartit, a nivell de Govern? I, més, en un moment en què des del Govern espanyol hi ha partides pressupostàries ficades en el pressupost per poder fer el quart cinturó! I resulta que no es pot fer perquè dintre del Govern, com que les estructures no funcionen, s'acaba imposant una solució que no és solució, que, al final, és l'aturada i la paràlisi.

Ens va parlar, senyor president, de l'aeroport. Passa exactament el mateix. Vostès no estan d'acord dintre del Govern en com han de ser els accessos i els enllaços a l'aeroport del Prat. I, com que no hi estan d'acord, tot queda aturat i tot queda paralitzat, i qui dia passa, any empeny.

Els podria posar molts més exemples en aquest sentit. L'economia catalana..., i vostè hi va fer una referència molt explícita; jo també la volia fer. En el context europeu és evident que el comportament de la nostra economia és correcte. No s'ha de negar, això, perquè és així. En termes europeus, és així, i no m'importa gens reconèixer-ho, perquè és la pura realitat. Ara bé, hi han indicis que, si es vol que això en el futur vagi bé també, s'han de començar a corregir d'una forma immediata.

No els en puc posar gaires exemples per la manca de temps, però uns parell o tres sí. Per exemple, vostès saben que les importacions estan creixent tres vegades més de pressa que les exportacions –tres vegades més? Vostès saben que el diferencial d'inflació amb la resta d'Espanya és el més elevat que hi ha hagut en anys, anys i anys? Sis dècimes repetidament. Vostès saben que l'any 2004, que a Catalunya es van crear llocs de treball, comparant amb altres comunitats autònomes del conjunt de l'Estat, vam fer, vam ocupar, una plaça que ens situava en menys del 10 per cent dels llocs de

treball creats en el conjunt de l'Estat? I saben que d'aquest menys del 10 per cent dos terços a Catalunya eren llocs d'ocupació pública i no privada, i, en canvi, a la resta de l'Estat era un terç públic i dos terços privats? S'ha d'analitzar, això, i s'ha d'analitzar a fons.

L'Acord de competitivitat..., que nosaltres els vam felicitar per aquest èxit; tot i que teníem algunes discrepàncies, els vam felicitar, perquè era un bon acord en línies generals. Vostè ahir pràcticament no en fa fer esment, però això ho deixo de banda. Deu mesos després de signar-se aquell acord, els signants, sindicats i patronals, avui ja posen no en qüestió l'Acord, sinó la seva execució. Ho diuen públicament, no em diguin que no! Fins a la capacitat de llegir-ho encara hi arribem. No m'ho neguin, això. Per tant, això és així. No dic que tot no vagi bé en aquest sentit, perquè algunes coses es deuen fer i en tenim constància, però el tronc central d'aquest Acord, que era el seu gran Acord, la seva gran aposta, de país, per altra banda, això, en part, està aturat.

Ara, això sí, el que, en canvi, han fet, i aquí han tingut una gran embranzida, curiosa, és incrementar la fiscalitat. Sí! Si no ho recordo malament, van posar un impost sobre la sanitat; si no ho recordo malament, han apujat impostos sobre l'aigua contínuament i anuncien que ho seguiran fent. I, per cert, en contra del que proclamaven durant tants i tants i tants anys, ara resulta que vostès apugen els peatges. Aquells peatges que s'havien de baixar, que s'havien d'eliminar, etcètera, que vostès se n'omplien la boca, resulta que ara aquests peatges els apugen.

Però és que, a més a més, des del punt de vista del país real, que és del que jo també li voldria parlar, des del punt de vista del país real, hi ha moltes coses que estan aturades i moltes coses i molts àmbits on hi ha una gran preocupació.

Mentre ahir parlava, senyor president, hi havia una vaga general del transport. Estava el país gairebé paralytitzat en molts sentits. Vostè, curiosament, no hi va fer cap referència. Però, parlant del país real, sorprèn que vostè, per exemple, ahir no parlés pràcticament ni trenta segons de tots els sectors agraris del nostre país, que en aquest moment tenen una gran unanimitat: tots demanen la dimissió del conseller d'Agricultura, pràcticament, unanimitat que no s'havia produït pràcticament mai en aquest sentit. (*Forta remors de veus i rialles.*) I, bé, també la vol el president de la Generalitat, no riguin tant. (*Rialles.*)

Per cert, parlant de la pagesia i dels sectors pesquers i dels sectors ramaders, dir-los, i ho diu el mateix conseller d'Agricultura, i en aquest sentit hi estic d'acord, que vostès, des d'algun departament de la Generalitat, concretament des del Departament de Medi Ambient, provoquen una paràlisi important del sector i, sobretot, un temor gran: Xarxa Natura 2000, ZEPA, altres coses... Hi han declaracions públiques del conseller Siurana en aquest sentit, que jo comparteixo, perquè la preocupació és gran. I, a més a més, quan la gent més directament afectada ho passa malament, i aquest és un any en què ho passen malament, vostès no estan al seu costat com hi haurien d'estar, que és el mínim que s'ha

de fer per part d'un govern. Si no ho pot resoldre tot, que s'entén que no ho pot resoldre tot, almenys els han de fer costat i han de sentir que vostès estan propers a ells.

En l'àmbit de la indústria, simplement fer una manifestació, i és que el futur de l'economia de Catalunya, en part, ha de ser la seva base industrial. Aquesta no es pot abandonar. Durant els últims temps hem tingut més manifestacions que mai davant del Parlament: treballadors de moltes empreses diferents que s'han vingut a manifestar aquí preocupats pel futur dels seus llocs de treball. No diguin que no, perquè també és la pura evidència.

I, davant d'això, la pregunta és: fins a quin punt vostès se n'ocupen? Després és molt fàcil que algun partit posi en el cartell del 15 d'octubre el president Companys dient que és el president dels treballadors, però, després, dels treballadors, se n'han d'ocupar, i se n'han d'ocupar bé. I això vol dir una política activa en tots els sentits, també industrial. No es pot simplement assistir a la deslocalització d'indústries com si això fos inevitable i no s'hi pogués fer absolutament res. I que consti que jo no els demano que vostès ho resolguin tot, perquè no correspon a un govern resoldre-ho tot –no correspon a un govern resoldre-ho tot–, però el que sí que correspon a un govern és generar confiança, i això vostès no ho fan.

Espero que en la rèplica li podré parlar de seguretat, que vostè s'hi va referir; de relacions amb l'Estat, que també s'hi va referir, jo hi tinc diverses observacions a fer. Va explicar el retorn dels arxius de Salamanca, i va fer una felicitació molt especial a la consellera Mieras, que jo no tinc cap inconvenient a compartir. Només lamento que en aquesta dedicatòria especial que li va fer s'oblidés de la part més important, que era, no sé si vostè n'ha sentit a parlar o no, la Comissió per la Dignitat, perquè si algú ha anat conduint, des d'un punt de vista del fil històric d'aquests últims anys, aquesta reivindicació en primera línia ha estat aquesta gent de la Comissió per la Dignitat, que són als qui hem de retre el principal homenatge, i més per part del president de Catalunya, cosa que ahir no es va fer. Potser, vostè, obsessionat pel que passa a nivell de Govern, va voler dedicar aquesta floreta, deixem-ho dir així, a la consellera de Cultura, que insisteixo que nosaltres compartim.

Li voldré parlar, també, si puc, en la rèplica, en aquestes relacions amb l'Estat, del tema del finançament de la sanitat, del Forcem i de les inversions de l'Estat a Catalunya, perquè, si tan amic és el Govern espanyol i, a més a més, està en minoria, i, per tant, hi poden tenir influència, si tant han canviat, amb un gir de 180 graus, les relacions entre Catalunya i l'Estat –jo, en part, puc compartir que el clima és clarament millor, i, a més a més, me n'alegro, i en tinc proves personals–, si això és així, com pot ser que la inversió pública de l'Estat a Catalunya baixi en lloc de pujar?

Vostè, senyor president, va dir que l'any 2005 era un any perdut en matèria d'inversió pública de l'Estat a Catalunya. Ho va dir vostè, no m'ho invento jo, aquí mateix. Si ara el percentatge de l'any 2006 que es preveu és inferior al del 2005, què vol dir? Que ja tenim un segon any per-

dut. Això sí, el Govern és amic, és amable i, a més a més, està en minoria, i, per tant, s'hi pot influir molt. I és veritat que és amable, però, a més a més de tot això, hi han d'haver resultats. I, precisament, perquè està en minoria i és amable, els resultats han de ser més tangibles encara, i en moltes matèries no ho són.

També li parlaré, si puc, en la rèplica, i espero poder-ho fer, de tot l'àmbit social, tot el gir social que vostè anunciava fa uns mesos enrere, el gran gir social. Em faig una primera pregunta: com pot ser que un govern que es diu progressista cada dia, que s'autoproclama d'esquerres, que cada dia en fa bandera, hagi d'anunciar contínuament girs socials? Si precisament el progrés social hauria de ser consubstancial a la seva raó de ser. I vostès van anunciant girs socials, cada dia. Vaja, cada dia no, però cada mes sí!, i avui, poc o molt, ho ha tornat a fer. Després li parlaré d'alguns temes concrets, perquè, com li vaig dir algun dia, el progrés per part d'un govern no només es predica o no principalment es predica, sinó que el que s'ha de fer és practicar.

Torno al seu discurs d'ahir de base. Senyor president, si fins ara vostè tenia un govern i ha fet ben poc, com pensa fer ara molt si ha deixat pràcticament de tenir govern? Aquí alguna cosa falla. I la pregunta que ens hem de fer és: a partir d'ara què? —a partir d'ara què?

Em volen dir, parlant de l'Estatut —m'ho volen dir—, com anem a Madrid a defensar amb l'energia, la força i la convicció necessàries, aquest Estatut aprovat solemnement el 30 de setembre en el Parlament de Catalunya? Amb quin esperit hi anem? Amb quina força?

Com podem fer front en aquest moment a una defensa tan complexa, tan decisiva, tan determinant —paraules del senyor Bargalló d'aquest matí—, com hi podem fer front amb aquesta situació de les institucions? Com hi podem fer front amb un president debilitat per part dels seus? Aquí no hi ha cap mecanisme diabòlic de l'oposició: debilitat pels seus. Com poder-hi fer front amb un govern debilitat pel mateix president?

Aquesta és la força de Catalunya? Aquesta és la força que com a país necessitem per poder fer aquesta negociació tan absolutament decisiva? Vostès saben que això és així. No és la crítica per la crítica, senyor president. Vostès saben que això és així, i no ho hem provocat nosaltres. Ho han provocat vostès sols, i han arribat en aquesta situació.

Ja teníem alguns indicis, després del 30 de setembre, que alguna cosa havia acabat..., havia acabat agafada amb agulles. Pocs dies després del 30 de setembre, tots vàrem sentir com el primer secretari del Partit Socialista de Catalunya, el senyor Montilla —que, per cert, mana molt, com s'ha comprovat—, deia que el Partit Socialista tornaria a presentar totes les esmenes que el Partit Socialista havia perdut en aquest Parlament durant la negociació de l'Estatut. Indici, com vostès poden comprendre, no precisament estimulants, ni gratificants, ni conseqüents, ni coherents. Però és que després hem comprovat una altra cosa que per a mi encara és pitjor, i que ahir es va reiterar, i que jo en aquest sentit ja li demano formalment, al president, avui que tenim temps, una explicació a fons: vostè ahir va tornar a dir, per segona o tercera vegada, que potser ens havíem equivocat en

algunes coses. Doncs, escolti'm, vostè avui té l'obligació de dir amb quines.

Vostè, senyor president, avui té l'obligació de dir amb quines coses ens vàrem equivocar. Perquè jo el que li he de dir és que no ens vàrem equivocar: la vàrem encertar. I si no en som conscients, que la vàrem encertat, amb quina força ho anirem després a defensar? M'ho vol dir?

Evidentment que aquest no és l'Estatut absolutament ideal per a tothom. També jo podria dir: «Mira, això ho hauria fet una mica diferent!» Però jo, en nom de Convergència i Unió, defenso l'Estatut que va aprovar el Parlament de Catalunya el 30 de setembre sense escletxes, i no a base d'anar dient que ens hem equivocat, que sembla una claudicació d'entrada. Digui'ns en què podem ens vàrem equivocar.

Evidentment —i nosaltres ho hem demanat molt—, la defensa de l'Estatut a Madrid requeria unitat d'acció. Ara bé, tampoc comparteixen que aquesta unitat d'acció ha quedat esquarterada? No ha quedat esquarterada.

És a dir, uns partits deixen de confiar en el president que ells han escollit, i podem seguir parlant d'unitat d'acció? Un president deixa de confiar en el seu govern per fer funcionar el país, i podem parlar d'unitat d'acció? No passa res. Vostès ho veuen així de fàcil. Doncs, mirin, jo no, i em sembla que el nostre país tampoc. Tothom s'ha adonat que això no és així. Per tant, aquesta unitat d'acció s'ha de recompondre.

Jo els dic una cosa: no sé quina solució vostès finalment escolliran, passi el que passi —passi el que passi—, escullin la solució que escullin, nosaltres, des de Convergència i Unió, seguirem tenint la mateixa lleialtat i la mateixa fidelitat a l'Estatut que va aprovar el 30 de setembre el Parlament de Catalunya. Passi el que passi, encara que no facin res —cosa que espero que no sigui així— per recuperar la normalitat institucional del país. Però, facin el que facin nosaltres seguirem estant al peu del canó. Mirin si els ho posem fàcil —mirin si els ho posem fàcil.

Ara bé, sàpiguen... —i nosaltres ho advertim des d'avui, perquè després ningú pugui dir que les coses s'han torçat per culpa de no sé qui—, sàpiguen que en les condicions actuals, la defensa de l'Estatut a Madrid amb la força necessària és impossible. Vostès ho vestiran com vulguin, però això està tocat i molt tocat, i vostès, no més vostès, en aquest moment ho poden recuperar.

President, agraint la seva benevolència, acabo tornant al començament: és l'hora de les solucions i no de les lamentacions, i menys de fer veure que no passa res. Això és absolutament intolerable, fins i tot en termes democràtics. Tothom en el país s'ha adonat que passen coses i molt greus, i no es poden encongir d'espatlles.

Nosaltres, des de Convergència i Unió, no estem disposats a resignar-nos davant de la degradació continuada de la vida política i del funcionament de les institucions del nostre país. Creiem en Catalunya, hi creiem de veritat —com estic segur que també hi creuen vostès. Creiem en els set milions de persones que avui componen i configuren aquest país —com estic segur que vostès també hi creuen.

Tenim una fe cega en les possibilitats d'aquest país; coneixent que en el combat sempre habitual entre fortaleses i debilitats que té tota societat, afortunadament en el cas de Catalunya les fortaleses són més intenses i més perdurables en el temps que no pas les pròpies debilitats.

Però també sabem una altra cosa: sabem que una part de la identitat catalana, de la nostra manera de fer les coses, és fer les coses bé. I no volem que aquesta identitat que passa per fer les coses bé s'acabi malmetent.

Vostè, president, no pren cap iniciativa, simplement fa veure que no passa res. I, per tant, ens convida a conviure en un clima de desconfiança i d'anormalitat institucional i política. Nosaltres no ens conformem amb això, no ho acceptem. I, per tant, prenem la iniciativa i li demanem que o bé adopti una solució en aquest debat de política general o, si no la pot adoptar, que dissolgui el Parlament, convoqui eleccions i doni la paraula al poble.

Vostè millor que ningú sap que Convergència i Unió no volia i no desitjava aquest escenari –vostè ho sap, millor que ningú. Per tant, si ara posem aquesta solució sobre la taula és perquè pensem, de veritat, que alguna solució s'ha de trobar. Això no pot continuar d'aquesta manera. Havíem sortit tots plegats amb una gran il·lusió i una gran confiança del que s'havia fet durant els darrers mesos i, concretament, el 30 de setembre. Aquesta confiança avui està esquarterada, ha esdevingut impossible en les circumstàncies actuals fer el que Catalunya ha de fer. I val a dir –i vostès ho saben– que no ho hem provocat nosaltres.

President, estic segur que malgrat els errors...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

...malgrat els errors –acabo–, vostè vol el millor per a Catalunya. Ahir ens deia que els governs febles i sense coratge abaixen el cap en comptes de prendre decisions –són paraules seves d'ahir mateix. El mateix val per al president de la Generalitat.

Li demanem, per tant, senyor president, fortalesa i coratge. Catalunya no acaba ni comença amb el tripartit, tampoc amb Convergència i Unió. Donem, per tant, si no hi ha cap altra solució, la paraula al poble i acceptem-ne el veredict. En la situació actual res no hi ha que sigui més necessari, més urgent i més conseqüent.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Mas, li agraeixo el to de la seva intervenció. Estigui tranquil: no hi haurà dissolució del Par-

lament. Estigui tranquil: el prestigi i la credibilitat de la Generalitat, contra el que vostè ha dit, no està en joc. (*Remor de veus.*) Només faltaria! Només faltaria, senyor diputat, pel qual tinc el màxim respecte, que un canvi de govern, si és que ha de venir, que crec que ha de venir –i vindrà– (*rialles*), representi una crisi del sistema i una crisi de la institució que representa al poble de Catalunya.

Sembla mentida que es puguin confondre les coses fins a tal punt, i estic convençut que vostè en el fons del seu cor sap perfectament que aquestes són dues coses que no tenen res a veure. Si haguéssim de mirar pel nombre de crisis que van tenir els seus governs, la Generalitat hauria estat en crisi tantes vegades com vostès van canviar el Govern, que va ser més de deu i de dotze vegades. (*Remor de veus.*)

El prestigi i la credibilitat de la Generalitat i la del seu Govern no estan en joc. El de la Generalitat evidentment, perquè no té res a veure amb el que estem discutint aquí. El president no ha perdut la confiança en el seu Govern, ni més ni menys que les deu o dotze vegades que Jordi Pujol ho va fer, i n'hi van haver de molt complexes –després en parlarem en algun moment.

Dissoldre el Parlament efectivament és el meu dret i seria la meva obligació en circumstàncies distintes. No hi ha cas. El compromís de no dissoldre va ser meu a canvi del compromís de no-retorn parcial –li ho vull recordar, i ara m'estic referint a l'acord al qual vam arribar respecte de com s'havia d'anar a Madrid amb l'Estatut–, el compromís de no dissoldre al qual vostè ha fet referència va ser meu a canvi del compromís de no-retorn parcial. Per tant, espero –i m'ha semblat col·legir de les seves darreres paraules que és així– que no hi haurà en aquest cas trencament per part de vostè de la paraula que va donar. (*Se sent un telèfon mòbil.*) No és aquest... (*Rialles.*)

Dissoldre el Parlament efectivament és el dret del president de la Generalitat. Vostè diu: «Molt poca gent confia en el Govern», molt poca gent aquí. Molt poca gent, probablement, i no sé si totalment, entre els seus votants. Però vostè confon una crisi de govern i una remodelació del Govern, que és el que està en joc. Encara que és cert que a Europa d'una remodelació del govern en diuen «crisi de govern». Però dubto que en la cultura política d'aquest país encara hagi quedat ben clar que «crisi de govern», en el sentit europeu, és un canvi de govern i és un canvi de govern que no aixeca els temors i la teatralització que vostè fa d'aquest canvi. (*Remor de veus.*)

No es confongui –no es confongui–, vostè diu que jo vaig dir que aquest és el millor govern de la darrera dècada, i ho penso. N'estic convençut. Crec que, amb tota franquesa, els governs de la Generalitat, i era «normal», era probablement llei de vida, es van anar decandint.

Es preguntava, vostè, cada cop que el canviaven de lloc o marxava del Govern, que el Govern estava moralment desfet? No em faci creure que vostè creu que una crisi de govern és una crisi de tot el Govern, i un anunci de la dissolució de la legislatura. Això sí que demostraria una falta de cultura política europea considerable.

«El pacte del tripartit», diu vostè, «és el que mana.» No diu res el pacte del Tinell –i ho vull deixar ben clar– dels canvis de govern, res. Hi ha un annex fora de l'Acord, firmat pels tres partits, com és lògic, en el qual es fa l'atribució de les carteres a les distintes forces polítiques, punt.

«Cadascú conrea el seu hort», diu vostè. Miri..., «El president» –diu– «no mana, i quan se separa del tripartit tot va bé», ha vingut a dir. Miri, jo li demano, senyor Mas, que no torni al que va ser la seva tàctica en la discussió de l'Estatut. Jo crec que la seva estratègia va estar bé, i la prova és que el vam acordar, i sap que li estic personal i políticament profundament agraït, crec que vostè va tenir coratge, ara bé, no torni a la tàctica..., que no va ser el més important, l'estratègia és el comptava, la tàctica era separar el president del partit, quasi diria dels partits, però, sobretot, del partit al qual pertany i que també presideix; no torni a aquesta tàctica.

Vostè sap que el tripartit va ser qui va proposar les fórmules del finançament i el concepte de nació que estan en la base de la proposta catalana d'Espanya. Però miri, no vull minvar ni un pèl el mèrit de vostè i del seu partit, o el front d'un partit, que possiblement al principi no ho tenia clar. I dit això, li dic amb tota claredat que no vull tornar sobre aquesta qüestió perquè sé, i vostè ho sap, que tots hem hagut de fer sacrificis en aquesta línia, i per tant, no m'agradaria –i crec que seria suïcida, quasi, des del punt de vista dels interessos polítics de Catalunya– que ara obríssim un procés d'intencions sobre com va arribar cadascú allà on va arribar. Vam arribar tots junts a un punt conjunt, i si alguna de les coses que he dit, senyors diputats de Convergència i Unió, pot haver molestat, en el sentit d'aixecar la sospita que ara diré que vostès no volien determinades coses que van passar, la retiro absolutament i en demano excuses –en demano excuses. No vull que es creï la impressió que..., ni que s'iniciï un procés de dubtes sobre els processos anteriors o sobre el procés anterior a l'aprovació de l'Estatut; no ho vull, perquè això malmetria..., això sí que malmetria la nostra fortalesa en la negociació a Madrid –això sí que ho malmetria–, no la reforma del Govern, no la crisi, tècnica-ment, en termes europeus del Govern, perquè això no té res a veure. I no serà perquè hi hagin canvis en les conselleries que Catalunya estigui afeblida en la seva tasca principal, que en aquest moment és, per descomptat, fer possible que l'Estatut sigui aprovat, i sigui aprovat, evidentment, amb alguna modificació. Perquè no em farà creure, senyor Mas, que vostè no acceptarà que ni un punt, ni una coma, ni una paraula, ni una frase de l'Estatut puguin ser tocats; vostè serà el primer a acceptar-ho, i ho sap.

Dit això, quina és en aquest moment l'obligació del president de la Generalitat i president del Govern? Bolcar la seva atenció i la intensitat de la seva acció personal en la millora de l'autogovern aquí. I li ben asseguro que me'n cuidaré, i que ho faré, amb totes les meves limitacions, per descomptat –tothom les té–, però amb tota la passió.

Vostè ha dit que l'economia va malament, que sí que és cert, potser, que els indicadors... Ha dit que les importacions creixien més que les exportacions i, per tant, jo

crec que pot haver donat a entendre, a alguns que no sàpiguen exactament quina és la importància d'aquest factor, que això vol dir que l'economia va malament... (*veus de fons*), bé, que tenim més dèficit. És clar que és així. Les importacions creixen més que les exportacions perquè creixem molt més que abans, i vostè sap que el creixement de l'economia ve..., el motor del creixement de l'economia és el creixement de la demanda. Què és la demanda? La compra de béns i serveis. On es compren aquests béns i serveis? O bé a Catalunya, o bé a tota la península, o bé a l'exterior, que és el que està passant.

Clar que és així! Creixem per primer cop des de 1996, des del pacte Partit Popular - Convergència i Unió, deixem-ho clar. Creixem per primer cop a l'alçada de la mitjana espanyola: el 3,3 per cent. I vostè... I s'han creat llocs de treball –després li donaré les dades, perquè les tinc aquí– a una velocitat o amb una intensitat que no era corrent en anys anteriors.

Miri, vostè em parla d'increment d'impostos i de l'impost de l'aigua. Sobre l'aigua, jo li he de dir que els impostos sobre l'aigua han sigut sempre més alts a Catalunya que en altres comunitats autònomes d'Espanya. Jo recordo haver defensat a Madrid respecte del Pla hidrològic nacional i de la negativa dels catalans a acceptar-lo..., els vaig haver de treure quin era el rebut de l'aigua que jo pagava a casa meua: 285 pessetes metre cúbic, i estic parlant de fa tres o quatre anys –285 pessetes metre cúbic. Què vol dir això? Que efectivament a Catalunya d'aigua no en sobra, i que les inversions que s'han de fer per tenir-la i tenir-la neta són tan importants..., i ens hem cuidat que aquestes inversions fossin fetes, de tal manera que el que nosaltres estàvem pagant..., suposo que ara les coses han canviat un mica, però el que estàvem pagant era francament superior, per metre cúbic, al que s'estava pagant en altres comunitats autònomes espanyoles, començant, per descomptat, per la de Madrid, però, fins i tot, per altres de les que tenien escassetat d'aigua i que, per tant, es podria pensar que tenint el mateix problema que nosaltres havien reaccionat demanant als seus ciutadans que fessin una aportació més gran. Doncs no ho van fer, nosaltres sí. Ara sí que ho estan fent, no hi ha més remei, no tenen altre remei.

«Els sectors agraris» –diu vostè– «demanen la dimissió del conseller.» Miri, els sectors agraris que no demanin dimissió de consellers són sectors agraris que no són sectors agraris, perquè, a veure... (*rialles*), els sectors agraris que no demanin que l'agricultura millori... –no sé si al conseller anterior li van demanar mai, però, per descomptat em trec el barret si ho va aconseguir, i un dia m'explicarà quin és el secret. Mirin... (*remor de veus*), escoltin, hi ha temes que requereixen un debat específic. No, no parlo del senyor Marimon, estava parlant de l'anterior conseller.

Miri, l'agricultura està vivint una situació, i vostè ho sap, molt difícil, enormement difícil, i a més, el que és pitjor de tot –i tornem a les expectatives–, una situació que no té –i ell ho sap, l'anterior conseller– perspectives de millorar. I no té perspectives de millorar perquè, com és ben conegut, la Unió Europea ha decidit, i els estats que la formen també ho han decidit, que de cara

a una millor governació mundial serà necessari, està sent necessari que els països que són productors de productes agraris a preus molt inferiors als nostres, als quals nosaltres a vegades els exportem productes nostres a base de subvencions, necessiten d'aquestes exportacions que ens fan a nosaltres, d'aquestes importacions nostres, per poder millorar el seu nivell de vida. Jo recordo que una vegada vaig estar a la República Argentina amb el president Alfonsín i ell em deia: «Ustedes nos compran, ustedes nos venden trigo..., o, en fi, productes agraris, a cent, quan a nosaltres ens costen cent deu, però a vostès els costen cent vint.» Què m'estava dient? M'estava dient que la seva agricultura estava en crisi perquè la nostra agricultura subvencionada estava competint amb costos més alts, a la nostra que a la seva. Jo recordo que li vaig dir al president Alfonsín: «Tingui en compte que segurament, des del punt de vista, del modest punt de vista europeu, que jo represento, la solució del seu país no està segurament, i no més, en l'agricultura, sinó probablement en l'evolució dels sectors industrials i terciaris dels quals vostès estan mancats, perquè algun dia li passarà que això que vostè m'està dient a mi, a vostè li diran des d'altres països encara més endarrerits que el seu.»

Per tant, no facin demagògia sobre l'agricultura, per l'amor de Déu! no la facin. La primera vegada que s'ha fet un intent jo crec que seriós i ben enfocat de canviar la dinàmica de l'agricultura ha sigut en aquests dos anys sobre la base dels contractes d'explotació. Diran: «Tenen resultats els contractes d'explotació?» No en tenen perquè és una mesura que tot just s'ha posat en marxa, però n'han de tenir, s'han de buscar fórmules a través de les quals el tarannà de l'agricultura i la seva relació amb el sectors públic, concretament amb el Govern, canviï, i l'actual conseller ho està intentant.

I no parli de deslocalització, perquè si comencem a parlar de les deslocalitzacions que van protagonitzar els darrers mesos de la governació en la qual vostè participava, i, per cert, de forma eminent, no acabaríem mai.

Cultura, papers de Salamanca, Comissió per la Dignitat. N'he parlat en moltes ocasions, però no són els agraïments verbals el que compta. Tinc des de... –i ho haig de confessar–, des fa molts anys, i ho sap la consellera, dubtes seriosos sobre la necessitat de l'existència de ministeris de cultura, i la tinc perquè em sembla que el model anglès està molt enraonat. I el model anglès no és la politització o la governamentalització de la cultura: tenen un pudor, que potser jo comparteixo en part, respecte que la cultura s'hagi de portar des del Govern. Això no vol dir que no s'hagi fet, i jo crec millor que mai, el que sí que és competència del Govern. I la competència del Govern és que les infraestructures de caràcter cultural que s'hagin d'anar posant en el territori, si pot ser no només en un sol lloc del territori com ha succeït en bona mesura fins ara, s'hagin de finançar amb impostos. Crec que això és així i que per tant hi ha d'haver una responsabilitat pública i governamental sobre aquesta matèria, però tinc una certa dificultat a acceptar la idea que la cultura mereix o ha de tenir o necessita una conselleria, un ministeri en el sentit clàssic de la paraula. Jo crec que la gestió feta, precisament, en el tema dels papers de Salamanca, que

és una de les coses que, evidentment, un govern ha de fer, és una mostra, jo crec que fefaent, de la bona marxa i de la bona gestió que s'ha fet en aquest terreny.

Treball. Vostè em diu que estem fent gir social cada dia. No ho vaig dir –en fi, no recordo haver dit una cosa semblant– però hi estem disposats, hi estariem disposats perquè jo crec que a la societat s'hi ha de tornar sempre, no s'ha de deixar de tornar cap a la societat. Per què? Perquè la tendència natural dels governs és isolar-se en la seva pròpia dinàmica, la del que vostè no va presidir, però que en definitiva comandava, i la del que jo presideixo i comando amb el conseller primer. La tendència és sempre tancar-se amb una lògica i amb una dinàmica pròpies i oblidar, d'alguna manera, que en definitiva qui mana, qui ha de manar i qui té la veu alta, en definitiva, sobre el que passa –cada quatre anys, és evident, però que hauria de ser cada dia, d'alguna forma– és la societat, és el poble.

Vostè em diu que, sobre el tema de l'ocupació –aquí em surten les dades–, s'ha mantingut l'ocupació en 700.000 persones. És cert que hi han canvis en sectors, i potser les seves paraules hauran agradat –haurà tocat la barbeta a algun sector, que ho està passant malament–, però sigui sincer i confessi, i admeti'm que l'ocupació no ha baixat, la global. Baixa el tèxtil i puja l'agroalimentari, precisament l'agroalimentari, que jo crec que aquí sí que tenim moltes coses a dir. El que no podem dir de l'agricultura fàcilment amb molta dificultat ho diem de l'agroalimentari, ho podem dir, un dels motors. I ho dic des de fa anys i panys i ho estic dient. Quines són les prioritats, quines són les prioritats industrials, econòmiques de Catalunya? L'agroalimentari, per descomptat, i la societat del coneixement i la tecnologia. Això, sense cap mena de dubte, és aquí que ens juguem moltes faves, justament.

Miri, parlem ara de l'Estatut a Madrid, que ha sigut en part l'inici i en part també el final de la seva intervenció. Vostè insinua que no es pot fer un canvi de Govern perquè Madrid no ho aprofiti per retallar l'Estatut. Sobre això ja li he contestat. Vostè insinua que des del Partit dels Socialistes de Catalunya manen sobre el president, que el PSC va dir que defensaria totes les esmenes. Vostè insisteix en aquesta cosa que jo li he retret una mica al principi, que tàcticament és admissible però no el portarà enlloc, que és mirar de posar una «cunya» entre el president i el seu partit. Bé, és lícit, vostè ho pot fer..., no, no, vostè ho pot fer. En fi, no passa res, cadascú pot fer el que vulgui, però estigui tranquil perquè aquesta..., en fi, aquest intent de separació, sobretot si va protagonitzat per vostè, no prosperarà, al contrari.

Ens vam equivocar? Possiblement hi han errors. Per què no hem d'admetre? Si no és que vostè em nega que es pugui tocar cap coma de l'Estatut en la seva tramitació. Que, per altra banda, vostè protagonitzarà en bona mesura, en el debat em refereixo sobre l'Estatut, a Madrid. Si es toca vostè m'haurà admès, doncs, que hi ha coses que són perfectibles, que ens hem pogut equivocar en algun punt o que hem de cedir en algun punt sense haver-nos equivocat; les dues coses. Pot ser que haguem de cedir en coses que no ens vam equivocar però que no podrem aconseguir per la força política relativa que tenim, que jo crec que és enorme. I li

puc parlar en primera persona de discussions que he tingut en els darrers dies a Madrid, d'una, diguem-ne, d'una virulència molt considerable, amb diverses forces polítiques, és a dir, amb totes les forces polítiques. I li he de dir que, a més, en alguna d'aquestes discussions –i com que ha sortit públicament doncs ho puc dir tranquil·lament aquí– vaig tenir la defensa aferrissada del que jo estava dient per part de l'anterior president de la Generalitat de Catalunya, que hi era present.

De manera que, com és evident, el debat que tindrem a Madrid, per descomptat, és el debat més important que hi haurà hagut a Espanya durant molts anys. I la prova del que estic dient és que Espanya està començant a reconèixer que els grans temes d'Espanya es diuen: un, el que sigui; dos, Catalunya; tres, País Basc. I aquest reconeixement jo crec que, tot i que és indicatiu que no hi ha una disposició amable, per dir-ho així, a admetre les propostes que nosaltres li estem fent, la proposta que estem li fent, a Espanya, també és un reconeixement de la força dels nostres arguments, perquè, en definitiva, és un reconeixement de la singularitat de Catalunya i d'alguns altres pobles de l'Estat que tenen el caràcter de nació. És un reconeixement que som una nació.

Aconseguirem convèncer Madrid, justament sobre la base d'aquests arguments i d'altres, en algun sentit, més potents, més objectius que no pas aquest, que és més subjectiu, que efectivament som una nació i que Espanya és una nació de nacions? Doncs, miri, un dels errors que jo crec que vam cometre, però me'l perdono, perquè possiblement no és esmenable, i, per tant, no se'l prenguin com una proposta addicional, és que en algun punt es deia, en algun punt del Preàmbul es deia en el projecte: «Catalunya és una nació en l'Estat espanyol», i es va treure «l'Estat espanyol». I si es va treure, es va treure, punt. Però jo els dic... (*Veus de fons.*) Es va treure, es va treure, en l'últim minut i en l'últim passadís i no em facin dir com ni de quina manera, perquè no ho sé a més. Sé que es va treure. I d'aquesta manera, podríem insistir que la menció federal o la menció de la nació de nacions hauria d'haver estat probablement més contundent. Això són errors. Tothom pot opinar. I jo opino que hagués estat millor que hi fossin, no dic que sigui un error no haver-ho fet o haver-ho canviat; dic que hagués estat millor no canviar-ho o que hagués estat millor que hi fossin.

Jo no disposo –i torno a la crisi de Govern, perquè vull que quedi clar aquest tema abans d'acabar– de la llista completa de dimissions i de canvis dels governs de Convergència i Unió. En vint-i-tres anys Jordi Pujol en va fer vint-i-tres, de remodelacions. Vint-i-tres. Una per any. A més dels canvis de govern que comportava l'inici de cada legislatura. Recordo en particular la dimissió de Joan Rigol l'any 85. I la recordo perquè, d'alguna manera, Joan Rigol el que va fer va ser una cosa que no s'adeia amb el que era la filosofia central dels governs de Convergència i Unió durant aquests anys, que era pactar –que era pactar. Va fer el pacte cultural. I hi han dues persones, com a mínim, en aquesta cambra que el vam signar: el conseller de Política Territorial, Quim Nadal, com a alcalde de Girona i president de la Federació de Municipis de Catalunya, i qui us parla,

com a alcalde de Barcelona. Amb gran solemnitat, al Palau de la Generalitat. Totes les organitzacions municipalistes i el Govern de la Generalitat signaven que la cultura –i anaven pel camí que abans he indicat, consellera– era una cosa que s'havia de fer una mica per damunt o a part, s'havia de dur per damunt o a part de la querella partidària. Doncs bé, què va durar això? Quant va durar el pacte? Doncs, va durar fins que Joan Rigol va plegar, i va plegar justament perquè no durava, perquè allò no funcionava. Recordo que el conseller Francesc Sanuy va dimitir en solidaritat amb Joan Rigol en aquell moment.

No sé si és que aleshores nosaltres no teníem la sensibilitat a flor de pell que vostès tenen ara respecte als nostres canvis, però, en tot cas, no recordo que en aquell moment hi hagués hagut un debat en aquesta cambra, senyor president –i ja era important, eh?, ja era important la qüestió–, que hi hagués un debat en aquesta cambra sobre l'oportunitat d'aquestes decisions.

Però la més remarcable de totes les dimissions –però la més remarcable de totes les dimissions–, la que va comportar la reestructuració del Govern, va ser la de Josep Antoni Duran Lleida, el febrer del 2001, després de perdre contra vostè la carrera successòria de Jordi Pujol dins mateix del Govern de la Generalitat. Duran Lleida va anunciar la seva dimissió un mes abans de fer-la efectiva. Era el president del segon partit del Govern. I per mi, si vostè em demana mostres d'inescapabilitat parlamentària, més gran que aquesta no n'he vist cap. L'aleshores president va haver de fer tres governs en un any i mig –en un any i mig–, i quan va plegar Duran Lleida va haver de fer el quart. Sapiguem de què parlem quan se'ns omple la boca de desqualificacions i paraules suposadament greus.

Senyor Mas, la seva demanda de moció de confiança, en certa manera, calia per a completar la panòpia de despropòsits de moció de censura del senyor Piqué del Partit Popular, retirada, i la querella de CiU, també retirada. I encara podria afegir-hi, com a galdós antecedent, el despropòsit i la desconsideració institucional de la no-resposta de Jordi Pujol a la Moció de censura que jo sí que vaig presentar reglamentàriament (*Remor de veus.*). Si parlem de despropòsits, vostès en tenen un llarg historial, tant al Govern com a l'oposició. Ara, qüestió de confiança, que ja li anuncio que no presentaré, perquè vostès demanen una moció de confiança. Hi insisteixo, no la presentaré, perquè aquest debat s'ha convertit en un debat, gràcies a vostès sobretot, sobre la confiança de la cambra en el president. I en acabar el plenari ho sabrem. La confiança es demostra dia a dia i la confiança la veiem en cada votació de cada llei en el Parlament; la confiança, la veig a cada Consell Executiu; la confiança es demostra també amb l'exercici franc de les discrepàncies i en el diàleg permanent per superar-les. Tot això no fa ni fred ni calor dintre del respecte que CiU sap que tinc al seu expresident i el respecte que li tinc a vostè, senyor Artur Mas, que vostè coneix. Especialment després d'haver conduït Convergència i Unió a l'acceptació d'una reforma estatutària que representava, en certa forma, l'admissió d'un deure no complert per part de les majories parlamentàries anteriors.

Val a dir també que la Carta Municipal de Barcelona va perdre quatre anys a causa de l'actitud de Convergència i Unió. I el senyor Mas ho recorda. Ja sé que aleshores vostè no manava, però va ser així, una carta municipal que s'havia començat l'any 80 i que tot just ara s'està aprovant o s'acaba d'aprovar, o encara li falta alguna cosa, segurament. Doncs bé, va haver-hi un moment que estava aprovada per tots els grups de l'Ajuntament de Barcelona, i Convergència i Unió en el darrer moment se'n va retirar.

A mi em diuen sempre el contrari. A l'actual president no li diran mai: «Actua contra la teva consciència», perquè no ho acceptarà. Simplement, estic disposat a escoltar les raons del tripartit, només faltaria. I suposo que el president Pujol ho va fer quan feia els seus canvis, devia parlar, suposo jo, amb els consellers abans de dir-los «marxeu» o abans de dir-los «entreu» (*remor de veus*). Suposo que us ho deia. No era el motorista, com a Madrid, parlava. Doncs, jo també ho faig. (*Remor de veus.*) Simplement, simplement, el tripartit és la primera... Perdonin, si els interessa el tema, segueixo, si no, no caldrà. El tripartit és la primera experiència històrica a Catalunya d'una coalició política de gran abast. Mai a Catalunya no hi ha hagut un govern de coalició. Em diran: «Sí, n'hi van haver.» D'acord, hi van haver alguns empelts, diguéssim, en els primers governs. Concretament, Esquerra Republicana va participar en alguns. Ara, suposo que no em voldran convèncer que Convergència i Unió era una coalició de govern? Va tenir més problemes que la nostra coalició de govern dintre de la seva coalició de partit, i això es reflectia en el Govern. Però, que jo sàpiga, Convergència i Unió és una coalició no de govern, sinó de partit.

Mirin, ho torno a dir, el tripartit és la primera experiència històrica a Catalunya d'una coalició política de gran abast. Macià no en va fer. No en va tenir temps, per altra banda. Va ser molt breu el seu mandat. Companys en va fer amb la Unió Socialista de Catalunya, amb el Partit Nacionalista Republicà i amb la Unió de Rabassaires, però sempre amb presències pràcticament testimonials d'aquests. O sigui, un govern com aquest –un govern com aquest–, en què hi ha forces polítiques molt robustes: els Socialistes, Esquerra Republicana, Iniciativa Verds, que és l'hereva del partit que més va fer perquè tots nosaltres avui estiguem aquí –us ho dic amb tota sinceritat– en el moment que durant el franquisme calia tenir una força organitzada i potent. L'hereva, dic, d'aquella força. El nostre Govern, doncs, és la primera experiència històrica, aquest Govern és la primera experiència històrica de govern català de coalició en el sentit total de la paraula, com la italiana o l'alemanya actuals.

Per cert, en la italiana hi ha tres partits amb conceptes totalment diferents i baralles constants: Bossi és independentista del nord, Fini, mussolinià reconvertit, i Berlusconi no se sap, deixem-ho córrer (*rialles.*) El dia que trobin en les nostres discrepàncies un 10 per cent de les facècies de la coalició de dretes italiana, que conec bé, aixequin el dit. Aixequin el dit aleshores.

Per no parlar dels titulars de la premsa alemanya sobre el nou govern Merkel. La cancellera només pot confiar, diuen els titulars, en un ministre. I ja veurem quantes setmanes dura la negociació.

Farem un govern més concentrat i cohesionat i amb l'experiència adquirida i, per tant, més coherent, amb una confiança mútua reforçada. I el farem amb paciència i amb respecte mutu. Respecte que en realitat ha crescut al llarg dels breus dos anys que duem..., *dos anys*, d'experiència compartida, malgrat la natural tendència de cada partit a cercar les causes dels problemes en els altres. Però això és llei de vida i per això estan els partits. Cosa que entre nosaltres succeeix en *menor* mesura que en els exemples internacionals que he citat i infinitament menys –com he dit en començar– que entre CDC i UDC, tot i que no eren un govern de coalició, sinó una coalició en el Govern.

La meva estima pels membres del Govern és absoluta i total per a tots i cadascun d'ells, i ho saben, a més. Valoro la seva tasca, en cert sentit, pionera, després de vint-i-cinc anys a l'oposició. Exercici que, com vostès estan comprovant, genera certs tics. I no solament la valoro, sinó que en alguna mesura em costa de dur endavant una cosa que haig de fer. Perquè la ciutadania mereix un govern que al cap de dos anys sàpiga treure conseqüències del que ha passat, de les seves disfuncions i corregir-les, sobretot per una raó, o si volen, a més a més per una raó, perquè aquest Govern passarà a la història com aquell durant la vigència del qual Catalunya va reformular la seva relació amb els seus ciutadans i la relació amb Espanya. Totes dues coses alhora. I ho va fer amb la força del quadripartit, en el primer cas. I aquesta majoria parlamentària quadripartita en el cas de l'Estatut i, quasi diria, aquesta cambra tota sencera, incloent la petita però digníssima oposició en aquest tema, passarà a la història com la dels pares de l'Estatut. Això és evident. I no vull donar noms, però tots sabem l'esforç i el treball i l'èxit d'una colla de diputats, amb noms i cognoms, que hi han deixat tot el saber i tot el seu temps durant més d'un any i mig. Perquè els ho aviso: hi ha hauran canvis en l'Estatut, però no canvis en els conceptes de fons i substancials. Ho torno a dir. No n'hi poden haver.

El que hi ha segurament a Espanya és una reacció lògica després de vint-i-cinc anys de lenta però ineluctable disminució i aprimament dels conceptes inicials de l'autonomia. Després d'una cataracta de lleis orgàniques que van rebaixar aquell concepte, les tres primeres lleis orgàniques de l'Estat, les tres primeres lleis orgàniques van ser: la Llei orgànica electoral, la Llei del Tribunal Constitucional i les dues estatutàries, Euskadi i Catalunya. Però després n'han vingut desenes, de lleis orgàniques, que podien i, de fet, han esberlat, el vigor de la nostra Llei.

Mirin, no es tracta de tornar enrere, sinó d'obrir una altra etapa d'avenç, que mereixem des de fa una colla d'anys. I en això la fidelitat de l'interès general dels líders dels partits, que normalment han de ser parcials, el mateix nom ho diu, partit és part, ha estat literalment sensacional. Ha estat realment a l'alçada dels interessos del país, i compte, i d'Espanya –i d'Espanya.

Dit això, hem de passar pàgina. Els senyors Mas i Carod i la senyora de Madre aniran al Parlament espanyol a defensar la presa en consideració, i ho faran bé. S'inicia un camí que ha de durar al voltant de nou mesos fins que torni a casa per ser referendat o rebutjat pel

poble de Catalunya. El senyor Saura no hi serà en defensa de l'admissió, perquè no hi cap. (*Rialles.*) No és que estigui gras, no és que sigui gros, no hi cap, però el senyor Saura ha estat, des del Govern personalment i a través de l'Institut d'Estudis Autònoms, l'autèntic conductor del comboi de l'Estatut, i això ho sap tothom en aquesta cambra. Aquest Govern, però, vol, i el seu president vol, que quedi clar que, tot això a part, la feina que han fet els parlamentaris i l'obra del Parlament en matèria de l'Estatut és el que compta. Hi han hagut formes personals, hi han hagut intervencions jo crec que molt destacades, com la que acabo d'assenyalar, i que seria injust que no fes o que trigués més a fer, s'ha de fer ara. Però hi ha hagut, sobretot, la feina del Parlament. Ha sigut el Parlament de Catalunya l'autor del text i el que a última hora ha sigut capaç de crear, de posar en marxa, de donar vida a una criatura que té molt de futur.

El Govern, entretant, ha posat en marxa una nova manera de governar, no solament pel caràcter tripartit de la seva composició, que ja ha estat una novetat, sinó per la novetat, la frescor i la proximitat a la gent de les polítiques encetades.

Ara hi volem donar, hi vull donar un nou impuls, i el donaré, el donarem. Els tres partits poden trigar uns dies a posar-se d'acord sobre les propostes que els faré, però ja em coneixen. No sóc impacient però sóc perseverant: tindrem nou govern. (*Remor de veus.*)

Els vaig dir ahir que les prioritats són..., els vaig dir ahir que les prioritats són... (*Pausa.*) Tindrem nou govern, tindrem canvis. Els que calguin. Els vaig dir ahir que les prioritats eren seguretat, seguretat i justícia, parant compte de la justícia; més encara que els impostos, està essent el darrer bastió de les resistències a la descentralització. Prioritària, per tant.

Segona, entomar el repte de les edats difícils amb especial èmfasi al que fa referència a l'habitatge i als joves i a l'escolarització de zero a tres anys, perquè ambdues coses tenen a veure amb els joves i amb les joves parelles. Les dues coses hi tenen a veure. En relació amb les seves capacitats que són..., a les capacitats dels joves, que són més grans que abans. Però també respecte a les condicions d'estabilitat de la seva feina o del seu negoci o del seu projecte personal, que són més precàries. En saben més i poden menys. I també ho passen malament respecte de la forta tirada que en aquestes condicions tenen el que jo ahir anomenava «les noves possibilitats d'evasió» –i ja m'entenen el que vull dir.

La següent és infraestructures. Estem mal o poc connectats per tren, carretera, aire i telemàticament, i necessitem congruar els interessos d'un espai europeu més gran. Desapareixen les fronteres; nosaltres som més xics. Si no ens ajuntem amb algú més no tindrem la talla per poder ser algú en aquest espai més obert. La Catalunya estricta es queda petita quan les fronteres cauen i les empreses augmenten en mida i disminueixen en nombre. Les grans empreses.

I tercer, tecnologia. Perquè anar al davant en els mètodes, ésser punters en recerca, tenir les millors comunicacions i fabricar no solament productes sinó noves maneres de

fer productes és el secret de la felicitat, per dir-ho així, des del punt de vista econòmic, científic i humà, en definitiva. Tot això amb el respecte degut al medi, amb l'atenció deguda al món rural, que és el més fràgil, i la sensibilitat deguda al paisatge, que l'estem tenint. Cosa que no es va tenir. Que no es va poder tenir, em diran. Segurament. Segurament era molt difícil de tenir-la després d'aquella onada de «desarrollisme» que ens... L'altre dia a Piera em deia l'alcalde: «Mira, el que veus aquí...» I jo li deia: «Tens una ciutat molt maca»; té una ciutat molt ben urbanitzada. Molt bé. (*Remor de veus.*) Amb els problemes que sabeu, dramàtics i tràgics. Però també amb una escampada de petites construccions, de casetes, de torres, que aleshores van ser probablement llocs d'esbarjo i que finalment s'han convertit en «vivendes» permanents.

I ell em deia: «Mira, vols que et digui el calendari d'aquesta situació? El calendari és: finals seixanta - anys setanta, una expansió extraordinària de la construcció d'aquestes torretes que ara són ciutat; anys vuitanta, primers anys de la democràcia, legalització d'allò, forçada, d'allò que s'havia fet.»

Bé, doncs, nosaltres estem, jo crec, en aquest moment en condicions de reconduir tot això i de fer-ho amb el respecte degut al medi. Fins i tot de recuperar, d'alguna manera, la falta de respecte, el perdut. L'economia i la prosperitat que es deriven del creixement sostingut i sostenible, de la innovació i dels emprenedors, dels nous i dels vells, està a la base del nostre programa.

Doncs, bé, aquest Govern tot això ho té molt clar, més clar, lògicament –lògicament–, que els anteriors. I posarà en marxa la seva segona etapa, més focalitzada en les polítiques –les polítiques– que en la política, per dir-ho així; més en la vida que en la llei; més en els ajuntaments i la devolució de competències als ajuntaments, i en l'euroregió, que en les banderes i les proclames nacionals –els ho dic clarament–; més en la felicitat dels ciutadans que en la preservació dels principis. És bo tot allò que millora la vida de cadascú i la de tots, i que la millora no a costa del futur, sinó a costa d'atacar el malbaratament i combatre la manca de civisme.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé. Gràcies, senyor president. Li he de dir, senyor president, que, després d'escollar-lo atentament durant una llarga estona –de la qual jo no dispo, d'acord amb el Reglament–, jo realment surto molt preocupat de la seva intervenció. Però molt. Li ho dic amb la mateixa cordialitat amb què vostè, doncs, s'ha adreçat a nosaltres, i fins i tot també amb el mateix afecte.

Però surto tremendament preocupat. Perquè hi ha una cosa que encara és pitjor que no fer res, que és no tenir consciència que s'ha de fer. Això és definitiu. És a dir, jo encara podia pensar que vostè se n'adona, de la gravetat de la situació, i que no hi pot fer res. Això és molt

fumut, molt contraproductiu, però es pot arribar a entendre. Ara, no tenir consciència del que està passant –crec jo, eh?, per les paraules que he sentit– això, doncs, és d'una gravetat realment extrema.

Jo no sé si vostè està atent a les circumstàncies i al que està passant però si ho està i no s'adona del que està passant en el país, en les seves institucions, aleshores, evidentment, no hi ha solució possible. Nosaltres n'hi hem ofert tres, que les tres són possibles. No només una: les tres eren possibles. I vostè diu que no passa res.

És més, diu que el que ha passat ara ja passava, doncs, en altres èpoques i que no passa res, vaja, que, escolta, que als governs anteriors els passava exactament el mateix. I als governs italians sembla que també. No sé si Itàlia és el gran model que hem d'imitar. Jo em pensava que el de Catalunya era millor, des d'aquest punt de vista, però veig que no, que vostè es repenja, per dir-ho així, en el model italià per agafar-lo com a exemple, no precisament del que hauria de ser un model a imitar, des d'un punt de vista polític. Però, bé, això deixem-ho córrer.

El que sí que li vull dir és que, al fil d'això, vostè, en algun moment de la nostra intervenció, de la meua intervenció concretament, de les declaracions que hem fet aquests darrers dies, en algun moment, vostè pot haver arribat a la conclusió que li estem discutint la capacitat de canviar el Govern? Senyor Maragall, que no li ho hem discutit! Si li estem suggerint que ho faci, des de fa mesos. I li ho he dit. Vostè es podia presentar en aquest debat de política general anunciant aquí el nou Govern i la nova estructura. Si hagués pogut, si l'haguessin deixat. Era una solució d'un president que fa de president. I li he dit més –i, escolti'm, en això ja no sé si les oposicions dels últims vint-i-tres anys haurien actuat igual–, li he dit: «Encara que no ens hagués agradat, li hauríem donat suport.»

Ja és gros que li doni més suport Convergència i Unió que el tripartit! Ja és gros! (*Veus de fons.*) No, no li estranyi, no. Li dic des d'aquí, de la tribuna, públicament i solemnement. No li estranyi.

Per tant, escolti, vostè no ho ha fet, això. Si és el que li he estat reclamant. Per tant, no digui ara que és que resulta que no es pot canviar el Govern, o que sí que es pot canviar però que normalment hi ha dificultats quan es canvia el Govern. Ja ho sabem que n'hi ha, de dificultats! Però no estem parlant de si es pot canviar el Govern o no. Té tota la capacitat per canviar-lo. És més: com que li reconeixem aquesta capacitat, per això el que estem dient és que, si no la pot exercir quan vostè vol i com vostè vol, el que queda afeblida és la Presidència de la Generalitat com a institució. Això, home, és la pura evidència! Això és el que li estem dient! I això és sentit de país, i no altra cosa, sentit de país.

Després... Permeti'm que li digui una cosa. Jo no cauré en cap mena de provocació. Ja m'he fet el ferm propòsit de no caure-hi de cap manera, absolutament de cap manera. Per tant, no m'hi busqui, en el terreny d'aquesta confrontació, i, a més a més, diguem-ne, orientada cap al passat, perquè no m'hi trobarà. Només li diré una cosa, només una. El president Pujol, efectivament, va canviar els governs moltes vegades. I era el seu dret, com

tots els presidents dels governs. Ara, li asseguro una cosa: sempre que el va voler canviar el va poder canviar. Sempre –sempre. Sempre. I mai, mai, mai, en vint-i-tres anys –no en vint-i-tres mesos, sinó en vint-i-tres anys–, mai, per una crisi de govern, va col·locar les institucions del país, Presidència de la Generalitat inclosa, en una situació de manca de credibilitat.

Si vostè, si vostè no s'ha assabentat que això és així, llegeixi –unànimement– el que diu tothom. No, no els diaris... Bé, vostè en fa molt cas, dels diaris, per altra banda, segons sabem. Per tant, escolti, no és només els diaris: els diaris, les tertúlies, la gent que parla d'una manera, la gent que parla d'una altra. És un clam. És un clam que hi ha un president que, volent exercir una funció que li correspon exclusivament a ell, no la pot exercir en el temps que la vol exercir precisament perquè qui li ha donat suport per ser president li nega ara aquesta capacitat, almenys momentàniament.

I deixi'm també dir una altra cosa. Encara que vostè faci després el canvi de govern, que suposo que l'acabarà fent, és clar, encara que el faci, el mal, senyor president, ja està fet. I el mal és irrecuperable si no es prenen solucions de fons. I les solucions de fons passen per això que li hem estat comentant.

Un parell de referències al tema de l'Estatut, perquè vostè s'hi ha referit a bastament. M'estalvio els comentaris de tot ordre sobre el mèrit d'aquell, el mèrit d'aquell altre, el protagonisme d'aquest o el protagonisme d'aquell altre. Em sembla insòlit que en aquest moment haguem d'estar encara reconeixent a un conseller, a no sé qui, el mèrit de tot plegat. El mèrit és de tots i ho hem reconegut tots així. No cal que hi aprofundim més, en això. És conegut.

Ara, vostè diu, i això sí que em preocupa, que la nostra tàctica és crear una..., vostè diu una «cunya», una falca entre el president i el Partit Socialista. No li nego que si nosaltres identifiquem en un procés complex de país que el president pot ajudar en un determinat procés, evidentment, en traiem profit, però no personal, ni partidista. Perquè suposo que, la votació que es va fer aquí el 30 de setembre, ningú pot considerar que és un tema personal o partidista. Deu ser un tema de país, no? Ara... Perdoni'm, senyor president, si m'escolta un moment... (*Pausa.*) Nosaltres no creem per tàctica cap falca entre vostès. El que hi ha, provocat per vostès, és un autèntic precipici, entre vostè i el seu partit. Com s'ha demostrat durant aquests darrers dies.

I, després, encara em preocupa més una altra cosa. Encara em preocupa més que vostè digui que si es toca potser és perquè acabarà sent més bo. Per cert, hi ha algun partit del tripartit que diu que no s'ha de tocar «ni una coma». Dels seus, del tripartit, n'hi ha alguns que diuen que no s'ha de tocar «ni una coma». Jo no ho he dit mai d'aquesta manera. He dit sempre que hem de defensar íntegrament l'Estatut que va aprovar el Parlament de Catalunya el 30 de setembre. I això no és exactament el mateix. Vol dir que la nostra actitud ha de ser una actitud de defensa integral del que va aprovar el Parlament pel 90 per cent dels vots el 30 de setembre.

Ara, em preocupa molt que vostè ja hagi interioritzat que, si es toca en el tràmit de Madrid, cosa que nosal-

tres no hauríem de desitjar, és que segur que quan ho toquen pot acabar sent millor. No senyor: si ho toquen, senyor president, acabarà sent pitjor. I això també ho sap tothom. Potser vostè encara no, però ho sap absolutament tothom –tothom–, que si es toca acabarà sent pitjor.

Li agafo la paraula en un sentit, en un sentit molt, molt determinant, molt determinant. Vostè diu, en un exercici que jo no comparteixo i que em sembla, a més a més, absolutament improductiu, que el concepte de nació i el model de finançament és més obra de vostès que dels altres. No cal que s'excusi, ja li ho dono per bo..., vaja, no li ho dono per bo, perquè vostè sap que no és veritat; però és igual, com que jo no estic en cap carrera de mèrit, m'és absolutament igual. Ara, si tan, tan, tan patrimoni és seu, espero que en aquests temes, efectivament, no es toqui ni una coma. (*Remor de veus.*) Ens hem entès, en això? Que en aquests temes, que són temes vertebrals, no es toqui ni una coma, perquè si tan patrimoni és seu i el Partit Socialista és el mateix aquí i allà, doncs, escolti'm, aleshores s'ha de ser coherent en els temes més importants i més decisius de països.

No puc fer referència, pel format del debat, a temes sectorials que vostè ha comentat. Només li comentaré dues coses, molt ràpidament.

Jo li he dit, i em sembla que també tothom ho ha entès, que els governs no ho poden resoldre tot, i això és cert; ni el seu, ni els del passat, ni els dels futur tampoc. Els que tenim experiència de govern ho sabem i ho hem de reconèixer, no per humilitat, sinó simplement per realisme.

Ara, el que sí que li dic és una cosa: els governs sí que poden estar sempre al costat de la gent, això ho poden fer sempre, i vostès, en àmbits molt sensibles de la vida d'aquest país, de la vida econòmica i de la vida social, i d'altres àmbits de la societat, vostès, al costat de la gent, no hi estan. I ara li'n posaré un exemple en el camp del gir social.

Ens van anunciar, un cop més a bombo i platerets, la llei de pensions mínimes; aquest és un programa, un projecte que figura en el seu programa de govern. Sap quan l'havien de tenir presentat, senyor president? El 30 de desembre del 2004 –30 de desembre del 2004. Estem a 19 d'octubre del 2005, i ara ens anuncien que tot això entrarà en vigor l'1 de gener del 2007.

Però saben –ens ho acaba de dir el senyor Bargalló aquest matí–, saben el més gros de tot això? Quan Convergència i Unió va presentar, fa ja uns mesos, una iniciativa perquè s'aprovés aquesta llei de pensions mínimes, vostès ens van donar una excusa genial; ens van dir: «No, perquè, l'agenda del Govern, no la marca l'oposició.» Senyor Nadal, va ser així? (*Pausa.*) I ho conformi, no? (*Pausa.*) Moltes gràcies, perquè ara ve el que li he de dir.

Jo li demano una cosa, a tots vostès: reuneixin-se un dia amb les persones que representen aquest col·lectiu. Facin-ho, amb tots ells; nosaltres ho hem fet més d'una vegada. I, quan a aquesta gent –que molts d'ells cobren 300 i 350 euros al mes i, evidentment no els sobra res, més aviat els falta– els expliquin tota la història

d'aquest procés, aleshores els diuen que, evidentment, l'oposició no pot marcar l'agenda del Govern. Segur que quedaran immensament feliços i immensament satisfets.

I aquest era un compromís seu, i també nostre, i per tant els podem ajudar aquí, i els podem ajudar. Era tan fàcil com prendre en consideració la iniciativa de Convergència i Unió, després d'un incompliment seu de calendari. Però, és clar, això no, perquè això voldria dir que l'oposició marca l'agenda del Govern que el Govern no sap o no vol complir. I qui en rep de conseqüències?, qui en paga el preu, de tot això? La gent que pateix i la gent que té necessitats.

Acabo amb les solucions que vostè tenia i no adopta. Vostè diu: «No hi haurà qüestió de confiança, no hi haurà dissolució del Parlament.» Si vostè tingués plena consciència del que està passant, jo li asseguro que no despatxaria aquesta situació de la manera que l'està despatxant. Li ho torno a dir: un president vol exercir les seves funcions, no pot perquè no se'l deixa per part dels seus; un govern ha deixat de confiar en el seu govern, en el seu propi govern, un president, i a més a més els partits que li van donar suport i el van fer president, en aquest moment, no hi confien com haurien de confiar-hi. Vostè creu de veritat que en aquestes condicions es pot anar a negociar a Madrid un tema tan complex com l'Estatut?, ho creu de veritat?, fent ficció que no ha passat absolutament res?

Segurament ho deu pensar. Sap per què? No perquè pensi en el país en aquest cas, vostè no està pensant en Catalunya...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...vostè no està pensant en Catalunya, vostè està pensant en la seva..., no en la seva personal, sinó en la seva supervivència política, que no és el mateix –no és el mateix. Si pensés en Catalunya, alguna d'aquestes solucions, especialment la darrera, en aquest moment la portaria a terme.

I deixi'm dir-li una última cosa, i acabo definitivament. Jo li vaig demanar que no es pogués dissoldre el Parlament el 27 de juliol de l'any 2005, d'enguany, per escrit; era una de les cinc condicions que va posar Convergència i Unió. Finalment vostè les va acceptar. Per tant, escolti, no som nosaltres que teníem interès que hi haguessin eleccions; són vostès els que amb la degradació de la vida institucional, amb aquesta greu crisi en la qual han instal·lat les institucions del país, al final no hi posen més remei.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Govern, intervé l'honorable conseller primer, senyor Josep Bargalló.

El conseller primer

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Mas, ahir a la tarda, per curiositat intel·lectual, vaig entrar a la pàgina web de la Fundació Ramon Trias Fargas. I sap què hi vaig trobar? El que alguns –alguns– opinadors avui publiquen, el que alguns –alguns– tertulians avui expressaven a les ràdios i el discurs que vostè ha fet. És un document de la Fundació Trias Fargas que es diu, que es titula «Un president desautoritzat i un govern moralment cessat», de crisi de govern a crisi institucional; hi ha els arguments que vostè ha fet servir.

Aquests són, evidentment, per tant, uns arguments fins i tot anteriors al discurs del president de la Generalitat d'ahir; és un document que vostès tenen, anterior al discurs del president de la Generalitat d'ahir. I és un document que té frases literals del que vostè ha dit, i que jo respecto perfectament, perquè la manera com es preparen les intervencions en els debats..., són maneres absolutament, evidentment, que demanen dies de preparació. Però el cert és que aquí hi ha uns arguments que jo crec que són uns arguments que no responen al que el president de la Generalitat va dir ahir i al que la situació d'ahir i d'avui..., es planteja en el debat.

Però, primer, el que és cert és que vostès no accepten el pacte del Tinell, i tenen tota la legitimitat de fer-ho; vostès no accepten el pacte del Tinell, i tenen legitimitat de fer-ho. No l'accepten en la forma, no l'accepten en el fons, i no l'accepten en el sentit de les polítiques socials i territorials que el pacte conté.

I vostès ara podem dir-me: «És que no estem d'acord amb algunes d'aquestes polítiques.» Segur. Per això segurament, el pacte del Tinell, el signem els que el signem, que som els que estem d'acord en el sentit de les polítiques que s'hi dibuixen, des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista territorial, des de qualsevol punt de vista.

El pacte del Tinell conté compromisos, i aquest Govern ja n'ha executat molts, d'aquests compromisos, molts, moltíssims. Un d'ells, per exemple, era el Pla de l'energia. El Pla de l'energia, que és el primer que es fa a Catalunya en vint-i-tres anys, dissenya les directrius polítiques del desenvolupament energètic a Catalunya, del consum de les fonts d'energia i del seu transport, seguint paral·lelament les directrius europees en aquest sentit, per primera vegada en vint-i-tres anys. Fins ara, les polítiques energètiques en el nostre país eren polítiques empresarials. A partir del Pla de l'energia, les polítiques energètiques en el nostre país seran eminentment polítiques, que vol dir també socials, també territorials, també empresarials. Aquest és un pas endavant i és un compromís.

Ha estat fàcil? És clar que no. Però no per desacords en el Govern: no ha estat fàcil perquè no és fàcil fer de nou i no és fàcil sumar els interessos socials i econòmics i territorials i ambientals del consum i de la generació, del transport i l'emmagatzemament, no és fàcil, però ens sentim orgullosos d'haver complert no només un compromís del Tinell, sinó d'haver elaborat un document. I, com això, li'n podria posar molts exemples.

En el tema, deia, de la Xarxa Natura 2000 i les ZEPA, nosaltres hem fet una cosa inaudita. Sap què és? Anar a la Unió Europea, personar-nos en els procediments que la Unió Europea tenia contra la Generalitat per incompliment de la Xarxa Natura, per incompliment de les zones ZEPA, i que amenaçaven no donar cap suport al canal Segarra - Garrigues, personar-nos-hi i fer plantejaments de solucions que permetessin que la Unió Europea acceptés una proposta de Xarxa Natura 2000 i zones ZEPA nostra i no ens imposés la seva, que era l'amenaça amb la qual ens vam trobar davant de la Unió Europea per no-personació anterior, d'anteriors governs, i, a la vegada, que la Unió Europea ens continués donant els ajuts que ens han de permetre tirar endavant el canal Segarra - Garrigues, que el volem tirar endavant, l'estem tirant endavant, el tirarem endavant i, a més a més, amb la proposta nostra de Xarxa Natura 2000, no amb una d'imposada per la Unió Europea per manca de proposta pròpia i que ha de ser equilibrada.

Però, podríem estar, diguem-ne, en molts aspectes d'aquests..., els quals són el compliment del pacte del Tinell, que és el nostre model de programa polític, i és el que tirarem endavant. I jo li accepto perfectament que no coincideixi amb el seu, i, per tant, entrem en el debat de si és millor o no és millor, i en el debat de si el compliment o no el compliment, no el en debat de per què es va signar. Es va arribar a un acord, l'acord hi va ser, l'acord es manté, el manté el Govern, el Govern té la voluntat absoluta de complir el pacte del Tinell, i la mantenen els partits polítics, els grups parlamentaris que donen suport al Govern, que tenen la voluntat plena de compliment del pacte del Tinell. I en això no hi ha cap fissura, ni en el Govern ni en els grups que li donen suport.

Ja ho havíem dit, el president de la Generalitat ho havia dit més d'una vegada: quan s'acabés el procés de redacció del nou Estatut en el Parlament de Catalunya era el moment de donar un nou impuls. Un nou impuls ha de tenir, tot nou impuls pot tenir tres fases, tres moments, tres ingredients.

Per un cantó, l'impuls emfàtic de polítiques concretes, i això –ja ho he dit aquest matí, a primera hora–, això és el pressupost del 2006 –això és el pressupost del 2006–, que és un gran pressupost –és un gran pressupost.

Pot tenir l'adequació de les estructures del Govern, i en això estem treballant consellers del Govern de la Generalitat, per encàrrec del president de la Generalitat. L'adequació d'estructures de govern no és fàcil, no es fa en un dia, perquè s'ha de fer amb criteris d'eficiència, d'eficàcia administrativa, política i econòmica. Hi estem treballant, i serà efectiva.

I després hi ha la remoció de les persones. La remoció de les persones, el que alguns entenen només com a canvis de govern i que és un dels molts elements que pot tenir un canvi de govern, la remoció de les persones és, sens dubte, competència indelegable i indiscutida del president de la Generalitat, que, evidentment, va paral·lela a aquesta aplicació d'èmfasi de polítiques que donen els pressupostos i a aquesta reestructuració i adequació de les estructures de govern.

Habitualment, el mer canvi de nom de persones no és el més efectiu, és molt més efectiu l'impuls pressupostari, és molt més efectiva l'adequació d'estructures. Sí que el canvi de persones és el més efectista, i per això habitualment és el que més demana l'oposició, per això habitualment és el que més demana l'oposició i el que més interessa els mitjans. Però l'impuls i l'èmfasi del Govern, el Govern els està fent, no els ha aturat; els pressupostos que estan a punt de tancar-se tenen aquest impuls; els estudis d'adequació d'estructures de govern, els estem tancant, i la remoció de les persones, en funció d'aquest context, el president de la Generalitat, en el moment que cregui fer-la efectiva, ja ens la comunicarà.

Ara, tot això té un context, i vostè ha parlat de la cohesió. Miri, la cohesió del president amb el Govern és una cohesió diària i que ahir en el Govern es va tornar a deixar clara en la seva reunió del matí, va quedar clara, la cohesió, ahir –ahir–, es va deixar clara en la reunió del Govern al matí. La cohesió entre el Govern i els grups parlamentaris que li donen suport es deixarà clara demà a la tarda en la votació de les resolucions –en la votació de les resolucions. Vostès ho volen veure? Doncs demà ho veuran en la votació de les resolucions. Ho volen veure no només amb paraules, sinó amb un fet tan important com és una votació parlamentària posterior a un debat de política general? Doncs ho veuran en una votació tan important com aquesta demà a la tarda.

No cal una moció de confiança, perquè, en aquest sentit, no hi ha moció de confiança millor que demà a la tarda: les resolucions en les quals no només els grups parlamentaris que donen suport al Govern explicitaran aquest suport, sinó que explicitaran el suport a les polítiques del Govern i a les polítiques del pacte del Tinell en la forma de les resolucions que seran presentades.

I espero, a més a més, que pugui haver-hi acords amb els grups de l'oposició en alguna d'aquestes polítiques.

I el tema de l'Estatut. Senyor Mas, vostè parlava de «sentit de país». El sentit de país és fonamental. Jo sé que vostè el té, sé que Convergència i Unió el té. Per «sentit de país» –per «sentit de país»–, la unitat de les forces polítiques catalanes de tradició catalanista que van donar suport al nou text parlamentari el 30 de setembre, amb un 89 per cent dels diputats i diputades de la cambra, nou de cada deu, cosa que va permetre la imatge de la victòria –que no era només la de tots els diputats i diputades que hi van votar a favor aplaudint, jo crec que la imatge més important del 30 de setembre és la de tots els diputats i diputades del Parlament de Catalunya, haguessin votat a favor o no, dempeus cantant l'himne nacional, perquè això va ser encara una imatge més potent que qualsevol altra, perquè era una imatge d'unitat democràtica i de respecte ple i absolut a la decisió de la majoria–, això ha de tenir el 2 de novembre el seu segon pas a Madrid.

Si no hi ha cap desacord en allò que ens va portar a la unitat d'aquí, si no hi ha cap desacord en el text que aquí es va aprovar, no hi ha cap motiu per dubtar, en cap moment, que aquesta unitat no s'hagi de mantenir el 2 de novembre a Madrid. Aquesta unitat, la gent de-

mana que es mantingui el 2 de novembre a Madrid i més endavant.

Per cert, en allò del seu discurs que no estava en el text de la Fundació Trias Fargas, que són aquells elements esparços sobre aspectes concrets de política de govern que vostè li ha trufat, en el cas de la Llei de serveis socials i de prestacions, jo li dic: «Sí, tenim el retard d'un any, en la Llei.» Li puc assegurar que entrarà enguany, almenys que enguany el Govern l'aprovarà i que entrarà al Parlament enguany. Haurem tingut un retard d'un any. Permeti'm que li digui amb tota la modèstia que no haurem arribat a un retard de vint-i-tres anys en moltes polítiques socials que el nostre país necessitava. (*Fora remor de veus.*) I...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller primer

I, a la vegada –a la vegada–, jo aquest matí he donat xifres per les quals les nostres polítiques en matèries socials són, per un cantó, diferents del Govern anterior, i això és normal –això és normal–, i, per l'altre, en els aspectes que nosaltres hem cregut que són els prioritaris, amb molta més dedicació pressupostària que el Govern anterior. Vostès ho feien en altres aspectes; forma part de les prioritats polítiques. I en alguns casos hem, amb pressupostos per fer coses noves, de pagar el que encara estava endarrerit del Govern anterior, perquè, vostè també ho ha dit, un govern no arriba a tot arreu i un govern també, doncs, de vegades, pot canviar línies prioritàries enmig de l'execució pressupostària.

Per això, jo no m'hi posaré. Però el cert és –el cert és– que en aquell element que vostè ha fet central del debat, com fa el document de la Fundació Trias Fargas, que és el suport als canvis que proposi el president de la Generalitat, jo li he de dir –jo li he de dir– que el president de la Generalitat, també, entre les seves capacitats, té la de decidir quan aquests canvis els executa finalment. I si vostè està disposat avui a donar suport al president amb els canvis que expressi, jo li he de demanar que li continuï donant el suport, sigui la setmana que ve, sigui l'altra o sigui la de més enllà, perquè, com que és el president qui decideix quan, i com que vostè li dóna suport perquè vol donar suport a la capacitat del president a decidir quan, doni-li suport sigui quan sigui que el president ho decideixi.

Però nosaltres –nosaltres–, el Govern, no se sent qüestionat, perquè el Govern sap que no és una suma de noms, el Govern sap que no és una suma de persones que són consellers i conselleres, el Govern sap que és el resultat d'un pacte com el del Tinell, el resultat d'una suma d'esforços, de projectes i de voluntats, i el resultat d'un equip humà molt gran –molt gran–, del qual som representants ara i aquí només els que estem asseguts en els seients del Govern, però no som ni el Govern ni les persones més importants del Govern, perquè les persones més importants del Govern són tota la suma de persones que ens han dut aquí, que és una suma més alta. Jo li puc assegurar que el Govern no se sent personalment posat en qüestió perquè no és una

qüestió de persones –no és una qüestió de persones–, i el Govern no se sent políticament posat en qüestió perquè no és una qüestió de dubtes sobre les polítiques que marca el pacte del Tinell.

El Govern sap que té el suport de la majoria d'aquesta cambra, el Govern sap que té el suport dels grups parlamentaris i dels partits que van signar el pacte del Tinell i el Govern té el compromís de dur el pacte del Tinell fins a l'últim moment i fins al moment final que el president de la Generalitat decideixi esgotar la legislatura..., que és també ell qui decideix quan i també forma part d'una de les seves capacitats, segons l'actual marc estatutari, indelegables.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor Bargalló, senyor president de la Generalitat... Per cert, senyor Bargalló, si tant li entusiasma la Fundació Ramon Trias Fargas, faci-se'n soci, home!, no passa re! (*Fortes rialles i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Perquè, com que veig que la segueix tan atentament, doncs, escolti'm, és ben fàcil, i, a més a més, no és massa car. (*Rialles.*) Però, de tota manera, no cal que vagi a la Fundació Ramon Trias Fargas. Llegeixi's els editorials de tots els diaris d'avui –tots. No n'hi ha cap que digui el que vostè diu i el que diu el senyor Maragall –cap. I miri que són diversos, eh?, i que són plurals. Cap. Per tant, hi ha unanimitat en el que passa, i els únics que no se n'assabenten són vostès.

Senyor president... (*Pausa.*) Sí, no, senyor president, mirin, nosaltres, quan fem les propostes que fem, les fem per intentar salvar la credibilitat de la institució. Si nosaltres avui hem dit que li donaríem suport si en aquest debat de política general –que és quan vostè, de fet, ho volia fer, o abans– anuncia els canvis de govern, no és perquè estiguem d'acord en els canvis de govern que vostè farà. Els que hem llegit, per exemple, estàriem d'acord en alguns i no en d'altres.

Per tant, senyor Bargalló, faci el favor d'assabentar-se exactament d'allò de què es parla, perquè no li discutim..., vaja!, no aprovem al president un govern, intentem que la credibilitat i el prestigi de la presidència de la Generalitat quedin a resguard. I això només es pot fer..., si el president vol fer el canvi, que el faci. Convergència i Unió li diu: «Tiri endavant.» Perquè encara que nosaltres estiguem a l'oposició i no ens correspongui fer aquest paper, no pel Govern, sinó per la credibilitat i el prestigi de la presidència de la Generalitat, nosaltres hi donem suport. I el senyor Maragall això sap què vol dir, ho sap perfectament, perquè ell és president i ho pot entendre perfectament, el que diem. Per tant, no confongui les coses. No em digui: «Si d'aquí a una setmana o quinze dies ens porten ara un altre govern, vostès hi han de donar el seu "OK".» Això no va així, això va per un altre camí, no?

I, després, permetin-me que sigui jo el que dic en aquest moment que no som nosaltres, que qüestionem aquestes facultats. Són vostès. Que és molt més greu, encara. Ho seria en qualsevol cas, que es qüestionés aquesta facultat, però no som nosaltres, des de Convergència i Unió, que provoquem tot aquest daltabaix. Són vostès –són vostès. Ja he dit que entenia una part de les raons i que, fins i tot, les puc compartir. Però hi ha béns que estan per sobre de tot això, hi ha béns superiors, hi ha béns que simplement afecten l'estructura bàsica d'un país i de les seves institucions. I estem en aquest terreny de discussió, i no en un altre. I no confonguin les coses de cara a la gent, perquè potser la gent no segueix amb tota precisió el que passa, però té una flaire; la gent sap què passa, més o menys, i sap que el que passa no és bo, això ho saben, i que pot tenir conseqüències també de cara al futur.

I la darrera cosa. Demà vostès diuen que a través de les resolucions tot segueix igual, confiança demostrada, reiterada, etcètera. Ho acaba de dir el senyor Bargalló. Vostès, demà, quan votin les resolucions –el tripartit, que ho faran tots junts, segur–, faran un acte de supervivència política pura i dura i de lògica del pacte del Tinell, que és repartir-se el poder. Faran això, que és molt legítim –que és molt legítim. Però vostès s'han de preguntar si això correspon i respon a l'interès bàsic de Catalunya en aquest moment. Això és el que vostès s'han de contestar. I, si s'ho contesten interiorment, saben que la resposta és que no hi respon, ho saben perfectament. En el seu interior, en el seu cor, saben que això és exactament així.

I prefereixo no prendre nota, senyor president, del que he escoltat fa uns minuts, quan se'ns ha dit, crec que amb una profunda injustícia, que nosaltres no acceptem el pacte del Tinell. Prefereixo no prendre'n nota, d'això, perquè, és clar, fixin-se en el següent, no? És a dir, com pot, una formació política com la nostra, estant a l'oposició, fer un acord gran amb els signants del pacte del Tinell i que després haguem d'escoltar aquí, en aquesta cambra, que nosaltres no acceptem el pacte del Tinell? És clar que l'acceptem!, com una fórmula legítima, com una fórmula democràtica, com una fórmula legal.

Altra cosa és que democràticament tenim tot el dret del món a criticar els efectes del pacte del Tinell, que és el que hem fet avui. No acceptar el pacte del Tinell seria antidemocràtic, són aquells governs que no accepten l'alternança. Vostès consideren que nosaltres, des de Convergència i Unió, no hem donat proves més que suficients d'acceptació de l'alternança? Ens ho poden dir així, obertament, sense que els caigui la cara de vergonya? No és aquest el tema. Nosaltres acceptem el pacte del Tinell, l'acceptem...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...democràticament. Acabo. Ara, el que en critiquem, democràticament, són les conseqüències i, fins i tot, en critiquem, democràticament, la seva pròpia estructura

i la lògica que va portar a signar-lo de la manera que es va signar i a exercir-lo com s'exerceix.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, abans que marxi el senyor Mas, que li digui que, efectivament, ell accepta el pacte del Tinell, però que s'enyora el pacte del Majèstic. I probablement aquesta és la qüestió: quin pacte es tria...

(Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Iceta i Llorens

...quina tria es fa! I nosaltres n'hem fet una. Però, com tornarà, i després en tindrà més, ja en farem més.

(Remor de veus.)

Perquè el problema no és quantes remodelacions es fan, sinó per què es fan. Només cal mirar la legislatura anterior, on tots els canvis que es van fer només tenien un sentit: promoure l'interès electoral d'un partit, premiant-ne uns i castigant-ne uns altres, mantenint una cohesió per sobre de tot, amb consellers que van estar dinou dies en una conselleria creada *ad hoc* per a ell per salvar els mobles. Si repasséssim això... I aquesta és la diferència, no només si es pot o no es pot, si es consulta o no es consulta, si s'encerta o no s'encerta, sinó què la motiva. I la gran diferència que hem sentit avui aquí i que vam sentir particularment ahir, per boca del molt honorable president de la Generalitat, és que l'únic sentit que té per ell pensar en un canvi, si és que s'ha de produir, en el Govern de Catalunya és donar un nou impuls a l'acció del Govern, no promoure un candidat, no acomodar un tal o qual dirigent. Potser això sorprèn, i aquí també es veu la diferència.

De totes maneres no volia començar per aquí, però com estava la cosa animada..., i per tant ja hi tornarem. Jo amb el que volia començar és felicitant-me que, enmig d'aquesta profundíssima crisi política institucional –segons el senyor Mas–, ahir la Mesa del Congrés comencés el tràmit del nou projecte, del projecte de nou Estatut de Catalunya.

Volia començar per aquí per diversos motius. El primer, per felicitar-me, felicitar-nos tots, tots els grups que hi vam donar suport. En segon lloc, per mostrar una preocupació, perquè es va evidenciar l'hostilitat manifesta del Partit Popular al nostre projecte d'Estatut; manifesta en el sentit que ni tan sols vol que es discuteixi un projecte de llei aprovat per aquesta cambra amb el suport de 120 dels seus 135 diputats. I un tercer element: saben vostès que a mi en els discursos m'encanta parlar bé de la gent i recordar la gent, i hi ha una persona que no he pogut recordar encara des d'aquesta tribuna,

però crec que amb l'avinentsa d'aquesta admissió a tràmit, d'aquest inici de tràmit parlamentari a Madrid del nostre Estatut, és un magnífic dia per recordar Pere Esteve, que no ha pogut viure per veure un moment pel qual ell va treballar tant i tant.

I, ara sí, començo aquest debat en el sentit que crec que l'hauríem d'intentar fer tots, i és no només fer que escoltem un discurs per després llegir el que alguna fundació hagi fet, sinó respondre-hi en el que té de continguts. I, per part del nostre Grup, dir que ens deixen molt sense discurs; diguem-ho clar.

Ahir es va produir una defensa del Govern que compartim i que intentarem avui subratllar, però particularment s'assenyala la carta de navegar dels propers dos anys, que compartim plenament. I aquí es deia: «Es veurà la cohesió en les votacions de demà.» Això es veurà, ja es veurà. Jo, tal com estem, tampoc no m'atreveixo a fer tants pronòstics. Demà es veurà el que es veurà. Jo el que vull és que es vegi avui. *(Remor de veus.)* Sí, perquè fins i tot pot ser que votem alguna cosa tots plegats i, per tant, que no només la lògica govern - oposició és la lògica d'aquests debats, els ho recordo. A això em referia, no a altres coses; són vostès uns malpensats! *(Rialles.)*

No, és que jo volia afirmar aquesta cohesió de govern des d'avui mateix. I permetin-me i ara que ha tornat el senyor Mas –i li agraeixo la deferència, perquè segur que té moltes feines i que això a vegades és difícilment compatible amb seguir tots els debats–, com s'ha parlat molt de la relació del president de la Generalitat amb el seu partit i el seu Grup, permetran que jo en parli i que m'atribueixi una petita autoritat. Jo tinc un coneixement de les nostres relacions..., en fi, enorme. *(Rialles.)* I jo els diré que és veritat –ho hem dit moltes vegades–: el president de vegades ens sorprèn. És més perillós quan trobes algú que mai no et sorprèn, senyor Mas, i aquest és el cas de la nostra relació amb vostè; mai no ens sorprèn. Però és veritat que el president de la Generalitat ens sorprèn de tant en tant. Els ho diré: de vegades ens incomoda; ho he dit des d'aquesta tribuna, i vaig dir, a la mateixa frase, «però ens omple d'orgull», perquè normalment, quan ens incomoda, és que ell entén que la seva funció de president de la Generalitat no coincideix en determinats moments amb les posicions del seu partit, i això ens omple d'orgull. Un orgull incommodíssim, però orgull, *(remor de veus)*, i ho volem subratllar, perquè el coneixem.

És més, jo els diré una cosa que dic personalment però estic convençut que els companys del meu Grup i de la meua força política i dels Ciutadans pel Canvi i tanta gent que ha col·laborat amb nosaltres saben: jo he après més quan discrepo del president que quan hi estic d'acord. Potser per això no he après prou a la vida, perquè encara no he discrepat prou vegades; però aprenc molt. No sempre em convenç. Però, escolti'm, és que jo crec que estem en condicions, a part de fer un bon debat sobre l'orientació política general del Govern, de fer una certa discussió sobre cultura política, de parlar del que és una organització democràtica; parlar del que és un govern de coalició, de parlar del que és la prelatió del president a les institucions de la Generalitat. Però no volem una presidència autista, que

mai hi ha estat –quedi clar–, no volem una presidència autista.

I és veritat que la democràcia vol dir discrepància, conflicte... Jo sempre he pensat –i en això em sembla que puc coincidir amb el senyor Mas– que els exemples de la política italiana, diríem, com a contraexemples són d'una gran utilitat; com a exemples, més aviat no.

Però jo crec que aquesta coalició ha funcionat molt bé. I abans, quan el senyor Mas havia de marxar –i em disculpo, perquè potser hauria hagut d'esperar el seu retorn–, parlava..., «acceptem totalment el pacte del Tinell», i és veritat, l'accepten; naturalment, són uns demòcrates, ho han estat sempre, ningú pot posar això en dubte. Ara, el que sí que és veritat és que se'ls veia més feliços a l'època del pacte del Majestic que a l'època del pacte del Tinell.

I hem de recordar que probablement, tot i que l'Estatut és de tots, fins i tot d'aquells que no l'han votat, fins i tot d'aquells..., però aquest Estatut s'ha fet perquè hi va haver un canvi de govern, un canvi de majoria, en la qual a més coincideix –i ho vaig dir així, em sembla, en el Ple en què aprovàvem l'Estatut– que el principal partit avui a l'oposició tenia com a seu primer compromís fer un nou estatut; es va produir aquesta conjunció. Però el que sí que em sembla que queda fora de tot dubte és que amb el pacte del Majestic no n'hi havia, d'estatut, ni d'altres coses.

He dit també que la diferència de la remodelació del Govern en la legislatura anterior i en aquesta és que abans només es feien per raons de política interna. Jo he sentit una reflexió del president de la Generalitat difícil, de dir: «Veig que s'ha de donar un nou impuls, crec que podem tenir encara un millor govern, i estic treballant per fer-ho», però l'objectiu era el nou impuls del Govern. No promocionar tal o tal candidat. I jo crec que aquesta diferència en l'objectiu, en l'objecte de la remodelació, jo crec que és molt i molt important.

Segueixo una mica amb la relació del president amb el seu Grup. Miri, el nostre Grup vol tenir al capdavant el president de la Generalitat sempre. I els ho diré: no només perquè aprenguem quan discrepem; és que les vegades que ha encapçalat la nostra llista és quan hem tingut millors resultats, i, per tant, nosaltres això li ho volem agrair. (*Alguns aplaudiments.*) És que seríem estúpids, si no ho féssim!

Quines són per tant, les condicions perquè aquesta majoria que nosaltres volem incrementada...? Primer, és veritat: tenim una coalició molt complexa, perquè els partits que la formem competim electoralment els uns amb els altres. Ho hem fet en el passat i ho pretenem fer en el futur; és veritat. Però és que això són els governs de coalició!, llevat potser d'Itàlia, on allà competeixen tots amb tots, fins i tot els que estan en el mateix partit, en el mateix govern o en la mateixa oposició. I, per tant, això planteja a vegades dificultats i punts de vista diferents. També d'aquestes discrepàncies, n'hem après. I l'oposició tindria raó si aquestes discrepàncies paralitzessin l'acció de govern o penalitzessin el poble de Catalunya. Nosaltres creiem que no ha succeït ni una cosa ni l'altra.

Per últim, l'Estatut. No hi donem més voltes; el text és de tots. La nostra obligació col·lectiva –no m'atreveixo a dir, fins i tot, dels que han dit que no, però col·lectiva, ja m'entenen, com a Parlament– és defensar-lo tal com l'hem aprovat. Ara, el nostre compromís és que s'aprovi. Sabem que perquè s'aprovi s'ha de fer una negociació i un acord amb el Partit Socialista Obrer Espanyol; malauradament, no amb altres. Pactar vol dir cessions mútues. Amb una restricció, que el president va assenyalar ahir molt encertadament: no podem cedir en res que sigui essencial. La discussió del que és essencial també ens portaria molt lluny, però jo els en puc fer un petit resum: reconeixement nacional, garantia competencial i un finançament com cal –m'agraden els rodolins, i per això els ho he fet així. (*Rialles.*)

Compartim, president, el seu diagnòstic, els objectius de país, els objectius per a dos anys, i li manifestem, si és que calgués –i a alguns sembla que els cal–, el nostre suport com a president i al seu Govern. Un suport «irrestricte», si es pot dir així, perquè, president, jo havia decidit en el moment de fer la meua intervenció, com saben que m'agrada, anar un per un, conselleria per conselleria, quin balanç en fem.

Jo sé que a alguns tampoc no sembla que els agradin els aplaudiments, menys quan un els rep –que això és normal; quan un els rep agraden, quan els reben altres sembla que incomoden–, i a vegades parlar bé sembla que està mal vist. Doncs, nosaltres creiem que no: parlar bé del que s'ha fet bé és de justícia. Fins i tot quan s'assenyala –com jo ho faré– alguna discrepància, perquè també és un orgull entre els que discrepen, perquè uns i altres defensen punts de vista diferents que aprecien, com a coherents amb la seva forma de veure el món. Sembla mentida que hàgim de dir algunes coses des d'una tribuna.

Què ha fet el Govern en general? Des del punt de vista de l'activitat legislativa: les lleis aprovades, 22; els avantprojectes de llei pendents; els pressupostos que s'han aprovat; un nou règim d'incompatibilitats, més rigorós i més exigent que el que hi havia, com cal, com hauria calgut fa anys, i potser algun disgust ens hauríem estalviat.

Les polítiques socials, és veritat. Sempre parlem de «gir social», i jo crec que el gir social, com deia un amic meu, ja el vam donar el 82, el gir social ja es va fer. Però és veritat que un èmfasi en les polítiques socials és necessari, i aquest Govern l'ha fet. I si alguna cosa reca al president –perquè ens ho va dir ahir–, i als que li donem suport també, és que potser de vegades no apareixen amb prou força, i, certament, pot ser que alguns dels fruits d'aquestes polítiques socials no siguin immediats. No em preocupa: la foguerada i la publicitat es consumeixen en vint-i-quatre hores; els efectes de les polítiques socials, quan encara hi ha qui pot dir –i és cert– que les diferències socials es veuen en la dentadura de les persones, triguen molts anys a tirar endavant.

Però deixin-me que parli només de política social –educació. Una feinada: 63 noves escoles; 2.000 nous docents d'aquest any; l'acord per fer les 30.000 places d'escola bressol; les 2.280 places de formació profes-

sional, que a vegades no se'n parla prou; el finançament universitari, que ha superat enguany els 5.000 euros per alumne; la universitat gratuïta per a les persones discapacitades, per als majors de seixanta-cinc anys i les víctimes del terrorisme –és política social, sens dubte–; les aules d'acollida, 302; 7 noves escoles d'idiomes; les instal·lacions esportives, 300, que també crec que són polítiques socials.

La sanitat: 3 nous hospitals –al Baix Llobregat, al Vallès i a la Garrotxa–, 152 nous metges d'atenció primària; s'han iniciat les obres de 38 nous CAP; diagnòstic ràpid de càncer; complements de pensions per a les persones vídues amb rendes baixes, s'ha incrementat –si no tinc malament els números, consellera, em dispensarà– el 7,5 per cent en el nombre de beneficiaris.

Els serveis a les persones: el Pla de residències; serveis socials d'atenció primària, 140 milions d'euros en la dotació pressupostària d'aquí al 2008; persones amb dependència, 100 milions d'euros per al 2005, 88.000 persones amb dependència permanent tenen en aquests moments atenció social; ajuts a persones que han tingut bessonada o trigèmins o quadrigèmins; esforços de conciliació de la vida familiar i laboral per als treballadors de l'Administració pública, però espero que de mica en mica ho puguem fer per a tothom; també la legalització d'adopcions per part de les parelles formades per persones del mateix sexe; creació dels dos primers jutjats de violència contra les dones.

Cultura: s'ha augmentat el pressupost un 23 per cent. És molt, però és veritat: si l'hem de doblar abans d'acabar els quatre anys, l'hem de mantenir i incrementar encara més. El retorn dels papers..., i tenia raó el senyor Mas, en el sentit de dir: «Hem de parlar de la Comissió de la Dignitat», efectivament. I és que Catalunya funciona quan la societat civil es belluga, el Govern hi sap col·laborar i després se sap negociar. Perquè jo aquest estiu, quan sentia algunes declaracions de la ministra de Cultura, la senyora Calvo, fins i tot quan ens vam assabentar que alguns havien recuperat els papers abans d'hora perquè l'antic règim –ja m'entenen– havia tornat determinats papers als seus, i veure com des del Govern, sabent que és una decisió difícil i controvertida des del Govern d'Espanya, es fan determinades afirmacions, jo al darrere hi veig el Govern d'Espanya, lògicament, però sobretot hi veig la feina feta des d'aquí, des de la societat i des de les institucions, que cal reconèixer-la.

Pla d'inversions culturals: 144 milions d'euros, perquè arribi arreu del territori; 79 biblioteques noves; consorci de cinema; els grans equipaments; la promoció exterior de la cultura catalana.

Seguretats: mapa de presons; ciutat de la justícia, replantejada però en marxa; el desplegament a Barcelona dels Mossos; el Pla de xoc per millorar els parcs de bombers; la xarxa única de telecomunicacions per a les emergències i la seguretat; nous jutjats.

Això són fets. Segur que podríem dir que fa falta més, segur; i seria absurd, seria estúpid no reconèixer-ho. Però encara ho seria més negar la realitat.

Per què ha estat possible, tot això? Primer, perquè hi havia l'Acord del Tinell. Escoltin, sense allò, no arri-

bem aquí. Els que hi arribem. Potser uns altres hi haurien arribat d'una altra manera. No ho discuteixo. Hi havia un programa, un acord polític que va desvetllar moltes esperances i ha posat en marxa processos de reforma..., escoltin, ja veurem com i quan acaben, però el que ningú no pot dir és que hagin deixat indiferent algú; no, més aviat al contrari.

I aquest Acord del Tinell, què va fer possible? Primer, marcar el mapa, els objectius. Triar un president –que nosaltres creiem que ho ha fet bé. Bé, permeti'm, senyor Mas..., vostè, l'any passat, en aquest mateix debat, pujava a la tribuna i deia: «El veig mancat de lideratge; així, vostè no farà possible l'Estatut.» Estarà d'acord amb mi que en això deu haver progressat adequadament, com deia el programa de televisió, perquè arribem amb un estatut aprovat. I no s'hi val dir: «Si les coses es fan com jo dic, és que s'atén l'interès de la pàtria; si no es fan com jo dic, és que s'està desconeixent l'interès de la pàtria.» No, l'interès de la pàtria el podem interpretar tots i cadascun de nosaltres de forma diferent.

Però també amb un equip, perquè totes aquestes coses que he dit, i algunes que diré ara, les han fet persones d'aquest equip. I jo vull, perquè així m'ho ha demanat el meu Grup Parlamentari, que faci el diagnòstic i també assenyali les discrepàncies que hem mantingut.

Però, escoltin, ho ha fet bé o malament el conseller Solà? Nosaltres creiem que ho ha fet bé. Creiem que ha ampliat la dotació econòmica de les universitats públiques i que ho ha fet bé. I que s'estan donant passos molt seriosos per reconvertir tot el tema complicat de les telecomunicacions, tant des del punt de vista del sector públic, com de la sinergia amb el sector privat. Tema complex, però en què ens juguem el futur.

El conseller Milà. Probablement és el conseller amb què el nostre Grup manté discrepàncies més grans. No, més grans no, més discrepàncies, diguem-ho així. Perquè, escoltin, les ha volgut tocar totes. Probablement..., vaja, no, en aquest cas sí que és segur, perquè això de la sostenibilitat és relativament modern. Aquest Govern té una acció de govern basada en un principi de sostenibilitat. Jo he atès bastantes queixes de coses que s'atribueixen al conseller Milà. De vegades, els he de dir que m'arriben com a queixes, com si fossin malifetes, i després, malauradament, he de descobrir –i dic malauradament...– que l'únic que està fent en alguns terrenys el conseller Milà és fer que es compleixi la Llei. I dic malauradament, perquè si s'ha de fer complir la Llei, és que potser no sempre s'ha complert com calia. I dic des de la discrepància, sí, algunes vegades, sí, i algunes n'ha citat el senyor Mas. Ara, tenacitat, rigor, capacitat de diàleg, perquè també l'hem vist concertar amb el territori, amb els sectors..., la té tota. I per tant, i per això, i des de la discrepància, té tot el nostre suport i consideració en la seva feina.

La consellera Simó. Escoltin, si alguna cosa augmenta –i a més és bo que augmenti– són les demandes socials. I cada cop n'hi ha més. Però és lògic: la societat es fa més rica, més complexa, més crítica. I, per tant, a qui van? Als ajuntaments, en primer lloc, però normalment són per a polítiques socials que tard o d'hora ar-

riben a la taula de la consellera. I deixin-m'ho dir també, s'ha trobat l'acumulació de promeses incomplertes a què ara cal donar resposta, i moltes vegades no s'hi pot donar resposta d'un dia per a l'endemà, ni d'un pressupost, ni de dos, sinó que en necessitem més. I el nostre reconeixement també.

A la consellera Cid, crec que amb les coses que he dit d'ensenyament n'hi hauria prou. Però permetin-me..., perquè l'altre dia feia jo una metàfora sobre l'ensenyament que crec que és aplicable personalment a la consellera Cid. Estem demanant a l'escola coses que potser l'escola no pot fer, com a societat. Li estem demanant coses que l'escola sola no pot fer. És evident. Passava amb les anteriors conselleres d'Educació, eh? En aquest sentit no vull, en absolut, restar cap mèrit, ni cap... Jo crec que a ella l'hi notem. Aquest sobre esforç que la societat demana a l'ensenyament, el notem a la consellera. Si hagués de destacar una cosa: aquest intent titànic d'evitar que l'acollida d'infants nouvinguts distorsioni el funcionament de l'escola pública, amb aules d'acollida, professors de suport, i més que en calen. Però no seríem justos si des d'aquí no reconeguéssim aquesta feina.

El conseller Carretero. Després del conseller Milà, jo crec que és amb el següent que he tingut més converses, diríem, de tensió. Però escoltin, jo, al conseller Carretero, que m'hi he discutit bastant..., però el seu compromís per l'equilibri territorial, la seva visió d'un país policèntric, la seva obsessió per fixar la població en el territori en condicions de qualitat, d'ajut als petits municipis... –i m'hi he discutit, molt, perquè jo a vegades tiro cap a altres cantons, i el nostre Grup també té altres preocupacions i s'han de fer conciliables–, però, escoltin, *chapeau!* –*chapeau!*

El conseller Castells. Miri, ha anat així... El conseller Castells. Tot això que s'ha pogut fer s'ha pogut fer gràcies a una base material –els que venim de la vella escola, això de la base material i la superestructura..., ja ho saben. I, efectivament, va impulsar una proposta de finançament que ha fet el seu camí, que s'ha convertit en molt ambiciosa, i que ara feina tindrem perquè sigui aprovada. I ho ha fet en col·laboració amb altres consellers: el conseller Saura i el conseller Huguet.

El conseller Huguet. Mireu, jo, si fos d'un sector econòmic, de defensor voldria l'Huguet. (*Rialles.*) No diré més! Si algú pot ajudar en la defensa d'un model comercial turístic català, és l'Huguet. Costarà que el segueixin, a vegades. Perquè a vegades anirà més lluny potser del compte o no el podran seguir. Però, recordem-ho, quan s'ha de fer prevaldre l'interès de sectors que no són els més poderosos –i el model comercial català i el model turístic català no només està fet de peces poderoses–, s'ha de buscar algú ferreny, amb principis, amb tenacitat com el conseller Huguet. Per tant, el nostre suport també.

Consellera Geli. Ha marxat i he dit: «Bé, no et citaré.» Però no; seria injust. He parlat abans de gestió concreta. Però d'acord de finançament sanitari..., no es menystinguí el que hem assolit. Entre altres coses, perquè comparat amb el que s'havia assolit en altres èpoques..., li dona dues voltes, com doblar, dues.

La consellera Mieras. S'ha parlat coses... I també una cosa que jo sé que és controvertida, perquè no és només els socialistes que tenim discrepàncies amb consellers o forces polítiques que no són la nostra. La consellera Mieras està encaparrada a convèncer-nos, a tots, que la creació feta en castellà forma part de la cultura catalana. I això li porta algun problema! *Chapeau!*

El conseller Rañé. S'ha fet un diagnòstic de la situació econòmica del país, que jo puc entendre que sigui matissat des de l'oposició, i això és un servei al país que es fa. Perquè és veritat, junt amb les dades positives, sempre hi ha el neguit que res és irreversible, que Catalunya, també en el terreny econòmic, n'ha vist de tots colors. I, per tant, que l'oposició assenyali en aquest terreny, dificultats i mancances... Gràcies. Però al mateix temps sapiguem veure el que de bo hi ha hagut, que és molt, i òbviament la conselleria d'Indústria i Treball alguna cosa hi deu haver tingut a veure, particularment amb un esforç de concertació social, que és imprescindible, i que jo crec que des d'aquest punt de vista la llarga experiència de treball com a sindicalista del conseller Rañé sens dubte deu haver estat un ajut.

El conseller Siurana. N'ha parlat el president. Mireu, un conseller d'Agricultura sap que el problema agrícola és estructural –ho ha explicat el president, no intentaré...–, i, per tant, sap que cal trencar-se les banyes pel sector, però també de tant en tant dir que no. I em permeto dir: «Ai d'aquell conseller d'Agricultura que no sabés dir que no!»

La consellera Tura. Ahir, quan el president parlava de seguretats, em semblava veure-la, a ella, quan l'escoltava. Per què? Home, la croada contra els accidents de trànsit o contra l'excés de consum de begudes alcohòliques i altres drogues –i altres drogues–... *Chapeau!* Però també l'hem vist amb la cara humana de la política, que és la presència constant allà on hi ha hagut persones, poblacions que han patit algun infortuni.

El conseller Nadal. Eixos viaris, eix transversal ferroviari, Llei de barris, modificació de la Llei d'urbanisme... I també el Carmel, on s'han de fer coses que, permetin-me, no he vist massa polítics capaços de fer: entomar responsabilitats i solucionar problemes. M'havia apuntat: «Només les saben fer, coses així, els polítics “de casta”» –espero que se'm perdoni el símil taurí.

Conseller Saura. Ho ha dit el president... Jo crec que hi ha maneres de fer, i hi ha gent, diríem, més discreta que una altra. Bé, quan la feina discreta és a més eficaç, probablement és que ha estat eficaç pel fet de ser discreta. No només amb l'Estatut. Hi ha hagut una millora –no total, no exempta de problemes– de relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya en la qual el conseller Saura ha tingut un paper fonamental.

I el conseller primer. Jo ara podria dir: «Ha coordinat bé.» I això, mirin... No, no, però ha fet coses, a part de coordinar bé. Jo no sé si és prou coneguda la seva intervenció, el seu rol en el reconeixement institucional de la llengua catalana a Europa. Perquè aquí..., no hi havia ni temps per fer-se les fotos! S'havien de fer traduccions de textos, s'havien de fer negociacions complexes, a Madrid, amb altres comunitats, i també amb la Unió Europea.

Em sembla que no m'he deixat ningú, no? (*Veus de fons.*) El Vallès. Les presons... Quan venia la seguretat, venien les presons... I abans he dit, també, el tema dels nous jutjats i de la ciutat judicial. Vull dir que no l'he mencionat, però sí que estava més que citat.

Per tant, president, compartim amb vostè que el Govern que té és el millor que ha tingut Catalunya en els darrers anys. I, per tant, si vol canviar-lo, està prenent un altre risc, que és de trobar-lo millor. Nosaltres l'hem acompanyat en molts riscos. No ens ve d'un pam: també l'acompanyarem en aquest. Però compte!, perquè, com vostè sap, l'experiència és un grau, i els seus consellers han adquirit una magnífica experiència duent a terme una tasca que, evidentment, sense un president amb lideratge, no va.

Però, quin és el seu Govern si l'haguéssim de resumir? El del canvi social. Una nova política, no només de l'aigua, sinó catalanista i d'esquerres ha aconseguit resultats, ha contribuït al canvi a Espanya i al canvi d'Espanya. Que és veritat, que a vegades fa por quan es diu: «És que, des de Catalunya, es vol canviar Espanya.» Compte, eh! Perquè és que Catalunya és Espanya. I nosaltres volem tenir legitimitat de promoure la nostra idea d'Espanya. I, per tant, un canvi d'Espanya, no només a Espanya.

Ha iniciat el procés estatutari, ha construït una nova cultura de cooperació política..., difícil, que fa soroll, que a vegades ens porta a escenaris no previstos: els que ens desconcerten.

Però que el president de la Generalitat és un inconformista, que és un home perfeccionista, que sempre pensa que es pot fer més i millor, això és sabut. Nosaltres l'admirem també per això i l'acompanyarem en aquest esforç.

President, permeti'm una cita d'un economista. He buscat un economista perquè sé que li agradaria. Però és un economista una mica especial, que és Amartya Sen, que diu: «Molts resultats poden ésser aconseguits amb un lideratge creatiu, però perquè la seva acció sigui eficaç han d'aprofitar la potencialitat ja existent per a un canvi. El lideratge té la funció de transformar una potencialitat en una realitat.»

I dit això, senyor president, sàpiga que aquí té la seva potencialitat: amb el Govern que té, els partits que li donen suport i la gent que tots plegats tenim al darrere.

I amb la tasca de fer realitat el somni del Tinell, no defallirem.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

El senyor Puig, demana la paraula...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. D'acord amb el Reglament, la intervenció del portaveu socialista hauria d'haver estat, en principi, per debatre el debat de política general i contestar, en tot cas, la intervenció del president. Hi han

hagut reiterades al·lusions a l'acció de Convergència i Unió, i ha semblat que durant els primers minuts ha estat permanentment orientada, l'exposició del senyor Iceta, a replicar les intervencions del president del Grup de Convergència i Unió.

I, per tant, per al·lusions reiterades a Convergència i Unió, demano la paraula.

El president

Aquest és un debat que té un format pactat a la Junta de Portaveus, i evidentment es fa molt difícil realment valorar això que vostè diu, entre altres coses, perquè tampoc sé qui pot jutjar-ho. Entre altres coses, també, perquè a la intervenció que hi ha hagut amb anterioritat també s'han fet referències creuades.

Per tant, jo crec que el que hauríem de fer és mantenir, respectar el format del debat tal com està, i, en qualsevol cas, demà hi ha oportunitat, en el torn de les resolucions, de plantejar aquelles qüestions que s'hagin de plantejar.

Ara bé, en aquests moments, jo crec que no escauria una intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, precisament li demanem que és vostè qui ho ha de jutjar, i per això li hem demanat la paraula...

El president

No, no és la meva funció... En qualsevol cas, vostè...

El Sr. Puig i Godes

...per interpretar que durant –perdó– els primers minuts, reiteradament, les intervencions del senyor Iceta han anat adreçades al posicionament per a Convergència i Unió, no per al Govern.

El president

Senyor Puig, vostè el que està plantejant és, diguem-ne, en fi, una intervenció més, afegida. Jo crec que no tocaria. Si el seu Grup Parlamentari s'ha sentit alludit, en fi, jo insisteixo que és fruit del debat. És que estem fent un debat de política general i, per tant, hi ha un encreuament permanent de valoracions i opinions amb relació al que aquest Govern i els governs han fet històricament. És que jo crec que aquest debat, a més a més, en el context que s'ha celebrat, és realment complex. Per tant, insisteixo que em sembla que no tocaria. I vostè sap que intento sempre, en fi, pensar en els grups parlamentaris, essencialment. Però jo crec que en aquesta ocasió no tocaria.

Senyor Maragall...

El president de la Generalitat

Senyor president... Realment estem en un canvi de cultura política, i crec que la intervenció del senyor Iceta, en nom del Grup Socialista, ho demostra, per la seva

singularitat, diguem-ne, per la seva singularitat des del punt de vista formal i també des del punt de vista polític. Perquè ha començat dient: «Demà es veurà el que es veurà.» És a dir, ha posat... Jo crec que ha tingut l'habilitat dramàtica, per dir-ho així, d'anar deixant per al final el que al final volia dir, però anar posant al principi uns interrogants perquè el final fos realment substantiu i substantivament important; ha creat en mi mateix, i suposo que en la cambra, doncs, una certa expectació. I crec que no només en el teatre sinó també en la política, aquesta creació de l'expectació és absolutament necessària i aquell que no la crea no l'escolta ningú.

Demà es veurà el que es veurà. Jo ja li ho dic, senyor Iceta: votarem junts –votarem junts. I és important –i és important– perquè, de fet, aquesta votació serà la resposta a una moció que jo no he presentat perquè no calia, a una moció que, com ha dit abans el conseller primer, de fet és aquest propi debat; és impossible... Admetem –jo amb dificultat, però admetem– que el que els mitjans diuen del que nosaltres fem és el que incideix més sobre el que nosaltres farem –quant a debat, em refereixo. Admetem-ho perquè és així; i és positiu.

Però això és una cosa i una altra és treure'n conseqüències, que també ho hem de fer. Treure'n conseqüències en el sentit que finalment les coses són, sobretot, el que sembla que són, moltes vegades, més que no pas el que són. Doncs molt bé, aquest no és un debat d'una moció de confiança, però s'ha convertit en un debat d'una moció de confiança. Això és el que jo li volia dir.

I en aquesta votació de confiança..., m'he equivocat, li he dit: «votarem junts». Li demano al seu Grup que voti juntament amb els altres de la majoria. No, ho dic sense transcendentalisme, perquè crec que formalment el president de la Generalitat ho ha de fer.

Vostè diu que el president el sorprèn perquè moltes vegades pren determinacions que no estaven previstes o pren o adopta posicions que no són exactament les del seu partit. I per descomptat –i ell també ho ha dit, i vostè ho ha dit–, jo sóc el president del Partit dels Socialistes de Catalunya fa molt, hi sóc des del principi, i abans... Però al mateix temps, i ara, per la confiança no dels seus militants o afiliats, sinó també per la confiança del poble de Catalunya i de vostès, que la representen –vostès, els partits de la majoria, que el representen, el representen amb una majoria molt folgada respecte del que era, per exemple, en el mandat anterior–, tinc l'obligació de respondre a aquests interessos generals.

I si vostè em pregunta: posarà per davant els interessos generals? Per descomptat, vostè sap que sí; vostè faria el mateix. Si em pregunta: tindrà en compte els interessos particulars? Evidentment que sí. Si em pregunta: els ha tingut sempre en compte? Sí. Els ha tingut en compte de forma que tots els partits de la coalició poguessin sentir-se, fil per randa i minut a minut, informats i conscients del que s'havia fet? No. Era possible evitar-ho? Probablement. Però, en tot cas, era difícil. I pel que després s'ha vist en el debat que hem tingut aquest dematí és que hauríem, *ti pongas como ti pongas*, que deien no sé si els castellans o els gallecs, en tot cas hauria estat pedra d'escàndol..., en tot cas.

Si no haguéssim fet nosaltres ho haurien fet els altres, que per això tenen la funció que tenen, i la compleixen –sí– dignament. No, dic: si no ho haguéssim fet nosaltres, senyor Fernández Teixidó, ho haurien fet vostès. Com que ho hem fet nosaltres, vostès han fet al revés, la defensa del president en comptes de la defensa de la coalició. Molt bé, jo crec que tot això és perfectament legítim.

En tot cas, li contesto la seva pregunta: remodelació, sí; remodelació, s'ha de fer. I s'ha de fer perquè, amb tota probabilitat, un govern de coalició que va començar sense el coneixement mutu, com era lògic –passa una mica en tots els governs, però en aquest cas molt més perquè les procedències eren diverses–, a més a més del judici –que després m'hi referiré– que vostè ha fet de cada una de les carteres i de les persones que en tenen la responsabilitat, té també uns problemes d'encaix, té problemes de química, té problemes de sintonia. No dic que aquest en tingui més que altres, dic que qualsevol govern –qualsevol govern. Els han tingut més, segurament, alguns governs de Convergència i Unió que pas el nostre. Però, en tot cas, un govern de coalició, un govern qualsevol i sobretot un govern de coalició, tenen un temps per fer-se, tenen un temps per quallar, per dir-ho d'alguna manera, i tenen també un temps..., hi ha un moment, més ben dit, en què s'han de plantejar si sí o si no poden millorar. I és el meu criteri personal que tenim la necessitat i la possibilitat de fer-ho.

Vostè parla d'una nova cultura política unanimitista, o vostè parla que Itàlia no és exemple. Home, jo no l'he posat com a model a seguir, no com a exemple a seguir. Però, és clar, és un país democràticament molt acreditat, tot i amb la seva cultura, que conec perfectament, com vostè sap, perquè hi he viscut. I el cert és que, coneixent els «dintres», l'interior de la política italiana, i personalment molt els seus protagonistes, als quals estimo personalment –són amics; Romano Prodi ho és molt i espero que guanyarà les eleccions i serà en benefici per a Itàlia i per a tot Europa, els ho ben asseguro–, coneixent això, ja dic: el nostre és absolutament diferent, com vostè ha dit –Itàlia no és exemple–, no el poso com a model a seguir, però és evident que és un model inveterat; *eppur si muove*. A Itàlia tenen els drames que tenen, i tenen les coses que aquí ens costa d'entendre, però Déu n'hi do el camí que han fet i l'estabilitat que malgrat tot han tingut; i des del primer moment de la Unió Europea, en què De Gasperi hi era, i va ser un dels tres, podent no ser-hi, d'alguna forma, perquè l'eix francoalemany era tan i tan important, aquesta posició normalment l'han mantingut. Potser l'han perdut en un moment en què, justament, amb l'actual president del Consell italià i, per cert, amb l'ajut del que era el president del Govern espanyol en aquell moment, del Govern del qual formava part un destacat membre de la nostra cambra, es va perdre, d'alguna forma, una cosa que era molt important, que era la unió, no la Unió Europea, sinó la unió de sentiments d'Europa respecte de la política mundial i dels grans conflictes que s'hi preveia. Itàlia jo crec que camina cap a tornar a casa, en el sentit europeu, com ho ha fet la pròpia Espanya.

Vostè diu... Recordi que hi he afegit també la República Federal Alemanya. La República Federal Alemanya és absolutament, quasi diria, tot i estant al costat o tan a

prop, és el model absolutament contrari, és reglamentat, reglamentista, federal de tota la vida, diguéssim, des de després de la Segona Guerra Mundial, en un estat –i ho he dit i ho torno a recordar– que s'autoanomena, amb l'acceptació de tots els altres estats, «Estat lliure de Baviera», que té vigilància de fronteres federals com a competència. Imaginin el que hauria estat que nosaltres a l'Estatut haguéssim dit que volíem que la vigilància de la frontera espanyola, no la catalana, la frontera espanyola amb França, o amb Portugal en el cas de Galícia, fos competència de les autonomies. És que aquí ens haurien dit de tot. Bé, a Alemanya, la República Federal Alemanya, la seriosa República Federal Alemanya, la fiable República Federal Alemanya ho té; té un Estat el qual li reserva i li confereix la competència en matèria de defensa de les fronteres. Bé, és tot un contrapunt de la cultura política nostra. I li ben asseguro que el govern de la senyora Merkel serà complicat, no solament perquè tingui –com diu, i ho dic, en fi, també aollint-me als mitjans d'informació– molt pocs, sinó potser tan sols un ministre de plena confiança, sinó perquè a més el ministre d'Economia, al qual conec perfectament, Edmund Stoiber, que va ser membre del Comitè de les Regions amb mi mateix i amb el qual ens vam reunir totes les regions i ciutats d'Europa a Amsterdam, en una conferència magna en la qual ell va ser ponent, és un personatge difícil –és un personatge difícil. No només es va..., difícil o diferent perquè és bavarès, és un personatge difícil.

Mirin, nosaltres farem els canvis que haguem de fer. Vostè ha fet un balanç conseller per conseller. És una mica, també, en aquest sentit, innovador. És innovador que sigui... és innovador, sense cap mena de dubte, que sigui un membre del Parlament, que pertanyi a un partit de la majoria, però que tanmateix no està en el Govern, que faci la defensa de cada un dels membres del Govern, sense deixar-se'n cap. Jo li ho agraeixo. Li ho agraeixo francament, perquè ha creat una nova figura retòrica i parlamentària que probablement no s'havia donat mai. (*Remor de veus.*) En tot cas, sàpiga que estic al cent per cent d'acord amb les coses que vostè ha dit.

I vull comentar-li, de les coses que ha dit respecte a cada un dels consellers, vull comentar-li alguna cosa més respecte a la resta de la seva exposició. Tenim la nostra idea d'Espanya, diu vostè. I no només tenim la nostra idea d'Espanya, tenim la nostra idea del que ha de ser. És a dir, no és només que demanem que Espanya ens admeti com som, és que volem que ella admeti com han de ser. Això costa molt, i vostès poden fins i tot pensar que això, des del punt de vista tàctic o estratègic no és prudent. Jo crec que no, jo crec que sí que és prudent. Jo crec que és prudent que els diguem allò que en el fons sempre hem pensat i que per prudència no diem, i és que voldríem que Espanya canviés. I que voldríem que alguns dels canvis que va fer inicialment, i que després es van esberlar, es van degradar, d'alguna forma, per raons que a més són raons absolutament coherents, en fi, explicables vull dir, eh? Perquè hi va haver cop d'estat, per exemple; el 23-F de l'any 81. I explicava Pujol, explica Jordi Pujol en un discurs magnífic –que els torno a demanar que llegeixin–, que és de l'any 87, també com el que he citat abans –però no és el que he citat abans; és el debat sobre l'estat de l'au-

tonomia de 1987. Llavors ell explica com Leopoldo Calvo Sotelo el crida i li diu: «Mira, de tot allò que t'havíem donat, comencem a tallar.» I era perquè la situació política que s'havia creat amb el cop d'estat havia encongit el melic, com es diu vulgarment, de tots, no només de Madrid, també probablement de nosaltres. I Pujol explica: «Ho vam acceptar per això.» Però a l'any 87 comença a dir: ai, ai! Ai, ai, que ens equivoquem. Ai, ai, que potser hem deixat que allò que va néixer amb un motiu es continuï desenvolupant sense motiu.

I jo crec que, efectivament, el que no m'acabo d'explicar és per què en aquell moment Pujol no va fer el que Raimon Obiols li va demanar en el debat d'orientació política general d'aquell mateix any, que va ser uns mesos després. Perquè en aquell debat Raimon Obiols li diu: «I per què no...?» No li va proposar una reforma de l'Estatut, però va proposar un debat sobre l'autonomia i sobre la vigència de l'Estatut. Mireu, no es va fer. És a dir, no és només que en els darrers anys Pujol pactés amb el partit que estava en contra que es fes cap canvi de l'Estatut; i així ens va anar, que vam començar quatre anys més tard del que havíem pensat que havíem de començar. I ja estic parlant ara del present, sinó que molts anys abans, des de l'esquerra, des del socialisme se li estava dient a Jordi Pujol: per què no comencem a analitzar si realment, com tu vas dir en el debat sobre l'estat de l'autonomia, hi han moltes coses a millorar.

Per tant, jo vull agrair, a través de la seva persona, al seu partit, als seus dirigents anteriors, la fidelitat que han tingut a la idea que l'Estatut era perfectible i que calia començar a pensar en la seva modificació.

I acabo. Vostè ha dit que Amartya Sen parla d'un lideratge creatiu, però aprofitant les potencialitats. Suposo que a vostè no li ha passat pel cap que un lideratge pugui ser creatiu si no aprofita les oportunitats. Si Amartya Sen ho diu vol dir que alguna cosa..., és premi Nobel d'economia, i, per tant, alguna cosa..., alguna raó profunda ha de tenir per dir-ho com a condició una cosa de l'altra. Jo crec que van juntes, i, si no hi van, malament; si no hi anessin, efectivament, malament. Per tant, aquesta frase me la imprimiré al cor per tenir-la sempre present.

Jo..., a mi em costa molt de fer un agraïment al Partit Socialista. Sap per què? Perquè em fa basarda..., que és una paraula que quan la vull traduir al castellà no em surt. (*Veus de fons.*) No, *repelucó*, és a Andalusia... (*Rialles.*) No. «Em fa basarda» vol dir que tinc una dificultat per tirar-me flors en el partit que jo presideixo i fer-ho d'una manera freda, que hauria de fer-ho, però em costa de fer-ho. Suposo que és un defecte que després també es deu notar en altres ocasions, fins i tot a nivell d'interior, de Govern, no?

Moltes gràcies per la seva intervenció, en tot cas, de debò, sincerament, personalment, i, sobretot, com a president de la Generalitat. Crec que vostè li ha fet un servei a la Generalitat en la seva intervenció, i admeto, i no només admeto, sinó que m'abandero del canvi de cultura política a què vostè ha fet referència i que està en la base de tots els temes dels quals estem parlant.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

President, des de l'escó. Per dir-li, al president, que ahir ens va encantar, avui encara més, que votarem amb la majoria. I, desvetllar un petit secret: jo, quan tinc dubtes, miro en Joan Boada.

Gràcies.

(Rialles en un sector de l'hemicicle.)

El president

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació i de Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, començarem pel començament. El president de la Generalitat orienta la política del Govern, la dirigeix dia a dia, la impulsa, despatxa i intercanvia criteris amb els seus membres, els nomena i, ai las!, els separa del càrrec.

Això és normal en tot país democràtic com ho és que el president hagi estat escollit pels partits que li donen suport a ell i al seu Govern en aquest Parlament. Uns i altres, president, consellers, conselleres, el conjunt del Govern, ho són en funció d'uns pactes que s'han de respectar i d'uns espais de responsabilitat negociats que no han caducat, i que, en tot cas, qualsevol modificació, lògicament, ha de ser novament pactada. És el president a qui correspon de fer els passos que cregui oportuns, normals en democràcia, d'acord amb aquells que li asseguren la majoria. En el cas d'Esquerra Republicana assegurem aquesta majoria i la renovem.

En nom personal i d'Esquerra Republicana vull deixar clar que tots i cadascun dels consellers i conselleres republicans tenen el meu suport, la meua simpatia, la meua complicitat i el reconeixement de la bona feina feta –tots, totes. Nosaltres, per cert, ja hem canviat dos

membres del Govern; som els únics que ja hem complert. Som, de sempre, d'idees avançades. *(Rialles.)* Qualsevol altre pacte posterior, si es plantegés, lògicament, necessitaria revestir-se d'arguments sòlids, com segur que són sòlids sempre els canvis que en democràcia es reformulen en qualsevol govern.

Dit això, divuit mesos és la mitjana europea de canvis en profunditat en un govern de coalició a Europa –divuit mesos. És cert que aquí n'hem d'aprendre tots, tots hem d'aprendre moltes coses, tots podem fer les coses millor. És cert, també, que en el Govern de la Generalitat no tenim encara la cultura de la coalició. Probablement en vint, vint-i-dos i vint-i-tres anys segur que podríem aprendre moltes coses.

El 30 de setembre va ser la imatge pública d'un gran acord nacional, una majoria amplíssima per a l'Estatut, per al nou Estatut de Catalunya. Però no seria possible, i no hauria estat possible, aquella imatge sense una altra imatge, la de l'acord del Tinell –sense el pacte del Tinell no hi hauria hagut Estatut; sense aquella opció de govern no hi hauria Estatut; sense una oposició catalanista forta no hi hauria Estatut. Em penso que m'explico. És bo de recordar-ho sense entrar en un concurs de mèrits. Tothom sap ja què ha fet cadascú perquè aquest acord nacional fos possible.

Malgrat el derrotisme previ i la desorientació pessimista, ens vam posar d'acord i vam enviar un missatge a la societat catalana: som capaços de pactar i som capaços d'avenir-nos, d'entendre'ns. Per primer cop en un quart de segle, aquest país ha mirat més lluny, ha fixat un punt a l'horitzó i ha dit: «Junts volem anar fins allà.» Hi ha un procés en marxa. Hi ha un estat d'autoestima elevat que no podem fer malbé. Aquella Catalunya dual de fa anys, aquella Catalunya bloquejada de vint-i-cinc anys ha deixat pas a la Catalunya nacional de tots, la dels grans acords, una Catalunya més plural amb noves generacions emergents.

S'està produint, doncs, una reorientació de Catalunya, no de la política catalana només, de Catalunya: un nou govern, un nou Estatut. Hi ha un canvi en profunditat al si de la societat catalana. I aquest nou Estatut és, doncs, mèrit dels quatre grups parlamentaris que l'hem aprovat i dels centenars i milers de persones que hi ha al darrere essent còmplices voluntaris d'aquesta idea. Aquest Estatut allarga la mà perquè aposta per un model de convivència plural. Hem aprovat l'Estatut que necessitem, el que ens convé, el que volem; no podem començar a fer rebaixes o anunciar saldos abans d'obrir la botiga.

Ni l'Estatut ens satisfà al cent per cent, ni segurament tots i cadascun dels aspectes del Govern, però són els nostres, i són possibles perquè hi som. Des del derrotisme permanent, des del pessimisme militant, des de la impotència, des de la resignació, només es construeix una Catalunya sense esperança i un país sense il·lusió.

Hem de ser capaços, tots –perquè treballem a benefici de tots, d'allò que en dèiem el país–, hem de ser capaços de girar la truita i enviar un missatge més edificant, un missatge d'optimisme, de confiança, de seguretat; un missatge al conjunt de la societat civil que senti l'orgull de ser d'un país amb horitzó, que ara ja sap cap a

on va. Una societat civil que reforci el seu sentiment nacional sense acomplexaments. Un missatge també de confiança als empresaris motor de l'economia i de la prosperitat; un missatge que els diu que el Govern ha adoptat, adopta i adoptarà mesures positives, farà passos endavant, es preocupa i es preocuparà d'adoptar decisions per fer rutllar l'economia i el país. Un govern que vol i s'esforça per internacionalitzar més l'economia catalana, promocionar els nostres productes aquí i a fora, i donar facilitats i confiança perquè continuï el neguit emprendedor de sempre. I l'Estatut ens hi ha d'ajudar.

És l'hora, doncs, del coratge, de la calma i de la responsabilitat. No és l'hora de la destrucció, és l'hora de la construcció serena i tranquil·la, d'un horitzó que fins ara no havíem estat capaços de fixar. És l'hora de l'alta política potser en moments difícils. No és l'hora dels moviments tàctics de la mirada curta o de la immediatesa. En ple salt institucional endavant no ens ho podem permetre.

El nou Estatut és l'objectiu fonamental de la legislatura; és l'element central juntament amb el sistema de finançament de tota l'estratègia nacional de país. Dic «de país», per tant dic «del Govern» i dic «del primer partit de l'oposició», perquè tots quatre partits polítics ho dúiem en el nostre programa electoral. I hem estat conseqüents. Per primer cop en molts anys hem fet un pas endavant i anem units. Tenim un objectiu comú, respectem-lo. Per això hem de fer un discurs d'esperança, d'optimisme i d'illusió, que no vol dir amagar ni defugir els problemes o les dificultats que es presentin.

Quan anem junts avancem com un sol poble. Junts societat civil, entitats, associacions, govern, i aconseguim objectius. Per exemple, els papers de Catalunya a Salamanca: felicitats a la tasca feta per la consellera Mieras; felicitats, també, a la Comissió de la Dignitat, encapçalada per Toni Strubell; felicitats, també, per tots aquells que en anteriors legislatures, en aquest mateix Parlament i des de molts ajuntaments, van aprovar mocions que anaven en aquesta direcció. Modestament deixin-me dir també que vuit diputats són pocs, però formava part de l'acord d'investidura que va fer Esquerra Republicana amb el president Rodríguez Zapatero. I va complir la paraula —no per res.

Quan anem junts avancem. Punt CAT: felicitats a l'associació Punt CAT, al Govern anterior i al Govern actual. Felicitats perquè és el nostre reconeixement serà en el marc internacional de la nostra comunitat lingüística i cultural. Segurament, amb el pas del temps, ens adonarem que és el pas de reconeixement més important que s'ha fet mai a nivell internacional al llarg de la història. Felicitats, també, lògicament, al departament corresponent del Govern de la Generalitat, al DURSI.

I junts avancem. Ha passat temps, però s'ha acomplert: ja no existeix l'amenança del transvasament de l'Ebre. Felicitat, doncs, a aquella societat civil que es va organitzar al voltant de la Plataforma en Defensa de l'Ebre.

L'estat d'ànim col·lectiu el 30 de setembre era bo, molt bo. La necessitat de disposar d'un finançament just era absolutament majoritari, encara ho és. Contra l'apologia de la depressió, de la derrota, del desànim, doncs,

la feina feta pel Govern. L'Estatut, doncs, el volem com un instrument de benestar, de dignitat, de cultura i de llibertat. Ara el president del Govern espanyol ha de complir la paraula donada, té l'oportunitat de dignificar la política complint la promesa electoral. Aquests cent vint diputats i diputades, aquest Parlament, mereixen respecte. Catalunya té problemes per resoldre i necessitats per satisfer, i no pot esperar més, no podem esperar més.

El president parlava, en el seu moment, de la necessitat que canviés Espanya. Seria segurament una bona cosa; em conformo que, per començar, no ens canviïn més a nosaltres. Ja sap, senyor president, que el seu entusiasme per Espanya no el compartim, però som conscients que ens hi hem d'entendre sense renunciar al que som: som gent de pacte i de paraula, farem servir el que tenim, la paraula per pactar en defensa dels nostres interessos. Però alguna cosa deu passar quan, per exemple, resulta que en universitats de fora de l'àmbit lingüístic català, l'Espanya d'avui, la llengua catalana s'ensenya a nou universitats espanyoles, exactament les mateixes que als Estats Units d'Amèrica del nord, enfront de, per exemple, divuit a la Gran Bretanya o vint-i-sis a Alemanya, segons dades recents de l'Institut Ramon Llull. Això no té res a veure ni amb l'Espanya federal ni amb l'Espanya plural.

Voldria també, arribats en aquest punt, denunciar fins a quin extrem hi ha actituds hipòcrites sobre el constitucionalisme oblidant els condicionants d'una època concreta. Un constitucionalisme que quan ha convingut hi ha hagut qui se l'ha saltat quan li anava bé, amb el servei militar, amb la pertinença a la Unió Europea, amb la cessió de sobirania, amb el vot dels ciutadans comunitaris..., o més recentment amb el retorn del Forcem.

L'Estat espanyol ha de fer la transició pendent. A Catalunya hem estat capaços, malgrat les diferències, de fer un nou Estatut amb més consciència històrica que iniciem una etapa democràtica nova. A la resta de l'Estat, per desgràcia, sovint fa l'efecte que el debat és encara antiquat, a la defensiva, poc liberal, poc europeu, incapaços d'afrontar, si cal, una nova constitució democràtica, sacralitzant-la com una cosa immòbil, eterna, fòssil.

A Bèlgica, per exemple, que sí que deu ser una Bèlgica plural, s'ha fet la reforma constitucional molt profunda i s'ha assumit amb plenitud la seva diversitat interna. Però a Espanya ens trobem que els que parlen són els poders fàctics: parlen els militars, parlen els jutges, parlen els directors de banc, parla el *defensor del pueblo* i fins i tot seleccionadors nacionals de futbol. És un fet insòlit a Europa, on el respecte a la divisió de poders és feliçment més rigorós.

Parlen els poders fàctics i callen els liberals, els progressistes, els il·lustrats espanyols. On són els amics? On són les amigues de Catalunya? N'hi ha? En tenim? No parlo de partits, de singularitats de partits polítics, que en tenim, d'amics. Parlo d'aquesta gent amb mentalitat pretesament progressista que omplia els carrers contra la guerra de l'Iraq però que calla sobre la guerra radiofònica i mediàtica diària contra Catalunya i

contra tot allò que és català. Crec que els incidents d'ahir a l'Ajuntament de Getafe són prou il·lustratius del que estic dient.

Per nosaltres, defensar els drets i els interessos de Catalunya és una qüestió de cultura democràtica, és un deure civil. Si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú. I la frase és de Lluís Companys: «Les grans causes tenen en el conjunt de la humanitat sempre qui les defensi; la causa dels interessos de Catalunya només ens té a nosaltres.»

Per això goso demanar a aquells partits catalans, i en particular al Partit Popular de Catalunya, que ajudi en allò que pugui a desactivar l'anticatalanisme permanent que ho ocupa tot a cada moment. Com diria Pere Quart: «Ei, si pot ser.»

No hi ha cap estratègia de millora del benestar de les persones, cap estratègia de modernització del país, cap estratègia per augmentar la competitivitat de les empreses, l'actualització d'infraestructures, l'equilibri territorial, sense una millora clara i substancial del finançament. Amb més i millors instruments, podríem anar molt més enllà en qualitat, en progrés i en benestar. Ho podríem fer sense haver de patir intervencionismes de fora en gestió i definició de la nostra vida quotidiana.

La història dels darrers anys, en general, ha estat una història positiva per al país, i arrenca de l'etapa del Govern anterior. Doncs, bé, volem que ho sigui encara més en el futur. Però necessitem més instruments per fer coses que al país li fan falta. Per exemple, capacitat normativa per actuar a favor de les persones, les empreses i les entitats, posem per cas, en matèria fiscal, en matèria d'habitatge, on es desgrava la gent amb rendes més altes, o en societat, veritable barrera i no estímul al dinamisme.

Deia que el millor missatge que podem enviar al conjunt de la societat és el missatge de la feina feta, per sobre de les discrepàncies i per sobre del fum. El que queda és el que es fa, just al contrari del que sembla sovint amb les paraules.

Per això celebrem que des del Departament de Salut s'hagi promogut aquest pla de xoc que preveu l'augment d'un 38 per cent de professionals a l'atenció primària i que ja s'hagi concretat en 152 facultatius més a la sanitat pública. O bé la possibilitat, reclamada des de feia tant de temps, d'un diagnòstic ràpid de càncer a tots els hospitals públics. O bé l'inici de les obres de tres grans hospitals i de trenta-vuit centres d'atenció primària. O bé l'augment del 83 per cent de recursos per a la millora de l'Institut Català de Salut.

Com celebrem que s'impulsi des del Govern un nou model d'atenció integral a les dones en situació de violència. Un model que a escala europea és innovador, perquè es basa no sols en mesures de prevenció i en coneixement de la realitat, sinó sobretot perquè posa en marxa, connectant totes les administracions i sumant els seus esforços, posa en marxa una xarxa de centres i de serveis.

És així que ha estat possible l'augment de cases d'acollida o de punts de trobada per atendre les situacions de conflicte familiar en un lloc neutral i davant de perso-

nal qualificat. Són instruments imprescindibles contra una violència que ens avergonyeix com a persones. Voldríem que no passés mai, però és de justícia i està molt bé —és un encert— que la Generalitat es personi com a acusació particular cada cop que una dona es converteix en una víctima de la violència de gènere.

Dues noves iniciatives legislatives, els pròxims mesos, hauran de permetre avançar en aquesta línia: una, l'anunciada Llei d'eradicació de la violència masclista; l'altra, la Llei de garanties dels drets de les dones.

Dèiem en el pacte del Tinell que aquest Govern volia convertir Catalunya en una nació socialment avançada. I això vol dir polítiques socials pròpies d'un país de qualitat de vida, d'una societat del benestar que es construeix dia a dia. Construir-la més socialment encara, amb una llei de serveis socials, que és cert que ha arribat més tard del que hauríem desitjat, però també és cert que serà un pas endavant per garantir el dret de les persones als serveis socials. El Govern es compromet en l'atenció a les persones, posa les bases legals perquè ningú pateixi per por de veure's desassistit, perquè els drets es faran universals. I això es farà descentralitzant serveis, acostant-los a la gent d'acord amb l'Administració local, fent participar els usuaris i els professionals en la gestió i en la planificació dels serveis.

També va en la mateixa línia el Programa d'atenció integral a les persones amb dependència. Només qui té persones d'aquestes característiques a casa seva, en el seu entorn familiar o d'amistat, sap exactament com el sofriment no és només sovint d'aquestes persones, sinó que es traspassa també a tot el cercle que les envolta.

Així i tot, els serveis socials tenen encara una cobertura no prou suficient ni prou ben distribuïda pel territori. És voluntat, pel que reiteradament ha anat explicant la consellera, que, sabent que queda encara molt de camí per fer, haurem de tenir presents realitats noves no previstes fins ara. Per exemple, ciutadans de noranta i de cent anys. També la voluntat majoritària de la gent gran de continuar vivint a casa, amb el paisatge sentimental de sempre.

El Govern, però, s'ha esforçat no només per adoptar mesures per sortir del pas, per a la immediatesa, sinó que ha posat les bases per a solucions estratègiques. I ho ha fet en diversos àmbits, també en el de la pròpia concepció de l'Administració. Ens parlava aquest matí el conseller primer de mesures de transparència importants: una, l'Oficina Antifrau; l'altra, la Llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs.

Ho deia l'any passat, quan felicitava el conseller de Governació i ho repeteixo enguany: la novetat reiterada, per segon any consecutiu, d'ajudes eficaces, directes, notables al conjunt dels municipis del país. Un increment del 50 per cent del Pla únic d'obres i serveis —comparat amb el de l'any 2003, un 90 per cent— per subvencionar inversions per a projectes municipals. Però també triplicar els recursos a través del Fons de cooperació local, amb fons incondicionats de lliure disposició.

I un altre factor absolutament imprescindible, aconseguir fa pocs dies: les mesures d'estabilitat laboral i sa-

l'aral del conjunt de funcionaris –tant funcionaris com personal laboral de la Generalitat–, tancant l'acord amb els sindicats fins a finals del 2008. Això genera seguretat i confiança. Són mesures que en el seu conjunt haurien de permetre a la Generalitat i als ajuntaments un funcionament més modern, més eficient i més àgil.

Avui s'ha recuperat el discurs –aquest matí, en diferents intervencions– a propòsit d'un factor i d'un sector que pesa poc en l'economia catalana, però que en canvi té també el seu pes més gran en el que en podríem dir l'univers dels sentiments i de la cultura, com és l'agricultura.

L'agricultura, tradicionalment, ha merescut per part dels partits d'aquest Govern el suport a l'explotació familiar, perquè érem conscients que donava vida i arrelament al món rural. Però és cert que d'uns anys ençà el panorama a l'agricultura és un panorama preocupant. Preocupant per la migradesa dels preus –els preus del raïm, la fruita dolça, la fruita seca, l'aviram, el porc– i també la mala aliança, que aquests dies s'ha refet finalment, amb la pluja, les gelades de les oliveres de fa un parell d'anys i la secada d'aquest any. És per això, per aquesta situació de preocupació, malgrat l'increment de suport als joves agricultors per part del Departament..., que hi hagi cada cop menys joves que tinguin la possibilitat i la voluntat de dedicar-se a l'agricultura.

Pràcticament la majoria de tots aquests problemes són problemes estructurals. Alguns d'ells, realment, que vénen de molt lluny. Per exemple, problemes relacionats amb la distribució i la comercialització dels productes agraris, que haurien de comportar la participació dels productors, agafant posicions més sòlides en el que seria la indústria agroalimentària. I un reconeixement per part de tots als bons productes de la terra d'aquest país, consumint-los i coneixent-los.

Però també és cert que en situacions d'emergència segurament les mesures que calen no haurien de formar part del pressupost ordinari del Departament, sinó que hi hauria d'haver unes mesures, unes partides d'emergència que haurien de formar part dels pressupostos generals, per fer front a imprevistos, que ara els tenim presents. L'agricultura és un sector primari estratègic, imprescindible per a l'equilibri territorial, per tenir un país endreçat i perquè no siguem íntegrament dependents en alimentació.

Però reforçar l'agricultura vol dir reforçar també el món rural, vol dir el turisme rural. I no és així quan tenim llocs amb un sistema de telefonia, TRAC, a la Catalunya interior, rural o de muntanya que no permet la connexió a internet. No és així quan encara en alguns llocs no tenim bones comunicacions per carretera, que fixin la gent al territori. Per exemple, per anar de Tàrrés a Bovera, d'una punta a l'altra de les Garrigues, una hora i quart; de Borges a la Granadella, les dues poblacions amb més pes demogràfic de la comarca, cal fer un tomb, passar per Lleida, perquè la comarca 233 té encara el traçat que té. I ens consta que s'han reformat alguns trams, però encara queda el més difícil. Tot això és donar suport directament al món rural.

Ara més que mai hauria de ser l'hora de l'impuls de la petita i mitjana empresa catalana, d'augmentar la seva

competitivitat amb innovació, amb dimensió, amb finançament d'inversions, amb internacionalització. L'Estatut hauria de ser també per a això un gran instrument. I l'execució de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia.

El nostre mercat interior, i segurament deu ser el salt mental que hem de fer, ja no són només 45 milions. És el conjunt de la Unió Europea. I malgrat que les pimes catalanes estan més obertes a l'exterior que les de la resta de l'Estat, cal també que s'internacionalitzin més, per donar una resposta adequada a l'actual economia en un món globalitzat.

En aquest terreny, la proposta i l'aposta del Copca vol fer un salt cap a la multinacionalització, amb un doble objectiu: que les empreses que exporten regularment, més d'onze mil, puguin fer el pas d'establir-se de forma permanent en mercats exteriors –això vol dir augmentar el nombre de multinacionals catalanes–, però alhora impulsar també un procés d'internacionalització defensiva dels sectors amenaçats per la competència internacional. Hi ha moltes empreses que avui no són viables aquí econòmicament, però que ho poden ser si són capaces de situar part del seu procés productiu a l'exterior però conservant sempre aquí el cervell, el motor dinàmic, innovador i emprenedor que en dirigeixi el procés.

Per això és positiu la inauguració d'aquestes onze plataformes empresarials per implantar-se a fora –les darreres a Praga, Budapest, Varsòvia– o aquest projecte d'àrees d'atterratge empresarial –el del Marroc, amb la Cambra de Comerç; el de Romania, amb Pimec. Ens calen empreses catalanes que tinguin més dimensió que les que tenim ara, que algunes petites puguin ser mitjanes i que algunes mitjanes puguin ser grans. Ens cal la il·lusió per recuperar un afeblit esperit emprenedor, que ha estat històricament marca del nostre país. Tenim centenars de petites empreses, centenars de milers de petites empreses, però ens en calen algunes de grans, de gran dimensió, fortes, capdavanteres i competitives.

Barcelona i Catalunya són potència turística internacional. Per això són bona notícia la creació de l'Observatori de Turisme i els anuncis d'una nova Agència Catalana del Turisme i una nova normativa de turisme rural. Són aquestes algunes de les mesures imprescindibles –d'altres, en parlarem més tard– que el Govern havia de dur a terme i que ja les ha dutes a terme. Com, per exemple, tot el relatiu a frenar amb una acció decidida, des de l'Agència Catalana del Consum, determinats productes insegurs d'origen asiàtic. Per exemple, aquestes 400.000 peces de roba –400.000– retirades del mercat per possible frau en la seva composició material i etiquetatge incorrecte. Per exemple, perseguir, com es fa sovint per Nadal, la venda de joguines fetes amb material tòxic o perillós. Per exemple, plantar-se davant els abusos de certes empreses de telefonia, sancionar per incompliment de la llei, per primera vegada, per incompliment de la Llei de política lingüística, aquelles empreses que no la compleixen. O bé fer inspeccions a entitats d'estalvi en els seus serveis als clients.

Un govern ha de plantejar-se, doncs, objectius en el terreny de l'economia. També en el terreny de la cultura

i en el de l'educació. I aquest Govern se'ls ha plantejat, els ha fet i els ha complert, i tindrem oportunitat de parlar-ne més endavant, en el torn següent de rèpliques amb el president de la Generalitat.

Però voldria acabar aquesta primera intervenció amb una consideració molt directament adreçada al president de la Generalitat. Senyor president, des d'Esquerra Republicana vam fer una aposta estratègica en el pacte del Tinell. Per cert, voldria recordar aquí que, en el moment que es va fer aquella aposta, precisament n'hauríem pogut fer una altra; en cas d'haver-la acceptat, el nostre nivell de poder, ai las!, hauria estat superior del que tenim en aquests moments. Per tant, que ningú no es pensi que estem parlant amb germanetes de la caritat o amb organitzacions no governamentals. Estem parlant de política, i política és poder. Presentar determinada imatge dels partits polítics perjudica a tots els partits polítics i, doncs, perjudica la credibilitat del sistema democràtic.

Nosaltres vam apostar pel Tinell; aquest va ser el nostre programa i aquest és el nostre Govern. Estimem i valorem positivament aquesta unitat; no la volem malmetre per moviments bruscos. Tenim Estatut, tenim unitat. Vostè, senyor president, ja és per sempre el president de l'Estatut. Ara, a tots –a tots– ens toca prudència, calma, seny per no espatllar-ho. Nosaltres assegurarem l'estabilitat al Govern i continuem el pacte, però difícilment podrem vèncer al front si tenim problemes a la rereguarda.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula el molt honorable senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president... Senyor Carod, li agraeixo el to, la completeness, la qualitat de la seva exposició, que diu molt de la capacitat del seu partit i de vostè mateix de tenir una visió del conjunt dels problemes que tenim al davant, però també d'una bona part de les solucions que calen per fer-hi front. Li contesto inicialment a algunes de les coses que ha anat desgranant. En cap d'elles hi sé veure alguna cosa en la qual jo li hagués de contestar dient-li: «No, Carod, no hi estem d'acord», en cap. Sí que és cert que, probablement, en el terreny dels matisos hi trobaríem possibilitats de matisar d'una forma diferent.

Ha començat dient que Esquerra ja ha fet sacrificis –i és veritat–; tots els hem fet. Com és veritat que el president i el Govern, ha dit, han anat –jo crec que l'hi haig de dir també– amb peus de plom quan això ha succeït. I agraït, i segueix essent conscient dels esforços i els sacrificis que han calgut i que caldran per mantenir, millorar i aconseguir que el primer Govern d'esquerres de Catalunya, des de l'any 39, passi a la història com el Govern de la majoria parlamentària que haurà maldat, amb el nacionalisme català, per dir a Espanya què vol, i que haurà transformat una dinàmica inercial en una de

progrés i d'eficiència –i m'estic referint ara a la dinàmica interna de la política catalana–, de proximitat i d'una base social pregona.

La presència d'Esquerra Republicana de Catalunya al Parlament espanyol –vostè ho ha dit i és cert– ha estat decisiva en molts terrenys, en molts aspectes, en molts assumptes, en el retorn dels papers de Salamanca i en d'altres. És cert també que hi ha hagut, en aquest sentit, com vostè ha assenyalat, una bona relació i una bona entesa entre el seu Grup Parlamentari a Madrid i el president del Govern espanyol o amb el grup majoritari en el Parlament espanyol.

I ha entrat, aleshores, a parlar de l'Estatut, de la necessitat que Espanya canviï, necessitat a la qual ens afegim, jo crec que tots. I ha entrat a explicar que, tanmateix, hi ha molts aspectes en els quals es demostra que no hem fet prou, o que Espanya, més ben dit, no fa prou, referent o en comparació amb els esforços que Catalunya està fent per tenir una presència internacional que la mateixa Espanya, si realment és l'Espanya plural, hauria de ser la primera a maldar per obtenir. Nou universitats espanyoles, ha dit vostè, que ensenyen català, per divuit al Regne Unit i vint-i-sis a la República Federal Alemanya. I ha anat assenyalant una colla de qüestions en les quals –i és cert– Espanya va endarrerida respecte de les seves obligacions. I això no és aliè i no és diferent, en alguna manera, del que jo deia, quan deia –i quan dic– que Espanya ha de canviar, que nosaltres volem que Espanya canviï. És cert que, quan jo dic això, també em refereixo, no solament al que Espanya ha de fer per relació amb Catalunya en particular, sinó també per relació a la seva pròpia essència plural.

En tot cas, vostè va assenyalant –i sempre de forma atinada, des del meu punt de vista– que el constitucionalisme espanyol, que en aquest moment està essent tema principal en el debat polític del país, aquí i en el conjunt d'Espanya, hauria de ser conscient de la necessitat de la reforma constitucional. I vostè va més enllà, i crec que ho encerta, quan diu que, dels quatre temes dels quals s'ha parlat com a temes a canviar en la Constitució espanyola d'una manera més òbvia, s'hi haurien d'afegir alguns altres que, realment, com es diu vulgarment, canten en la Constitució. Per exemple, el servei militar obligatori, que ha estat abolit i continua estant present en la Constitució, per exemple.

«Iniciem» –diu– «una etapa democràtica nova, que voldria» –diu vostè– «que tingués l'esperit que té en altres països europeus, com és el cas de Bèlgica.» I és cert. Per les raons que siguin, no som conscients que hi han països que han anat molt més enllà, no només... He citat aquest dematí la República Federal i alguns exemples de Baviera, etcètera, però en podríem buscar més. I a Bèlgica, efectivament, n'hi han. A mi sempre em va impressionar que el president de la regió de Brussel·les –que n'hi han tres, de regions, a Bèlgica, i una d'elles és la ciutat, la regió més concretament de Brussel·les– signava tractats comercials amb la Unió Soviètica, en tant que..., no en tant que Bèlgica, sinó en tant que la regió de Brussel·les. Coses que a nosaltres ens sobten, perquè pensem: «Què passaria si a Espanya nosaltres diguéssim que això es pot fer?» És cert també, probablement, que Bèlgica no té la història convulsa que nos-

altres hem tingut, ni els drames, ni les guerres civils que nosaltres hem tingut; altres problemes sí que ha tingut, però possiblement no aquests. Això ens diu molt de la dificultat que té el que podríem anomenar el dret comparat o la política comparada, perquè coses que aquí semblen òbvies, allà no ho serien, i no ho són. I coses que allà són com naturals, aquí semblen autèntiques revolucions.

Però vostè té la virtut de dir les coses que la gent sospita, però que no s'atreveix a verbalitzar; és una característica del seu discurs i de la seva manera de presentar les coses, que sempre m'ha sobtat, i sobre la qual li haig de dir que és possible que, després, molts dels que diuen: «En Carod ha dit el que jo havia pensat i mai no m'he atrevit a dir», o «En Carod ha formulat el que jo imaginava, però ni havia formulat clarament», també és cert que aquestes mateixes persones, després, en molts casos, s'hi repensen i diuen: «Però no és tan fàcil». Jo sé que vostè també ho sap, això. I possiblement el que passa és que la seva missió és la que és, és la d'obrir els ulls, és la d'aixecar conceptes, presentar conceptes. I ens deixa, de vegades, a altres que estem en la mateixa via que vostè, d'haver d'argumentar en favor del matís i en favor de l'accent.

Vostè parla de l'atac mediàtic a Catalunya. I és cert, n'hem parlat i n'hem de seguir parlant. I em penso que hauríem de poder-ne parlar en termes molt delicats, perquè, com és evident, no vull que ningú pugui dir que Catalunya ha insinuat que algun mitjà no hauria de ser el que és. Els mitjans que siguin el que siguin, que pensin el que pensin, que diguin el que vulguin mentre estiguin dintre de la llei... (*Se sent un telèfon mòbil.*) No sóc jo, eh? (*Rialles.*) No, ja ho he provat aquest dematí.

Doncs, és cert que hi ha un atac mediàtic. Segurament, si nosaltres diem que és un atac mediàtic a Catalunya, senyor Carod, ens diran que no és un atac mediàtic a Catalunya, sinó a determinats partits, a determinat Govern... Però és clar, el pas d'una cosa a l'altra és molt fàcil de fer, per a ells i per a nosaltres. Jo sóc una persona que, per tradició quasi familiar, sóc estrictament lliberal en matèria de mitjans i en matèria de llibertat d'opinió. Que diguin el que vulguin, mentre no sigui delictiu. I si ho diuen, que ho diguin, però aleshores que vagin a justícia si algú els hi porta; que no sé si hem de ser nosaltres. En tot cas, jo estic absolutament d'acord amb vostè que determinades expressions que durant els anys passats han existit sempre, més o menys latents, més o menys expressades, en aquest moment s'estan expressant amb una faciència, amb una llibertat i amb una tranquil·litat, i amb una vehemència, amb una *sans façon*, que dirien els francesos, que per descomptat fa pensar que, si no hi ha una reacció dintre de la societat civil espanyola –no a Catalunya, que és obvi que hi és–, espanyola, dic, per posar límit a aquests excessos, hauríem de començar a pensar que hi ha alguna cosa que no va bé a Espanya, no només en el sentit tradicional que es podria donar a aquesta paraula, sinó en el sentit estrictament lliberal de la llibertat de pensament i d'expressió; que hi ha alguna cosa que va malament a Espanya, en aquest sentit específic. I li agraeixo que vostè ho hagi posat sobre la taula.

Vostè ha parlat, aleshores, una per una, pràcticament, de les conselleries..., en fi, dels grans temes de governació del país. Ha parlat de tenir capacitat en desgravacions de renda i de societats; li ho haurem de preguntar al conseller d'Economia i Finances, que està, en aquest moment, com vostè sap perfectament, discutint, començant a discutir un dels temes més profundament difícils, però també més importants dels que hauríem de resoldre, des del meu punt de vista, d'aquí a Nadal, des del punt de vista conceptual –no dic que des del punt de vista de la seva tramitació no puguin trigar més. Però fóra bo que, d'aquí a Nadal..., ja veieu que em moc sempre en dates més o menys religioses; primer va ser la Mercè –es va ultrapassar una mica–, després ara serà Nadal. A veure si per Nadal, realment, som capaços... –i sobre això m'adreço no solament al senyor Carod, sinó als líders polítics aquí presents–, a veure si som capaços d'haver posat el peu al coll dels problemes importants. Dic «d'haver posat el peu al coll»: haver-los identificat i saber exactament, com es diu vulgarment, de quin mal hem de morir, o de quin bé hem de viure, més aviat.

Crec que aquests que vostè ha esmentat són alguns dels problemes que, efectivament, estan en el moll de l'os de la problemàtica de la relació Catalunya - Espanya. Jo crec que en l'Estatut que nosaltres hem enviat a Madrid –i que vostè defensarà el primer, amb la senyora Manuela de Madre i el senyor Artur Mas, quant a la seva presa en consideració– hi ha alguna cosa d'això, més o menys implícita, més o menys explícita.

Ha parlat també de la salut. Ha parlat de l'increment del 38 per cent dels professionals en salut pública, del diagnòstic ràpid del càncer, dels trenta-vuit CAP nous. I vull dir-li aquí –i ho he dit, ho he avançat en altres moments d'aquest debat–, i vull insistir-hi, cada vegada hauríem de tendir més que aquests centres d'assistència primària, aquests centres de proximitat, fossin, si més no, compartits amb el poder local. Ja sé que em diran: això és impossible, això és molt difícil, això és molt complicat. Però mirin, els països que realment tenen una vida local més robusta són aquells en els quals els ajuntaments tenen competències importants. Nosaltres, fa anys que anem dient que s'hauria de reforçar, en el triangle de la divisió de la despesa pública neta després de transferències entre les diverses administracions, que ens hauríem d'acostar, primer dèiem al 50, 25, 25, i ja era molt –50, l'Estat, per descomptat–; després, vam dir el 40, 30, 30, i ara ens trobem que estem en el 30, 58, 20 –i estic parlant de xifres de potser fa un any i mig–; no sé ben bé on estem, possiblement ja hem superat una mica això i tot; és a dir, hem superat allò que dèiem, fa deu o quinze anys, que volíem. Però hi ha una cosa que no es mou, que no es belluga, que és el 20 per cent dels ajuntaments. I això no té massa sentit. Té molt sentit que ens haguem preocupat, primer de tot, que de l'Estat a les autonomies, i concretament a la nostra, doncs hagi passat el que ha passat, i continuï passant sense que això representi la desaparició de l'Estat, ben al contrari, que té la seva legitimitat molt més per la seva capacitat reguladora que no pas pel fet de tenir ministeris que es cuiden de coses que ja no tenen pràcticament competències dintre perquè ho són de les autonomies, o almenys d'algunes autonomies.

Però ens queda el problema dels ajuntaments, i hem d'afrontar d'una manera seriosa i decidida un segon procés de devolució, i aquest procés de devolució ha d'anar des de la nostra autonomia, en tot cas –no sé si des de les altres–, cap als ajuntaments. Em refereixo a les escoles bressol, però també em refereixo a la salut en temes de proximitat.

Vostè ha parlat de les dones, del model contra la violència, l'existència d'una xarxa afectiva, i aquí –aquí– és on vaig. Jo crec que és en aquest punt on es demostra que aquest Govern, com els ho diria?, té una experiència viscuda, per causa de la seva filosofia i per causa de la seva base social, dels problemes que toquen la gent i que moltes vegades en altres formacions polítiques són vistos amb la mateixa bona voluntat, amb la mateixa intenció, però potser sense la mateixa experiència viscuda. Crec que les seves paraules el que transmeten és, precisament, aquesta proximitat.

Vostè parla del Tinell com un acord socialment avançat, que parla d'una Catalunya socialment avançada. Jo li dic que continuem aquí, i aquí hi ha el nus dels problemes: en els habitatges per a joves i en les edats crítiques que hem considerat; en les infraestructures; en la tecnologia; en aquestes prioritats que jo he mencionat i que vostè, jo diria, ha desenvolupat, ha desgranat, amb més detall en alguns punts.

Ha parlat de la dependència, ha parlat dels ciutadans, com jo deia, d'aquesta edat que comença molt abans i acaba molt després i que en aquest moment és una part importantíssima de la nostra vida personal i, per tant, de la nostra vida social.

Miri, la tirallonga de problemes i la de solucions, si no hi ha una filosofia, una coherència, que garanteixi que no som solament una caixa de ressonància de les necessitats a mesura que van saltant, sinó un dispositiu coherent que permet preveure, que dona a la gent no solament el dret a ser escoltats i a una resposta ràpida, sinó també la sensació que estan davant d'una gent, d'un govern, en definitiva, que té en aquestes respostes no només sensibilitat, sinó coherència, previsió, capacitat d'anticipació... Aquí, dic jo, està l'essència de la nostra comunió, del nostre matrimoni, de la nostra proximitat, si volen, amb el poble de Catalunya. Hem de ser capaços que la gent entengui que no només estem amatents al que diuen i que no només perquè som més socials, o més socialistes, o més propers a la gent, doncs, ens arriben més aviat els problemes, sinó que som capaços de formular i formulem –com, efectivament, hem fet, i a partir d'ara es veurà molt millor– unes polítiques coherents que donen raó a la solució dels problemes que la gent va sentint un rere l'altre.

Ha parlat de l'agricultura, dels preus del porc, de l'aviaram, de la fruita; ha parlat de les gelades. És el mateix d'abans. Es pensa i aplica una política de contractes d'explotació agrària, que està tot just en els seus inicis, després d'un gran congrés agrari en el qual això es va començar a formular, però en un entorn en el qual les perspectives d'evolució dels preus i dels mercats no són gens favorables. I, per tant, també en aquest cas no n'hi ha prou a tenir els recursos econòmics per estar al cas dels problemes que van sorgint; és que hem de tenir

també una estratègia agrària que pugui dir als pagesos i que pugui dir a la gent del camp: «Escoltin, han d'anar canviant, i, segurament, algunes de les coses que són profundament arrelades en la cultura pagesa, respecte de la propietat de la terra, respecte de la possibilitat de posar terres en comú, respecte de la possibilitat de reunir terres que abans estaven separades»..., ja sé que això s'ha fet abans, eh?, no dic que no s'hagi fet. Però s'ha de fer molt més, s'ha de fer un esforç molt intens d'aproximació a la gent del camp, en el sentit que, en les circumstàncies actuals, la millor de les polítiques agràries en el sentit clàssic, les polítiques agràries europees, no és suficient, per la via de la subvenció, per garantir la viabilitat d'una continuïtat de la vida pagesa. No ho és.

I, per tant, hem d'anar, segurament, a reformes en la mentalitat, quasi diria, jurídica, en la mentalitat de la propietat, en la mentalitat de posar coses en comú..., que l'individualisme agrari no té solució i que l'agroindústria, que no és el mateix que l'agricultura, hauria d'estar molt més lligada..., perquè l'agroindústria sí que fa de motor no només del nostre camp, sinó del nostre país. Una bona part de les grans empreses d'aquest país i de les que tenen més futur estan, justament, en aquest sector. I, tanmateix, l'agricultura no. I això és absolutament lògic, però un matrimoni entre aquests dos sectors hauria d'existir perquè hi haguessin oportunitats de futur més clares, no?

Vostè ha parlat, en aquest terreny, també, de les partides d'emergència; no solament –no solament– d'emergència, no?, també d'estratègia, partides estratègiques. És a dir, jo crec que l'agricultura, en aquest sentit, ha de tenir un paper fonamental en la nostra governació, però ha de tenir un paper que els mateixos agricultors entenguin, que ells se'n sentin, d'alguna forma, protagonistes.

Ha parlat de connexions d'internet; ha parlat, en definitiva, de telefonia i de sistemes de comunicació, que en aquest país van començar a canviar –i alguna de les diputades i diputats que estan aquí ho saben perfectament– arran de la segona meitat dels anys vuitanta, quan des d'alguns ajuntaments es va començar a pensar que el cable de fibra òptica era una cosa enormement important i que aquest país s'hi estava adormint, en aquest tema. Es va crear una empresa que es va dir Barcelona Cable, si no ho recordo malament, en el marc d'un conjunt d'empreses, d'un *holding* que es deia Iniciatives. Immediatament, la Generalitat de Catalunya va fer la Catalana de Capital Risc, si no ho recordo malament. Però mirin, al final, el que va passar –al final, el que va passar– és que l'empresa de comunicació i de connexions que va crear la Generalitat poc després de la que s'havia creat per part de l'Ajuntament de Barcelona va haver de ser comprada per la de l'Ajuntament, perquè Iniciatives feia benefici i Catalana de Capital Risc tenia pèrdues. I, aleshores, la mateixa Catalana de Capital Risc va dir a Iniciatives SA, de l'Ajuntament: «Escolti, per què no ens compren?, perquè si ens compren farem l'empat, i, com que vostès hi guanyen i nosaltres hi perdem, benefici zero, no hi han impostos.» Això és el que va passar. Ho dic perquè els governs de la Generalitat que ens han precedit, potser

en aquest camp, potser perquè eren governs nacionals i no eren governs *terre à terre*, a prop del mercat, dels empresaris, de la gent, en el sentit de la vida quotidiana, no tenien la mateixa sensibilitat que alguns ajuntaments van tenir.

I li dic tot això perquè nosaltres, efectivament, farem un operador neutre –ara m'ho comentava el conseller primer– i entrarem en aquest camp amb tota la força que necessita.

Vostè ha parlat del Copca; ha parlat de les onze plataformes; ha parlat de les onze mil empreses exportadores; ha parlat de la necessitat de multinacionals catalanes, d'establir-se a l'estranger, i té tota la raó. Però quan diu «multinacionals catalanes» pot esverar, podem esverar, la gent, potser perquè pensin: «Però què diuen, aquests diputats, de multinacionals catalanes, si prou que farem d'impedir que les multinacionals estrangeres que vénen aquí no se'ns mengin?» Però és que pensin una cosa: té tota la raó, el senyor diputat, perquè, a mesura que es va unificant el mercat, que es va europeïtzant i mundialitzant el mercat, o ets multinacional o no ets. Això no vol dir que no hi puguin haver petites empreses, però el que sí que vol dir és que les empreses que compten o seran multinacionals o no seran. I això que ara ens sembla un adjectiu només aplicable a empreses de grans països com els Estats Units i altres serà el futur, i comença a ser-ho, perquè hi ha molta petita empresa catalana que treballa a Tolosa, o que treballa al Marroc, o que treballa a la Xina. Jo he inaugurat una planta industrial catalana a l'interior de la Xina, no pas una gran empresa, ni la que es feia allà ni tampoc la matriu. Comencen a haver-hi petites empreses catalanes que estan presents en el món amb una competitivitat molt important. I això és el que vostè ha anomenat «multinacionals catalanes». No és un somni; comença a ser una realitat, i és, sobretot, una necessitat, perquè sense elles no tenim res a fer en l'economia oberta.

Vostè ha parlat de turisme, ha parlat de Barcelona i de Catalunya. Bravo! El Govern de Catalunya en aquest moment és plenament conscient que aquestes no són marques contradictòries, sinó acumulatives, i que s'han d'ajuntar. Entenem que fins al 2003 no es va entendre clarament que una mala entesa competitivitat entre Catalunya i Barcelona no existia, sinó al contrari. Jo sóc partidari que Catalunya digui clarament i sense embuts, i sense que les comarques s'esverin, perquè no s'esveraran, perquè ells ho saben perfectament, que un pla Barcelona és necessari, que Catalunya ha d'impulsar, juntament amb l'Ajuntament, per descomptat, un pla Barcelona que faci d'aquesta ciutat la ciutat que ens convé a tot Catalunya com a país.

Vostè ha acabat dient, adreçant-se al president de la Generalitat, que Esquerra Republicana va optar pel Tinell i que va optar pel Tinell quan, des del punt de vista estrictament material, del nombre de carteres o alguna cosa similar, suposo que es referia a alguna cosa així, se'ls oferia més. Diguem que és una manera molt material, o molt materialista, quasi, d'explicar la qüestió. Però la qüestió és profundament espiritual i ideològica; la qüestió és d'opció política profunda, no? Esquerra va optar pel Tinell. I, per tant, per mi, el Tinell

és sagrat, perquè van haver-hi tres partits enormement diferents, que venien de tradicions distintes, que sí, en la República, en algun moment, alguns precedents d'aquests partits, o en el cas d'Esquerra Republicana, Esquerra Republicana, en els altres la Unió Socialista, el PSUC en el seu moment, doncs, havien col·laborat efectivament..., però que, per primer cop, ara aquests tres partits, que aleshores van viure, els seus antecessors, un període tràgic, viuen un període de futur, obert, no dic encara un període tan esplendorós, que ho pot arribar a ser, però, efectivament, en l'inici d'un període que pot acabar sent el que Catalunya espera des de fa molt temps.

No hi hauran moviments bruscos, senyor Carod; hi hauran moviments pensats, prudència, calma, seny. M'ha agradat sentir-ho, i, a més, venint de vostè, encara més. (*Remor de veus.*) No! –no!–, no li ho dic amb ironia –no, no li ho dic amb ironia–, li ho dic perquè molta gent pot pensar que del Carod se n'espera tot menys això. I jo els puc dir... (*Remor de veus.*) Molta gent pot pensar: «De Josep-Lluís Carod es pot esperar fer una gran aposta, un gran repte, quasi diria, una proposta que vagi més enllà del que és materialment possible.» I jo els dic que de Josep-Lluís Carod jo esperava, espero i seguiré esperant, i en seguirà arribant, prudència, calma i seny, que sempre les ha tingudes. Perquè, qui no ha comès en la seva vida personal i política algun error que aixequi el dit. Tots n'hem comès.

Vostè sap perfectament, senyor Carod, que jo valoro enormement la seva contribució a la constitució d'aquest Govern, i vostè sap que, de ben segur, el seu discurs i el seu capteniment poden ser determinants per combatre i esvaïr alguns dels pitjors tòpics que el nacionalisme espanyol més ranci ha esbombat sobre Catalunya. I això, en aquesta etapa, és clau, és clau per assolir els nostres objectius de negociació a Madrid i d'explicació de la nostra proposta a Espanya. Per tant, agrair novament el seu paper en la recta final de la negociació de l'Estatut. La societat catalana sabrà valorar l'aportació col·lectiva més enllà d'efervescències conjunturals. La història escriu sobre aigües reposades.

Com en altres moments de la nostra història, quan Esquerra Republicana ha vist a Espanya una decidida voluntat d'avançar cap al respecte de la nostra identitat i de la seva pluralitat s'hi ha compromès. És el «Visca Espanya!» de Companys, anava a dir mal m'estigui, no, trist m'estigui dir-ho, per una persona de la qual fa un parell de dies vam haver de recordar la memòria en el lloc on va ser afusellat, no per Espanya, però sí per uns que s'havien..., no per Espanya, però sí per uns que s'havien apropiat del nom d'Espanya i el van tenir durant quaranta anys.

Però que quedi clar –que quedi clar– que nosaltres estem aquí no solament per reivindicar els nostres morts, sinó per afirmar el nostre futur i el dels nostres vius. I que Companys, efectivament, i la seva mort, representaran sempre per a tots nosaltres un estímul i una obligació. Ja ho vaig dir el 15 d'octubre: diuen –diuen– que va voler morir amb els peus a terra i descalç; el que sé del cert, perquè m'ho ha dit una persona que encara és viva, que va ser present en el descobriment de la tomba, del lloc on estava enterrat el cadàver de Lluís Com-

panys, juntament amb la filla de Macià, que havia vingut a Espanya en part per això, requerida per les autoritats espanyoles..., que no li van disparar a la cara, que ell havia demanat: «No em tirin a la cara.» No l'hi van tirar. Que aquest record..., ara no els vull impressionar excessivament ni utilitzar aquest sentiment per a cap finalitat que tingui a veure amb alguna finalitat d'aquest debat. Però sàpiguen que per mi Esquerra Republicana és tota aquesta història, que aquesta història avui estem en condicions d'honorar-la, que estem en condicions d'honorar-la si hi posem al mateix temps ambició i capteniment, com vostè mateix ha dit.

Vostè i jo compartim el convenciment que el president del Govern espanyol, per altra banda, representa una oportunitat certa d'avançar en el camí del reconeixement necessari de la nostra personalitat política, tant –tant– com del nostre compromís en un projecte compartit.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Segurament una certa debilitat per Florència o força més distància per Versalles ha fet que abans no m'expliquéssim prou bé. Deia que si nosaltres haguéssim fet com a pacte de govern un altre pacte, en resposta a una intervenció feta aquest matí, segurament com a partit hauríem guanyat més poder, però, vistos els resultats, estic segur que com a país no hi hauríem guanyat més. I el que perseguíem era que hi guanyés precisament el país.

Crec que en aquests moments la millor defensa que podem fer de l'Estatut de Catalunya, del nou Estatut de Catalunya, és justament, precisament, un bon govern, i alhora enviar al conjunt de la ciutadania el missatge que més poder per a Catalunya, més autonomia, més capacitat de decisió, significa més benestar, des de la nostra perspectiva o la nostra voluntat de ser una nació inclusiva.

Dic de vegades que, de llengua i de pàtria catalana, en tenim uns quants. De butxaca, en té tothom. I el patriotisme de butxaca sovint serveix per cohesionar un altre patriotisme més de caràcter civil, cultural o a altres nivells. I avui crec que des del Govern de vegades ha faltat un punt d'orgull o de convenciment a defensar l'obra feta, és a dir, a defensar les bones accions positives que s'han fet.

Llegia fa pocs dies que la Unió Europea, per exemple, havia inventariat les cinquanta millors iniciatives que s'havien produït en matèria de política lingüística a tot Europa. Doncs bé, la primera de les que posava era aquesta: la dels voluntaris per la llengua, això que se'n diu «les parelles lingüístiques», on em consta que hi han intervingut alguns diputats i diputades d'aquesta cambra, que fan que una persona autòctona, que parla català, ensenyi la llengua a una altra persona vinguda de fora. Contra tots els tòpics, curiosament, un 40 per cent llarg de les persones que participen d'aquesta ex-

periència són d'origen sud-americà, és a dir, per tant, de llengua habitual castellana, i gairebé l'altre 40 per cent, nascuts a la resta de l'Estat. Ho dic com a manera de reivindicar una cosa positiva, que s'ha anat fet, que ja ve d'abans, que ja venia d'abans, que aquest Govern l'ha continuat i que, per tant, com que venia d'abans, no tinc cap inconvenient a dir-ho ara i a repetir-ho.

Com tampoc no tinc cap inconvenient a dir i a repetir que no fa gaire em deia una autoritat institucional d'aquest país, diu: «Avui faré una cosa que a tu t'agradaria molt. És reobrir, inaugurar la reobertura d'una escola que havia estat tancada.» Doncs, molt bé. Parlava l'altre dia amb la consellera Marta Cid, i em deia: «Estem reobrint escoles que s'havien tancat.» És una notícia sensacional, perquè la política d'educació d'aquest Govern..., i ho sentíem aquest matí amb paraules del conseller primer i amb paraules del mateix president: més professorat –dos mil professors nous–, més construccions escolars –una escola cada setmana–, més competència en llengües –cent centres que tenen un pla experimental–, set escoles oficials d'idiomes noves, més formació professional –recordem que durant anys allò que va ser el gran miracle econòmic alemany en part es basava en el fet de disposar de bons professionals en tots els sectors–, més aules d'acollida i plans educatius, més aprofitament i reutilització dels llibres de text –113.000 alumnes es beneficiaran d'aquestes mesures–, i més places públiques de llars d'infants –17.000, n'hi ha, de compromeses, des del mes de maig, en l'horitzó de les 30.000, de les quals una quarta part en l'àmbit rural.

El president ha parlat fa uns instants d'una iniciativa important que s'està treballant des del Departament d'Universitats, importantíssima: aquest operador neutre que té com a objectiu posar fi als monopolis, fer funcionar el mercat, garantir la competència, el servei i el proveïment a tot el territori. És una mesura que ajuda a entendre, per exemple, com la societat de la informació sigui, per exemple, en política sectorial molt ben valorada, la més valorada de les polítiques sectorials en una enquesta recent, al costat d'una altra iniciativa de la qual hem de parlar, perquè, si no en parlem nosaltres, òbviament, no en parlaran els adversaris, o no en parlaran fora d'aquí, que és la constitució d'aquesta bioregió, impulsada per Salut i pel DURSI; la unió d'esforços d'universitats, d'empreses, del Govern, per convertir Catalunya en la capital del sud d'Europa en biomedicina.

I aquí també fa bo de poder dir que tenim molt bona gent en recerca biomèdica, gent molt preparada, que l'hem de rendibilitzar, que els hem d'aprofitar per al nostre creixement científic i per al nostre creixement tecnològic a tots els nivells. Com també són notícies positives l'augment del pressupost corrent per a les universitats públiques en un 31 per cent, i també la dotació per estudiant en despesa pública, o el fet que segurament la gent de les Terres de l'Ebre, lògicament, més que no pas els altres, sabran valorar molt positivament aquest Campus de les Terres de l'Ebre en matèria universitària.

Crec que, encara que sigui un espai de discrepància, no seríem conseqüents des d'Esquerra Republicana amb

les nostres pròpies conviccions si no parléssim d'aquells elements que dintre el Govern no compartim. Hi ha un element en el qual en aquest moment no hi ha acord, i no hi ha acord en un aspecte que és el relatiu a la concepció que tenim, uns i altres, del que és pròpiament «cultura catalana». Aquest matí deia el portaveu, el senyor Miquel Iceta, del Grup Socialista: «La consellera Mieras ha fet un esforç important per incorporar al concepte de cultura catalana la cultura d'expressió en llengua castellana.» Aquí hi ha un element de discrepància... No que no sigui cultura; lògicament, totes les cultures són cultures. Però resultaria que, des d'aquesta perspectiva, ens trobaríem que l'única cultura del món que no tindria un tret lingüístic diferencial seria precisament la cultura catalana.

La cultura catalana no és la suma de totes les cultures que es fan a Catalunya; això és cultura de Catalunya. I això, diguem-ne, és un debat que a alguns ja ens provoca una llarga fatiga, com si un al final acabés defensant que el que feien en Tísner i en Pere Calders a Mèxic quan escrivien les seves novel·les en català, o en Benguerel o en Pere Quart a Xile, era cultura xilena o cultura mexicana. Feien cultura a Xile o a Mèxic; per tant, no feien exactament cultura mexicana o cultura xilena.

És una manera de dir que tenim al davant un horitzó molt important des del punt de vista cultural com és Frankfurt. Frankfurt –ho ha definit així algun escriptor destacat del nostre país–, Frankfurt 2007 són els jocs olímpics del llibre. I en aquests jocs olímpics del llibre cadascú ha de desfilat amb una delegació. Hem de saber nosaltres amb quina delegació desfitem. Els jocs olímpics del llibre són una ocasió per a una gran repercussió internacional de la nostra cultura; són una ocasió perquè allò que és la literatura en català... Vull recordar aquí que som la desena llengua més traduïda del món –la desena llengua més traduïda del món–; del català a altres llengües, la desena llengua més traduïda del món. Per tant, deu ser també perquè tenim coses importants a dir al món, des del bocí de món que passa per casa nostra.

I això és la literatura en català, és la singularitat. I, en un moment on tot tendeix a ser igual, quan tot serà igual allò que anirà més buscat serà allò que serà diferent. Què és allò que és més específic de les aportacions culturals? El seu caràcter diferencial. I, això, ho saben perfectament bé i ho saben segurament més bé que ningú els francesos quan parlen de l'excepció cultural. Ells ho saben perfectament bé, no tenen cap mania a dir que totes les cultures han de ser promogudes, que totes les llengües han de ser promogudes, però la seva, aquella que els fa diferents dels altres, aquella que és l'aportació única, insubstituïble, al patrimoni de la humanitat, no també sinó primer, perquè aquesta és la que els diferencia. I de vegades ens costa d'entendre, si això s'entén perfectament bé en política lingüística, per què no s'entén també perfectament bé quan es parla precisament de literatura.

Ho deixo aquí. Desitgem un gran èxit per a la llengua i per a la cultura catalanes a Frankfurt... Però abans, voldria fer referència encara, senyor president, a un altre aspecte.

Un debat d'aquestes característiques fa sovint que no puguem tocar amb el deteniment que voldríem tots i cadascun dels aspectes. Vostè va parlar d'un concepte que és llàstima que no ens hi hàgim pogut referir amb més deteniment: vostè va parlar de civisme, va parlar de seguretat, va parlar d'aquest concepte de seguretat amb civisme, i en algun moment també va sortir tot el referent al món de la immigració. Jo crec que aquest és un debat apassionant, tan apassionant que, si en els pròxims mesos les coses, les aigües van més calmades –que tot és possible i no és descartable res en aquesta vida–, no estaria malament que poguéssim fer un debat en aquest Parlament, monogràfic, perquè el tema de la immigració i, a un altre nivell, el tema del civisme són factors crucials per al futur d'aquest país.

La cohesió social, el civisme, tenen molt a veure amb el sentiment de pertinença i amb una construcció nacional indispensable. La gent s'ha de sentir d'algun lloc en uns moments on hi ha una gran densitat de població, una gran massificació al carrer, però en uns moments on hi ha molta solitud, molta gent sola vivint en cases sols. La gent ha de tenir els peus posats en un lloc. Quan vas pel bosc i tots els arbres són iguals, n'hi ha d'haver un que el tinguis marcat, senyalat, que diguis: «Aquest és el meu, i a partir d'aquí sé on sóc.» Per tant, és important reforçar el sentiment de pertinença i, per tant, construir una nació inclusiva com la que volem construir aquí.

I sobre aquest tema tenim un discurs clar, català i valent: l'estat català del benestar, la societat catalana del benestar no resisteix, no pot resistir un allau constant, sense límits, de nova població, però, alhora, els que vénen de fora, la gent de fora, el que volen ser és gent de dintre, amb drets, amb deures, amb dignitats, i amb oportunitats. I també hem de reconèixer que hi ha determinats sectors productius que funcionen sobretot perquè hi treballa població vinguda de fora. És un debat que algun dia hauríem de fer, amb serietat, amb rigor, perquè ens hi juguem, no diré que el futur d'aquest país, però sí que una part important de les nostres possibilitats.

I també, com a darrera consideració, vostè apuntava ahir que la construcció de l'Estat espanyol, d'un estat més plural..., crec que va sortir en algun moment que..., apareixia que a Catalunya i al País Basc eren o podien ser un problema per a Espanya. Catalunya i el País Basc, si tenen al davant un governant valent i coratjós, no poden ser un problema, sinó que poden ser una oportunitat.

Gràcies, senyor president, i perquè no sigui dit que augmento la meua quota de poder, li torno el retolador que s'ha deixat aquí al faristol.

(*Rialles.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt breument, senyor president. Senyor diputat, per dir-li que... No, no, solament vull remarcar que estic

d'acord amb vostè en el caràcter de la cultura catalana a l'exili. No només Tísner i Benguerel, sinó Joaquim Xirau i el seu fill, el Ramon Xirau, que encara escriu, són cultura catalana. Joaquim Xirau era el mestre del meu pare, i Ramon Xirau és un bon amic, que, per altra banda, com vostè sap perfectament, conviuen molt harmoniosament amb uns altres senyors que es deien, per exemple, Anselmo Carretero, que va ser el que va encunyar el concepte modern –perquè aquest concepte ja existia històricament– d'«España, nación de naciones.» Bé, de vegades l'exili el que fa, més que separar, és acostar, a través de la coexistència de cultures hispàniques diverses en un sol país de l'exterior.

Estic, per la resta, perfectament d'acord amb vostè en tot el que ha dit.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats i diputades, a mi ara m'agradaria, després d'haver passat primer per Versalles, després hi ha hagut un moment del debat que em semblava que estàvem a la Praga de Gregori Samsa, protagonista de *La metamorfosi* kafkiana, aquest matí, al final, no a la primera part, haig de dir que la intervenció del principal responsable del principal partit de l'oposició ha estat francament bona i sòlida i jo la comparteixo en bona mesura, i li ho vull dir públicament, però, després, la segona part m'ha recordat no Versalles ni la Praga kafkiana, sinó que m'ha recordat una mica Las Vegas, pàtria, ciutat de la frivolitat, i en la qual es reparteixen premis, fins i tot, a aquells que saben que han perdut les apostes –fins i tot a aquells que han perdut les apostes. I a mi, ara, passant de la Praga de Gregori Samsa i del Versalles, al qual s'ha fet referència, i de Las Vegas, m'agradaria tornar a la Terra i m'agradaria tornar a Catalunya.

Aquest matí hem escoltat la intervenció del conseller primer. Jo li ho dic amb tots els respectes, com és natural, no?, personals, que ell sap que li tinc, però només hi ha una cosa que m'ha cridat l'atenció, que és quan ha fet referència que Catalunya necessita victòries. A part que les victòries han de ser de veritat i no pírriques, i que les victòries es canten al final del partit i no al començament –per tant, anem molt en compte amb aquestes coses–, jo, personalment... –i crec que hi ha molts ciutadans de Catalunya en aquests moments que tenen el mateix sentiment, i avui només calia veure els mitjans de comunicació, tots, sense excepció–, jo personalment en tindria prou si no féssim el ridícul tan sovint. Per al país seria molt millor: no cal tenir victòries, simplement, que no féssim el ridícul tan sovint.

Deia ahir, per exemple, el president de la Generalitat que gràcies al senyor Rodríguez Zapatero les relacions entre Catalunya i Espanya eren millor que mai. Viatgi, senyor president, i preguntí. Preguntí, parli amb la gent

de la resta d'Espanya i parli amb els catalans que estan a la resta d'Espanya i que viatgen i que es troben amb el que es troben. Mai com ara el prestigi i la imatge de Catalunya havia estat tan deteriorada com en aquest moment. Mai com ara.

(*Remor de veus.*)

I, per tant, senyor president, viatgi i preguntí. Mai com ara la imatge i el prestigi de Catalunya, de les seves institucions, del seu autogovern i del president de la Generalitat havia estat tan deteriorada com ara! I, per tant, el que vostè va dir ahir –i perdoni que li ho digui amb aquests termes– no és veritat –no és veritat–, entre propis i estranys, a més a més –entre propis i estranys. Hi insisteixo, només cal llegir els editorials de tots els diaris d'avui, fins i tot aquells que els canten totes les glòries reals o fictícies. Tots –tots–, mai com ara les coses s'havien mostrat d'aquesta manera.

I això probablement és producte de moltes coses, no?, però alguna cosa, segurament, el president de la Generalitat, el seu Govern, el Govern tripartit, hi tenen molt a veure –molt a veure.

A més a més, d'haver aconseguit aquesta gesta, que és òbvia, de mai haver estat tan mal valorats com ara, també han aconseguit una altra cosa: són uns genis, han aconseguit, vostès, que, després d'un any i mig de Govern d'Espanya, després d'una victòria electoral, que acostuma a ser un període favorable als partits que estan al Govern, doncs, les enquestes, per primera vegada, els són desfavorables. Sap per què? Gràcies, en bona mesura, a la seva actuació.

Bé. No seré jo qui em queixi d'això, des d'un punt de vista partidista; però sí que li vull expressar el meu descontentament, la meua incomoditat respecte al que representa això per al país –respecte al que representa això per al país.

Jo sé molt bé que el president del Govern espanyol, a qui vostè ahir va fer una obscena referència, des del punt de vista d'elogis ditiràmics que tampoc vénen massa a compte, des de la seva arcàdia feliç, des de la seva perspectiva, com deia avui una revista, utòpica, roja i feminista, segurament no se n'assabenta de tot el que està passant. Però, li ho puc assegurar, i vostè ho sap, i molts membres del seu Govern també, i molts membres d'aquesta banda de l'hemicicle també ho saben, que hi ha bona part, per no dir la totalitat, del Govern socialista, i bona part, per no dir gairebé la totalitat, del Partit Socialista Obrer Espanyol que també està molt preocupat respecte al que està succeint aquí –aquí. I això tindrà conseqüències. I crec que això tots ho podem comprovar i tots sabem que és així. Després no ho direm, amb aquesta propensió que tenim a Catalunya de no dir mai en públic el que sabem que succeeix en privat, però tots sabem que és així.

D'altra banda, després de gairebé dos anys de Govern tripartit, s'ha generat un canvi. És veritat: un canvi de clima, de clima social, fins i tot. Ara he sentit una kafkiana disquisició respecte a si la cultura catalana feta en castellà és catalana o no i respecte al que s'ha de fer a Frankfurt. Jo no hi entraré ara, en això, perquè la meua opinió vostè se la poden imaginar perfectament

—perfectament. (*Remor de veus.*) Se la poden imaginar perfectament, i ara ho veuran amb l'exemple que acabo de posar. Aquest cap de setmana s'ha atorgat un premi literari molt important amb polèmica. Doncs, bé, la guanyadora d'aquest premi literari tan important, en un diari molt important de Catalunya, aquest diumenge, demanava perdó i demanava per favor que no li diguessin traïdora pel fet d'escriure en castellà. (*Veus de fons.*) Titular—titular. No, no..., no és demagògia. A vostè se li acut que és normal un país en què una persona d'aquest país que escriu en una de les dues llengües del país ha de disculpar-se i demanar perdó i dir: «Per favor, no em diguin traïdora, perquè és que jo vull un públic més ampli?» Els sembla normal això, senyors del tripartit progressites? (*Remor de veus.*) Pensin, si us plau!

Per cert, la cultura no va lligada a la llengua—la cultura no va lligada a la llengua—, perquè la llengua castellana és pròpia de moltes cultures diferents. I a l'inrevés, o és que James Joyce no forma part de la cultura irlandesa, per escriure *Ulisses* en anglès? De què estem parlant? Fem el favor de baixar a la Terra—fem el favor de baixar a la Terra. I després, a partir d'aquí, clar, tot pot ser virtual, no?

Ara canvio una mica de tema, però hi tornaré després sobre totes aquestes coses, si tinc temps. L'altre dia vaig rebre un targetó d'invitació del conseller Milà, que sap que compta amb la meua estima personal. (*Remor de veus.*)

Li demano, al senyor president de la Generalitat, que no tingui en compte aquest elogi que li acabo de fer perquè... (*rialles*), perquè prou feina té—prou feina té—, i prou inquiet se'l veu, no? Però, un targetó que deia..., que em convidava—m'hi convidava— a assistir a la presentació—escollin bé, a la presentació— de l'esborrany de l'avantprojecte de llei sobre el dret a l'habitatge. L'esborrany de l'avantprojecte... Notable, eh?—notable. (*Veus de fons. Rialles.*) Perquè, és clar..., no, no, els governs estan per governar i per fer coses i per prendre decisions—i per prendre decisions—, no per explicar-nos quines idees tenen prèvies. Per dir sí o no, per fer una cosa o no fer-la, per enfrontar-se a l'opinió pública o no, per parlar amb els sectors, d'acord; però això dels esborranys dels avantprojectes..., jo és la primera vegada que ho he vist—que ho he vist. (*Remor de veus.*) I això, què passa? Home, el que reflecteix és que, d'algun manera, tot el que està fent aquest Govern és virtual, no?, com és virtual aquest Govern.

Clar, jo mirava aquest matí les cares de tots, no? Vostès no saben si són consellers o no, ho són encara formalment, però ja no saben quina autoritat tenen, no saben quina és la seva capacitat d'interlocució amb els sectors que els pertocuen. Bé.

Jo, l'altre dia, en un altre àmbit, feia referència a l'autisme polític que caracteritza la política catalana. Bé. És allò de: «Nosaltres estem en el nostre món; no ens asabentem de res, ni ens importa el que passa al nostre voltant i actuem com si res hagués succeït.» Aquest matí el senyor Mas ho deia amb molta claredat. Deia: «Escolti, hi ha una crisi real. Fem el ridícul institucionalment.» Tothom ho sap, tothom ho diu i per al presi-

dent de la Generalitat això no existeix. Ell li ha ofert una sèrie d'alternatives, totes elles molt raonades. La resposta és, com es diu en termes sociològics, *no sabe, no contesta—no sabe, no contesta*. Bé.

Com que aquí ens pensem que som els més savis del món i els més estupends i els més lúcids, doncs, continuem amb l'esperit del Fòrum, no?: des d'aquí canviarem el món, des d'aquí evitarem que hi hagi conflictes al món. I això, lamentablement, no és veritat.

Ahir mateix el president de la Generalitat començava la seva intervenció i deia: «És que hem tingut el Govern més eficaç dels últims deu anys.» Buf! (*Rialles.*)

Permeti'm..., ho deixo aquí, no?, permeti'm l'escepticisme—permeti'm l'escepticisme—, però, en quin món viu, senyor president? En quin món viu? La crisi oberta està oberta, i, a més, vostè l'ha oberta i el que és més sorprenent l'ha oberta indefinidament, per dies, per setmanes, no ho sabem. No hi ha precedent en el món d'això—no hi ha precedent en el món. Quan els presidents del Govern obren... (*Veus de fons.*) No!, una cosa és negociar un govern de coalició i l'altra és que vostè li digui, a un govern constituït, establert, li digui: «Ara obro una crisi, i, escolti'm, potser, d'aquí a tres o quatre setmanes, o vuit, ja els diré a veure què passa.» No hi ha cap precedent en el món d'això.

I, és clar, no adonar-se'n, d'això, doncs, m'obliga a fer una cosa que ja vaig fer ahir davant dels mitjans de comunicació i que avui li reitero, i és..., avui el senyor Mas li deia: «Té l'alternativa de la moció de confiança. Té l'alternativa de presentar un nou govern. Té l'alternativa de dissoldre i convocar eleccions anticipades.» Són tres opcions perfectament legítimes. Jo n'hi afegixo una altra: dimiteixi.

I estic segur que en tots aquests bancs d'aquí, i uns poquets d'aquesta banda, hi ha persones—hi ha persones—, no cal trencar amb l'estabilitat política del tripartit, hi ha persones que estarien encantades de succeir-lo, i que estan absolutament convençudes que ho farien millor que vostè, i que no obririen crisis com les que vostè obre. Segur. Per tant, hi ha una quarta possibilitat, que el senyor Mas no ha esmentat avui. Les altres tres són bones, però la quarta també, perquè és una altra possibilitat. Vostè se'n va i posen a la votació d'aquesta cambra, doncs, una nova alternativa, un nou president o presidenta de la Generalitat, que em sembla que tots hi sortiríem, a hores d'ara, guanyant.

El discurs d'ahir... El discurs d'ahir, jo he escoltat opinions de tota mena, no?, vostè serà conscient que només va interessar dos minuts del discurs: el que feia referència a la crisi de Govern. La resta, doncs, va generar un cert avorriment, li haig de dir, però, bé..., vull dir, de vegades aquests discursos generen això, no? Però era una barreja de tres coses. Era la barreja de la mentalitat d'un exalcalde, i li ho dic amb tots els respectes; de la lectura de l'*Anuari estadístic* de «la Caixa»... (*veus de fons*)—sí, també, també—, i després de president de l'observatori de la realitat.

Vostè anava dient: «Escolti, és que, clar, hem de tenir molt en compte els adolescents. Fixin-se vostès, no?, els adolescents viuen una edat en què canvien la seva

perspectiva de vida, fins i tot és quan orienten, diguem-ne, quan determinen la seva orientació sexual, tenen problemes, oi?, i ens n'hem d'ocupar, no?»

Escolti'm, això és perfecte, però no té res a veure amb la política general ni amb la seva orientació –no té res a veure amb la política general ni amb la seva orientació.

Per cert, com a lector de l'*Anuari estadístic* de «la Caixa», li faria una recomanació: l'Agenda de Lisboa –l'Agenda de Lisboa, que vostè va repetir reiteradament ahir i en va fer referència reiterada– es referia a una Unió Europea a quinze, no a vint-i-cinc –no a vint-i-cinc. I, per tant, totes les comparacions que vostè feia eren heterogènies, no valien per a res. (*Veus de fons.*) Els nostres objectius, i estem molt lluny d'aconseguir-los, eren respecte a la Unió Europea a quinze. (*Veus de fons.*)

Escolti'm, que hi era..., a veure! (*Fortes rialles.*) A veure!, que hi era... Escolti'm, clar..., a quinze!

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern...

El Sr. Piqué i Camps

Clar, si comparem amb l'Europa vint-i-cinc, és clar, que ara estem estupends..., l'efecte estadístic! Si això ho sap tothom! Però, si ens comparem amb la de quinze, que era la base de Lisboa, tenim molt de camí per recórrer. I, per tant, el triomfalisme, ahir, del senyor president de la Generalitat no tenia cap sentit –no tenia cap sentit.

Després, al marge de la manca d'illusió que jo li vaig observar en el discurs, un altre comentari: el centralisme. Jo sé, senyor president, que vostè ha estat alcalde de Barcelona molts anys i que, per tant, és inevitable que això ho tingui al cap, però abandoni la perspectiva barcelonina. Vostè és el president «de Catalunya» –«de Catalunya». I ahir tot era Barcelona. I quan vostè parlava del port ni es molestava a especificar que parlava del Port de Barcelona. I aquí tenim al senyor alcalde de Tarragona i, què passa amb el Port de Tarragona?

I després parlava sempre de la perspectiva... (*Remor de veus.*) Sí, absolutament, de la perspectiva de Barcelona, i després de Lleida, ben poc en va parlar, però m'agradaria recordar-li què ha passat amb la plataforma logística que vostè no va esmentar. De les comarques gironines, no en recordo referència..., no, no, no... De Tarragona, ja n'hem parlat del port. (*Veus de fons.*)

I, escolti'm, clamorós –clamorós–, és veritat que va parlar del Pirineu..., però, sap que hi ha unes comarques que es diuen les Terres de l'Ebre, senyor president? (*Veus de fons.*) No, no..., a la vista del seu discurs d'ahir no ho sap –no ho sap. (*Remor de veus.*) I sap –i sap– que el Delta es continua deteriorant? Ho sap? I que es continua erosionant? I això no mereix un mínim comentari del senyor president de la Generalitat? I on són, no, no..., i on són les inversions que estaven recollides en el Pla integral del Delta de l'Ebre, on són? Que jo sàpiga, de moment, només s'està pensant en estudis,

però on són les inversions per equilibrar els recursos hídrics del Delta i evitar la seva desaparició en un termini mitjà. Vostè s'ha d'ocupar del conjunt del país, senyor president, no només de Barcelona –no només de Barcelona.

Des d'aquest punt de vista vostè va treure tres temes suposadament prioritaris, jo no els hi discutiré: la seguretat, això que vostè en deia «les edat fràgils» i després la Catalunya en xarxa. Jo, respecte a la seguretat, no puc fer altra cosa que compartir les seves inquietuds, valorar el treball que s'està fent per part de la consellera Tura, però li he de dir també que és un treball fet, programat amb anterioritat; el desplegament dels Mossos no se l'han inventat vostès, va ser un acord entre el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió i s'estan complint els terminis, només faltaria –només faltaria!–, i està bé, i està bé, però no s'apunten coses que no els corresponen, simplement perquè executen allò que ja estava programat amb anterioritat per altres.

El mateix puc dir respecte als comentaris que va fer sobre les edats fràgils. És evident que jo puc compartir també tot el que es va dir sobre la infantesa, sobre els adolescents, sobre la gent gran, etcètera. Vostè va dir una cosa, per cert, significativa, va dir: «tenim competències i recursos per fer polítiques», fem-les! M'agrada molt sentir això, perquè em permet dir-los: durant aquest dos últims anys també tenien competències i també tenien recursos i no han fet res –i no han fet res. I podien seguir fent moltes coses amb les actuals competències i amb els actuals recursos i, per tant, deixo al marge del tema del nou Estatut, que si tinc temps ja en parlaré, però vostès expliquin què ens faran i avui mateix. Ah, també se'ns ha dit que el projecte –ho ha dit el conseller primer– que el projecte de pressupostos, ell deia el 2007, però es referia al 2006, com és natural, és un lapsus natural, deia: «és que seran espectaculars». Oh, amb quin finançament? Amb el que hi ha, no?, amb el que hi ha, clar. Amb quines competències? Amb les que tenim. Fantàstic! Per tant, compte amb determinats discursos contradictoris –compte amb determinats discursos contradictoris.

I després això de la Catalunya en xarxa, que no es pot veure des de Barcelona, la Catalunya en xarxa s'ha de veure amb perspectiva global, de tot el territori de Catalunya. Va parlar vostè de les infraestructures científiques, de les infraestructures de comunicació i va citar tot un seguit de coses, per exemple, l'àmbit científic i tecnològic, va citar el sincrotró, va citar el supercomputador, va citar el parc biomèdic... Escolti'm una altra vegada més, hi ha alguna idea seva, de vostès? Tot això estava ja, ja hi era... (*Veus de: «No!»*) Escolti'm, jo sí que hi era, jo sí que hi era, (*rialles*) que ho vaig signar! (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Piqué, em permet un segon si us plau?

El Sr. Piqué i Camps

Senyor president, és clar!

El president

Hauríem... Senyor Piqué, senyor Piqué, un segon senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Escolti'm, no m'ho expliquin això del sincrotró.

El president

Senyor Piqué, em permet un segon?, més que res perquè el debat pugui funcionar, jo ja li paro el temps, el debat pugui funcionar amb normalitat. El senyor Piqué ara s'està explicant, per tant, caldria deixar-lo explicar amb tota normalitat i tranquil·litat, després hi ha tots els torns que calgui.

Senyor Piqué, pot continuar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president, ha estat molt amable. Els torno a preguntar, hi ha alguna idea seva, en tot això?

Segueixo. Des del punt de vista de la xarxa i de les infraestructures. Vostè va parlar molt de l'aeroport, a mi m'agrada molt parlar de l'aeroport, ho saben, no?, ho saben, i vostè ahir va citar una cosa que està molt bé –que està molt bé–, diu: «Jo vull un aeroport intercontinental amb 60 milions de passatgers.» Jo també –jo també. On el farem? Amb quines pistes, amb quines terminals, amb quins accessos? Això és responsabilitat del seu govern, senyor Maragall, del seu, ho ha de possibilitar –ho ha de possibilitar, sí, sí, sí, ho ha de possibilitar, però vostè sap els problemes d'on vénen a l'hora d'ampliar l'aeroport i que hi hagi els accessos suficients. Vénen del mateix lloc que impedeix la interconnexió elèctrica o el quart cinturó: el seu propi Govern. Les dificultats per fer totes aquestes coses vénen del seu propi Govern. I n'hem de ser conscients d'això, no?, perquè, clar!, tot això de traspasar-ho a Madrid, a més ara tenen un govern amic, ja no és tan fàcil, ara en parlaré d'això, és clar, això és responsabilitat de vostès.

Per cert, no demani les transferències per a la Generalitat, faci una aposta una mica més arriscada i tindrà, com a mínim, el suport del Partit Popular, demani la gestió privada de l'aeroport, demani-la, i nosaltres hi estarem a favor. No, no, és que ahir el senyor president no ho va dir, no ho va dir, i jo crec que aquest és un tema de debat a fons.

Per cert, el Govern amic –el Govern amic. N'ha fet referència el senyor Mas i no cal que jo insisteixi, ha parlat vostè de tot un seguit de gestos del senyor Zapatero que, precisament, no han generat massa simpatia en general, no? Però, a més a més dels gestos, hi ha d'haver diners i recursos. Vostè va dir, efectivament, que els pressupostos d'aquest any representaven un any perdut, ho va dir vostè no els altres. Aquest any encara són pitjors, des del punt de vista de les inversions públiques de l'Estat. Menys mal que és un govern amic, perquè és que sinó tindríem seriosos problemes. No ho dic jo, ho acaba de dir la Cambra de Comerç de Barcelona, i ho acaba de dir amb tota rotunditat. I, a més a més, ha dit una altra cosa, i és que l'execució de l'obra pública de l'Estat aquest any és la més baixa de la història. Oh!,

són amics seus, no?, jo no hi tinc influència amb els d'ara, els ho haig de reconèixer, amb els d'abans, escolti'm, limitada, també; però amb els d'ara, no en tinc cap –no en tinc cap. (Rialles.) Oh!, tinguin-ho en compte, no?, i que la gent ho sàpiga això, perquè tants i tants anys de dir «és que Madrid ens maltracta, és que aquests del PP...» Escoltin, i ara? Què hem de fer? Segueixo amb totes aquestes qüestions, no?

Respecte a l'obra de govern. No voldria que el conseller Milà m'agafés mania, no?, però, escolti'm... (Algú diu: «Allèrgia.») Millor. (Rialles.) Habitatge, vostès han posat un gran èmfasi en l'habitatge, però, la realitat, quina és? La realitat és que s'han posat en marxa 2.000 habitatges dels 42.000 promesos aquesta legislatura. Han de córrer, eh? –han de córrer.

En el Medi Ambient, el Natura 2000 que vostès han mencionat de manera tan elogiosa i ditiràmica. Escolti, si hi està tothom en contra, començant per l'Ajuntament de Barcelona; tothom. Les alegacions més dures contra el Natura 2000 són del senyor Cases, del primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, absolutament –absolutament. No parlo de l'aigua i dels impostos, perquè ja se n'ha fet referència.

Tampoc cal que els parli dels peatges, no? És que seria tan senzill estirar d'hemeroteca, ja ho ha dit el senyor Mas, per tant, jo no ho repetiré, però, novament, vostès haurien de reconèixer davant de la ciutadania de Catalunya que els estaven enganyant, que els estaven mentint, i que quan els deien que vostès quan governessin traïrien els peatges mentien, perquè no només no els treuen, sinó que els apugen. Haurien de fer un exercici d'humilitat, d'autocrítica, que avui, com que s'han fet referències de dates religioses, doncs, confessin-se –confessin-se–, i diguin, escolti'm, acte de contrició, no els dèiem la veritat, ciutadans de Catalunya, els peatges no es poden treure perquè són concessions administratives que han de fer front a unes inversions. Facin autocrítica i recordin tot el que deien quan no estaven al Govern.

També s'ha fet referència als sectors oblidats. Ahir hi havia una vaga general del transport, jo estava segur, perdonin-me la petulància, que avui ja no n'hi hauria, per una raó, perquè el Govern espanyol té tants problemes que en aquests moments és absolutament incapaç de fer front a un repte sectorial, sigui el que sigui, i estava absolutament convençut que els ho donarien tot, que és exactament el que han fet, després ja veurem qui ho paga, després ja veurem quina és la repercussió als pressupostos generals de l'Estat, però ahir hi havia una vaga general; per al senyor president de la Generalitat això no existia.

Bé, ja han vist que en cas de l'agricultura no calia dir res, perquè del que es tracta és que els agricultors estiguin permanentment enfadats amb el Govern –enfadats amb el Govern–, i jo li he de dir al conseller Siurana, també amb tot l'afecte, que l'altre dia comptabilitzaven les manifestacions que havia tingut en contra: seixanta-set; amb el criteri del president de la Generalitat fins que no en tinguí sis-centes setanta vostè no és un bon conseller d'agricultura –vostè no és un bon conseller d'agricultura–, clar! (rialles), seguint el seu criteri.

No parlo del comerç, al qual no hi va haver la més mínima referència; no parlo de la indústria, per cert, què passa amb les taules sectorials, senyor Rañé, no sé què passa? Tampoc es va parlar de les deslocalitzacions. Aquest matí el senyor Mas ha fet referència a les queixes sectorials sobre l'acord estratègic per a la competitivitat, i és veritat –i és veritat–, jo sóc crític respecte als continguts de l'acord estratègic per a la competitivitat, més que probablement el senyor Mas, però val a dir que es va signar pels interlocutors socials i jo no hi tinc res a dir, però el que sí he de dir és que després això s'ha de portar a la pràctica –s'ha de portar a la pràctica.

Bé, també va fer referència a les relacions exteriors de la Generalitat, va citar la Cimera Euromediterrània, és veritat que en un rapte de sinceritat vostè va dir: «escolti, es fa aquí per casualitat». D'acord, no tinc res més a afegir –no tinc res més a afegir. És veritat, Barcelona no hi té res a veure amb això, va ser un lloc geogràfic que en un moment determinat es va elegir, però ens interessa molt que surti bé, molt, per tant, no hi posaré pals a les rodes sinó tot el contrari, però no hi tenim res a veure des del punt de vista de les institucions catalanes.

Ara, respecte a la resta, permeti'm un prec, senyor president: no surti, no surti, no, no torni a Macau, no torni a Palestina, ni a Jerusalem, no hi torni, ni torni després d'un viatge a França parlar de la francofonia, no ho faci, perquè tot això deteriora el prestigi de les nostres institucions i el prestigi de Catalunya a fora. Durant molts i molts anys, l'anterior president de la Generalitat va fer un extraordinari esforç per projectar Catalunya de manera prestigiosa i prestigiada cap a l'exterior, que ens la prenguessin seriosament, que ens veiessin com a gent de rigor, que feia les coses bé, molt conscient del context en què estava. Val a dir que, lamentablement, això s'ha trencat amb molt poc temps.

Jo li agraeixo que fes una referència al barri del Carmel, li ho agraeixo, però aquest matí el senyor Mas li recordava que hi havia encara la meitat de les persones afectades que no han tornat a casa. Per tant, triomfalisme i referències més o menys, en fi, per sobre, les menys, ocupin-se i que tornin a casa de seguida. Per cert, a més a més de fer una referència molt escadussera al Carmel no va fer cap referència al 3 per cent, *nunca más se supo*. No n'hem sabut mai res, mai més res del 3 per cent. Què passa? Què ha passat? Totes aquelles protestes de transparència dient «nosaltres serem els més transparents del món, ja veuran com arribarem fins al final...» Què ha passat? Si per muntar la famosa Oficina Antifrau els ha costat Déu i ajut i semblava un part d'aquells que ni amb cesària, amb fòrceps! No, no, estan vostès disposats a tornar a parlar del 3 per cent? Els ho pregunto, o ja simplement hi ha posat terra, practiquem l'*omertà* i aquí ja no en sabem res més. Per cert, ja que hem parlat del Carmel, li recordo que a Sallent també hi ha un problema. No, no, sí, sí, no ho diuen pas la gent de Sallent, els ho dic. (*Remor de veus.*) No, no, no sé si ho sabia o no, però ahir no en va fer esment, senyor president.

I, per cert, ara que parlem de problemes, un de molt gros, l'única referència que hi va haver ahir i aquest

matí a la immigració, a part dels aspectes, diguem-ne, demogràfics i de natalitat, doncs, va ser aquesta, aquesta va ser l'única referència, la dels aspectes demogràfics i la natalitat lligats a la immigració. I tant, m'he rellegit perfectament la transcripció del discurs. (*Remor de veus.*) Sí. I no sé si vostès saben que més enllà de l'Estatut i més enllà de Frankfurt, doncs, el que més preocupa als ciutadans de Catalunya, de llarg, són les conseqüències de la immigració. La Llei de barris està molt bé, nosaltres també la vam votar, però no se'n va parlar ahir respecte a la immigració.

Acabo, senyor president, i faig apel·lació a la seva benvolença com ha tingut també a gala tenir-la aquest matí amb altres persones que han intervingut. Ahir vàrem veure un president cansat, un president, fins i tot, permetin-me l'expressió, avorrit, que ha malbaratat el seu cabal polític, que ha estat acusat a les darreres quaranta-vuit hores, i no precisament per l'oposició, ni de Convergència i Unió ni del Partit Popular, d'«inoportú», de «deslleial», de «fer alcaldades», notable, notable. Hem vist un president sense govern, un govern que sap que no compta amb la confiança del seu president. Hem vist com en el discurs d'ahir es parlava novament del que s'ha de fer, però difícilment es podia fer balanç del que s'ha fet perquè s'han passat vostès dos anys concentrats en un sol tema, entretinguts amb aquest tema, però que ja veurem ara com acaba, i si tinc dos minuts, si me'ls concedeix el senyor president en parlaré, però, al final, el balanç és pràcticament nul –nul. Però és cert –és cert–, es va aprovar un projecte d'Estatut. Ho repeteixo: un projecte d'Estatut en forma de Proposició de llei d'aquest Parlament que va al Congrés dels Diputats. Ho repeteixo. Ho dic perquè aquest matí tothom ha parlat del nou Estatut aprovat. No és veritat, i facin el favor de dir als ciutadans de Catalunya la veritat: no tenim un nou estatut aprovat. Hi ha una proposició de llei que s'ha de discutir. I si jo faig cas del que escolto, del que sento, del que em diuen en públic i en privat, doncs, feina rai, encara, no?, feina rai. Jo escolto i sento, en públic i en privat, que s'ha de parlar de la definició de Catalunya, que s'ha de parlar de les competències i de l'eventual blindatge, que s'ha de discutir la bilateralitat, que s'ha de discutir la unitat de mercat, que no es pot trencar i que hi ha molts aspectes del projecte que la trenquen. Avui mateix hem vist com el senyor Rodríguez Zapatero, als mitjans, deia ahir a Comissions Obreres que estava completament d'acord amb el senyor Fidalgo que la unitat de caixa de la Seguretat Social, doncs, no es podia tocar, i fa dos o tres dies –fa dos o tres dies– vàrem escoltar el senyor Solbes que deia que el mètode de finançament del projecte, de la Proposició de llei, era absolutament inacceptable i que pensava, efectivament, a ampliar el tram de recaptació corresponent a l'IRPF, parlar de capacitats normatives, però que en cap cas –en cap cas– es contemplava la cessió de societats o la cessió de l'IVA, fins i tot retrotraient-ne una part que en aquests moments està en mans de les comunitats autònomes.

Això és el que hi ha –això és el que hi ha. Probablement, la solució de tot això està en el concepte de «substancial» que tingui el senyor president de la Generalitat en la seva terminologia d'ahir. No sabem què és allò que el senyor president de la Generalitat consi-

dera «substancial», però tinc la impressió que no és exactament el mateix concepte que té Convergència i Unió o les altres forces del tripartit, inclosa la seva –inclosa la seva. Per tant, anem molt en compte amb això –anem molt en compte amb això–, perquè igual resulta que tots plegats hem de rebobinar els discursos i els missatges.

Per cert, un últim comentari, senyor president, i ara sí que acabo de veritat. Si, al final, es troba una solució per al concepte de nació, per a les competències, per a la bilateralitat, per a la unitat de mercat, per a la unitat de caixa de la Seguretat Social, per al finançament, etcètera, qui arreglarà –qui arreglarà– l'enorme bunyol en termes de model de societat i d'intervencionisme econòmic que hi ha a l'Estatut? Faig una apel·lació directa aquí en aquests temes a Convergència i Unió, perquè això també s'hauria de mirar d'arreglar –s'hauria de mirar d'arreglar.

Senyor president, jo crec que vostè és l'expressió del que probablement és un error de principi, no?, un error de principi, que és fer un govern tripartit que, com abans s'ha dit, competeix electoralment, que sempre ha pensat en els seus interessos de partit, en els seus interessos tàctics, que no té un projecte global de país, que l'únic projecte que tenia era un projecte d'Estatut, que probablement ens ha dut a tots plegats a un carreró sense sortida i a un camí de frustració.

L'única cosa que li puc dir és que almenys vostè aquests darrers dies ha tingut una virtut, i és que ha incrementat la cohesió del Govern: tots els tres partits que li donen suport estan contra vostè.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat

Senyor president, breument i amb tots els respectes. Breument, perquè no sé trobar ni el suc ni el bruc de l'exposició que acaba de fer el senyor Piqué, com no sigui la d'un to «destemplat», un mal humor que li deu venir d'alguna altra cosa que no sabem quina és exactament.

(Rialles.)

Miri, senyor Piqué, jo li admito que el ridícul el pot fer tothom i que seria més greu com més alta fos la magistratura, però el nivell a què vostè ha arribat avui, fins i tot en l'aspecte tens, ha arribat més enllà del que em podia imaginar. Sé que el seu paper és difícil i que sap que jo ho sé i que ho sap tothom, però això no justifica que vostè vingui aquí a dir quatre banades..., perdó, quatre coses mal dites. Perdó, retiro la paraula –retiro la paraula–, però és que francament m'ha semblat que el seu posat, el to amb què ho deia, la falta d'estructuració del que deia, la tirallonga, doncs, de crítiques, que moltes vegades han ratllat la línia de l'insult, en fi, no estaven a l'alçada del que jo esperava de vostè. Va

haver-hi un moment en què vostè semblava que anava a fi de bé. Fins i tot en el debat de l'Estatut vostè va tenir i ha tingut la dignitat de no afegir llenya, excepte al final, potser, al foc de l'onada d'incomprensió que s'escampa per Espanya. Jo no esperava altra cosa de vostè, i ho sap perquè li ho he dit, que aquest tipus d'actitud.

La veritat és que, després del que li he sentit avui, francament estic desorientat respecte de què vol vostè, quina és la seva projecció, quina projecció vol a Catalunya, què és el que realment vol i cap on s'adreça la seva política d'oposició..., que no sigui a fer soroll.

Vostè ha parlat de viatges, vostè diu que no caldria fer viatges per fer el ridícul. La veritat és que tothom el pot fer, el ridícul. Hi ha moltes maneres de fer el ridícul. Fins i tot, de vegades, sense sortir d'Espanya i rebent a l'aeroport persones que ens vénen a visitar, no?

Miri, sobre el Carmel, senyor Piqué, jo li haig de dir que li donaran ara les dades exactes de quin és el procés de devolució. Queden encara bastantes famílies per tornar a casa, és veritat, però s'ha fet el que s'havia de fer, i s'ha fet de manera que, afortunadament per a tothom i desgraciadament per a vostè, avui vostè no pot treure suc d'un drama que vostè sap perfectament –que vostè sap perfectament– que és molt difícil d'atribuir a ningú.

Jo li vull dir que jo puc estar cansat, com diu vostè, però vostè no sé què deu estar, perquè amb la cara que porta avui... *(Remor de veus.)* Vostè llegeix molt i pensa poc; vostè compra el que llegeix sense cap mena d'esperit crític, no hi aporta re, però els que escriuen perquè vostè llegeixi i els diputats d'aquesta cambra esperen de vostè alguna cosa més que un parell de comentaris frívols sobre la sessió d'ahir. La perdigonada, senyor Piqué, no és pròpia del cap d'un grup en aquest Parlament.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Jo puc haver fet comentaris amb un cert to, diguem-ne, més o menys, irònic, no?, irònic, però li recomano que rellegeixi la meua intervenció i que miri el fons de la meua intervenció, al marge dels tons irònics que hi pot haver hagut en algun moment. I és un to de profunda preocupació de país –de profunda preocupació de país–, de pensar que fem, com a país, com a institucions d'autogovern, i vostè com una de les tres institucions més importants de l'autogovern, el ridícul. I això em preocupa profundament. No em fugi ara d'estudi. Vostè ara aquí ha fet això que en castellà se'n diu una *faena de aliño*; m'ha desqualificat. Vostè deu saber el que ha fet. Però sàpiga que hi ha moltíssims ciutadans que senten vergonya del que succeeix, i això es reflecteix a tots –tots–, sense excepció, els mitjans de comunicació, a tots, els que normalment estan en contra de vostès, per entendre'ns en termes generals, i els que hi estan favor. Faci un exercici de reflexió, d'autocrítica, senyor president. Pensi què li passa al país. No se m'allunyi.

Jo ja sé que vostè ahir deia: «Escolti'm, és que a l'Estatut potser hem de demanar la lluna», però no se la demani per a vostè; baixi de la lluna –baixi de la lluna–, senyor president.

I no em digui que el meu discurs no ha estat estructurat. Escolti'm, hem de parlar del de vostè? (*Rialles.*) Hem de parlar del de vostè aquest matí, per exemple? Escolti'm, no en faci un drama, d'això –no en faci un drama, d'això.

Jo llegeixo molt –llegeixo molt. Sí –sí–, tot el que puc, però en aquesta tribuna, vostès ho saben, llegeixo molt poc, dic el que penso. És clar, en canvi, vostè sí que moltes vegades llegeix. És cert que de vegades..., això sap què passa? Que quan aixequés la vista i tornes al paper, de vegades, un es perd –de vegades, un es perd.

I respecte al drama del Carmel, i tant si hi ha responsables! Vostè ho sap, qui són. Segur que no pertany cap d'ells al grup parlamentari del meu partit.

El president

Senyor Bargalló, té la paraula.

El conseller primer

Senyor president, senyores i senyors diputats..., permeti'm que li digui, senyor Piqué..., jo no diré que em cau bé, que som amics, perquè, com vostè diu, després ve una bufetada. Com que jo no li penso repartir una bufetada, no ho diré, cosa que simplement vol dir que jo li reconec, a vostè, la seva àmplia trajectòria professional i política, reconeguda; li reconec que habitualment fa els discursos ordenats, avui no ho l'hi ha fet –avui no l'hi ha fet–, i ara, a mi, no em digui, a mi, que jo no l'hi he fet aquest matí, perquè jo sí que l'hi he fet, les coses són com són. (*Forta remor de veus.*) I quan jo m'equivoco, li ho reconec, com vostè reconeix quan vostè s'equivoca, i quan el faig ordenat, doncs, dic que l'he fet ordenat i l'he fet ordenat.

Vostè ens ha fet un discurs desordenat, que, a més a més, per mi, si em permet, senyor Piqué, té com a màxim retret que jo li pugui fer que no ha fet altra proposta que dir: «Jo dono suport a les propostes que ha fet el senyor Artur Mas.» No ha fet altra proposta sobre el que diu que a vostè el preocupa que dir: «Jo dono suport a les propostes del senyor Artur Mas.»

I, en canvi, ha anat repartint. Ha anat repartint, en alguns casos, en aspectes en què li puc dir que potser té raó; en d'altres en què no en té, segons el meu punt de vista, i podríem discutir-ho, perquè té a veure amb el que vostè en diu «model de societat», i en d'altres en què vostè sap perfectament que ho ha dit però que no té raó. Perquè vostè, com he dit, és una persona d'una àmplia trajectòria professional i política, i vostè en sap, i en sap, i, com que en sap, també de vegades ens vol colar coses per veure si qui escolta s'ho creu; hi ha coses que vostè en sap.

Vostè ha partit d'una teoria, que és la teoria, podríem dir-ne, intel·lectual de la catàstrofe; és a dir, tot és una catàstrofe: «I vostès no han fet res, i del que no han fet ho han fet molt malament.» És el que ha vingut a dir: «No han fet res, i el que no han fet ho han fet molt malament.»

Escolti, jo aquest matí, per exemple, he explicat una sèrie de coses que vostè ha dit després que no havíem fet, i he explicat que les havíem fet i n'he donat exemples. Pot ser que vostè en aquell moment no hi fos, pot ser que vostè estigués ocupat en altres coses, pot ser que a vostè, per la lògica interna del seu discurs, li convingués fer veure que no ho havia sentit.

Miri, si parlem del que pensen la majoria de ciutadans, cosa que sempre és difícil de fer, perquè, fins i tot, quan tots nosaltres anem pel carrer, que hi anem tots..., ja sé que és molt fàcil de dir: «Escolti, baixin, vagin al carrer.» Jo també li ho podria dir. «I vagin no sé on; jo he anat no sé on i a la fira tal...» Hi anem tots i tots sabem fer aquest discurs. Durant molts anys ha estat el discurs habitual des d'aquí i n'hem après tots, a fer-lo –i n'hem après tots, a fer-lo. Tots hi anem. Ens vénen o els que els caiem malament, molt –molt–, uns quants, d'aquests, o ens vénen els que els caiem molt bé, la majoria d'aquests. Si ens creiem que el món és la gent que ens ve a parlar és quan comencem a equivocar-nos a l'hora de fer política, i molta gent s'equivoca fent política confonent el món amb la gent que li va a parlar.

Si mirem enquestes –puc assegurar-li que jo sóc dels que crec que no s'ha de fer política a partir de les enquestes ni a partir de les opinions–, la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya no entén la seva posició respecte a l'Estatut, o vostè és el líder polític català menys ben valorat. I això no vol dir res més que unes enquestes i una lògica, perquè la valoració dels líders sol venir a compte i a tomb del nombre de vots que treu cadascú, i ja està, sol venir a través d'aquí. I, per tant, tampoc no és res de l'altre món.

Perdoni que ara li faci una perdigonada de respostes adient i correcta a la perdigonada del plantejament. Sí que jo li voldria dir, abans d'entrar en la perdigonada de respostes i que m'hi perdi, que, a veure, més enllà de la necessitat política de la confrontació, més enllà de la voluntat de fer discursos més o menys brillants i que certa premsa demà els reculli, més enllà de voler cridar més que un altre, més enllà de la satisfacció de complaure el propi grup i el grup del costat, més enllà d'això, que bona part d'això hi ha avui aquí, escolti, això..., l'Estatut és molt important –l'Estatut és molt important.

I vostè ho sap, també. I per això, diguem-ne, pren les postures que pren. A vostè que s'ha compromès a encapçalar a Catalunya la campanya pel «no» del seu partit, a vostè que s'ha compromès a encapçalar a Catalunya la campanya del «no» del seu partit, jo li demano que es comprometi a participar a la resta de l'Estat en una campanya de debat democràtic per l'Estatut. A una campanya de simple debat democràtic per l'Estatut. I que es comprometi, per exemple, a fer tot el possible perquè fets com els de Getafe no tornin a succeir –que fets com els de Getafe no tornin a succeir. Debat? El que sigui. Confrontació d'idees? Fins al final. Crits, si convé? Els que calgui. Però des de la tradició de la no-violència; la tradició de la no-violència és on ens hem de moure en qualsevol debat –és on ens hem de moure en qualsevol debat.

I anem per la perdigonada. I perdonin, senyores i senyors diputats, si en algun moment s'hi perden, però és seguir el fil conductor dels discursos que hem sentit.

Primer, a veure..., no em jugui ara amb tot el que ha passat al voltant del premi Planeta. No m'hi jugui, perquè vostè sap el que ha passat. Vostè coneix molt bé tot aquest món. Jo li podria dir que la guanyadora del premi Planeta d'enguany va quedar finalista fa tres anys en la mateixa llengua amb què enguany ha guanyat, i que en aquests darrers tres anys no ha passat res. Per exemple, ha continuat treballant a la ràdio i televisió públiques de Catalunya. I si escriure en la llengua (*veus de fons*), si escriure en la llengua... (*Pausa.*) No, no... (*veus de fons*), no faci aquesta cara. Escolti, perdoni... (*Veus de fons.*)

El president

Senyor diputat... (*Veus de fons.*) Senyor diputat!

El conseller primer

Si em permet que acabi el raonament..., si em permet que acabi el raonament potser l'entendran. I si l'escolta serà possible que l'entengui. Si no l'escolta no només es posa en la postura habitual de qui no ens escolta i no ens entén sinó que no podrà entendre'ns.

Escolti, a veure. Jo el que he dit és: «Aquesta persona que va guanyar el premi Planeta va quedar finalista fa tres anys en la mateixa llengua.» I si en aquest país perseguíem la gent per la llengua en la qual escriu, si en aquest país perseguíem la gent per la llengua en la qual escriu, que no ho fem, no estaria treballant en aquest país. I hi està treballant. Perquè és igual en la llengua en què escriguí –és igual en la llengua en què escriguí. És igual.

A banda que, a més a més escriu, de fa tres anys parcialment, i, segons ha anunciat, a partir d'ara només, en una llengua que tots els que estem en aquesta cambra podem llegir i, per tant, podrem fruit de la seva literatura si ens agrada i la podrem rebutjar si no ens agrada.

Però no val fer demagògia amb unes hipotètiques declaracions sobre aquest tema. Aquí no perseguim per motius de llengua. Aquí no castiguem per motius de llengua. Aquí no impedim treballar per motius de llengua. I això, que es repeteix constantment, no és només una falsedat: és una perversitat i forma part, de bona manera, del pòsit que estan creant. La nostra gent, els nostres empresaris, els nostres comercials, quan van a la resta de l'Estat no són tractats no adequadament pel desprestigi de la Generalitat. No, escolti, no, no. No són tractats adequadament, en alguns casos, per aquest pòsit de falsedats que sobre el nostre país es diuen dia rere dia. No són tractats correctament en molts casos per aquest pòsit pervers de mentides que es diuen dia rere dia. Aquí no es persegueix ningú per la llengua –no es persegueix ningú per la llengua. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller primer

S'hi va perseguir una època, fa uns quants anys, durant quaranta. I no és una llengua bona i l'altra dolenta pel

motiu que una fos la perseguida i l'altra no. Totes les llengües són igual de bones només pel fet de ser llengües. Però no val jugar amb això. Perquè després s'ho creuen allí, sap? S'ho creuen. Les mentides que es diuen aquí se les creuen allí. I ens fan molt de mal –molt de mal. I posats a fer acte de teatralitat, jo també en puc fer, eh? En sé, també, de fer actes de teatralitat, però no és això.

Les literatures són de llengües; les cultures de ciutadania. Un ciutadà d'un territori forma part de la cultura del territori; una literatura ve definida per una llengua. I això passa en el cas del James Joyce de Dublín i del James Joyce de París, que és on va escriure l'*Ulisses*. Passa en el James Joyce de Dublín, que és on va néixer, i en el James Joyce de París, que és on es va autoexiliar i va escriure l'*Ulisses*. En una època de la seva vida Joyce era una persona que pertanyia a la cultura irlandesa; en una altra època, a la parisenca; sempre a la literatura anglesa, i ara el reivindica qui vol, des dels tres conceptes, qui vol. A Dublín perquè n'era fill, a París perquè hi va viure i en el món anglòfon perquè va ser en la llengua en què va escriure. I això ho tenim molt clar de fa molts anys, nosaltres, des de l'època dels trobadors. Que repassi, els trobadors, en quina llengua escrivien, i repassi, els trobadors, com els tenim conceptuals en els nostres llibres d'història de la literatura. Repassi'ls i ho veurà.

Una altra. La broma sobre l'esborrany de l'avantprojecte. Està molt bé, la broma, però vostè ha estat ministre, i sap –sap– que els projectes ho són quan són aprovats pel Consell de Ministres, que quan hi arriben són avantprojectes i que mentre un ministre els fa són esborranys. Hi ha dues maneres de fer-ho: el ministre tancat al seu despatx, fer l'esborrany, enviar-lo al Consell de Ministres i cap al Congrés, o des d'una manera de conciliació i participació, que és obrint la redacció de l'esborrany a la societat civil.

Nosaltres, miri, escolti, som així. Hem triat el camí d'obrir els projectes de llei a la societat civil en un procés de participació. I, per tant, convidem la societat civil, i també els diputats i les diputades, a participar en els treballs dels esborranys. Això és així. Que pot semblar divertit? Sí; si s'hi juga, amb les paraules, sí. Però els que estem aquí sabem què vol dir cada paraula i quin és cadascun dels processos. Per cert –per cert–, prefereixo pertànyer a un govern que posa els esborranys i els avantprojectes a discussió de la societat que a un altre que entra a les guerres sense deixar que el Congrés dels Diputats hi participi. (*Cris de «Molt bé!»*)

El Delta es continua deteriorant? Sí. Per un cantó, perquè el Delta és un sistema dinàmic, és un sistema amb contínues agressions. Que es deteriora el Delta, no només ho sabem, ens preocupava tant que no enteníem el Pla hidrològic nacional i la voluntat de treure aigua del seu cabal. Un dels motius fonamentals de la nostra oposició al Pla hidrològic és que es deteriorava.

L'anterior govern central, del Partit Popular, no va preveure cap partida pressupostària fixa, fixada i aprovada, econòmica per al Pla integral del delta de l'Ebre. L'anterior govern central, del Partit Popular, no va pre-

veure cap partida pressupostària, fixada, aprovada, econòmica per al Pla integral del delta de l'Ebre. En els propers dies se signarà el conveni entre el Ministeri de Medi Ambient i el nostre Govern de la Generalitat per redactar i executar el nou pla, en el qual ja s'està treballant i en el qual hi ha un compromís previ –encara no pressupostat, però hi ha un compromís previ– de pressupost. Com a mínim, estem al mateix nivell que estàvem a nivell pressupostari; no a nivell d'extracció d'aigües i, per tant, de perill de l'augment de l'erosió del Delta.

Més. L'aeroport de Barcelona. Ara..., potser ho he entès malament, eh? Si ho he entès malament, ho sento molt. No es tracta de dir que no ens el traspassin i aleshores que el facin privat o que ens el traspassin i no el privatitzem mai. No, no. Es tracta de dir, primer, que ens el traspassin –que tenim el dret que l'aeroport de Barcelona estigui sota la nostra gestió, hi tenim el dret–, i un cop el traspassin jo, personalment, ja he dit més d'una vegada que jo estaria per una fórmula mixta de gestió. Però, parlem-ne –parlem-ne. Hi ha qui proposa una privatització sencera –jo no ho faria–; hi ha qui proposa una privatització de la gestió –jo crec millor la mixta–; hi ha qui diu una fórmula només pública en la gestió. El que és cert és que els grans aeroports del món –i el de Barcelona ho podria ser– tenen fórmules o mixtes o privades de gestió. Jo optaria per això. Però no és la trampa de dir: «No, no, si és fórmula privada, que ens el traspassin.» No, no. Nosaltres tenim el dret i nosaltres tenim el dret a decidir. I decidirem quan se'ns reconegui el dret –i decidirem quan se'ns reconegui el dret. No hi ha una diferència entre dret i decisió, això va junt.

Execució d'obra pública. És cert: el Govern de l'Estat, del pressupost d'enguany, només porta executat d'obra pública a Catalunya un 30 per cent. S'ha oblidat de dir que el nostre porta, el nostre, un 70 per cent. Ja sé que no fem res, i el que fem ho fem malament, però el nostre porta d'execució d'obra pública, del pressupost d'enguany, quan falten tres mesos, un 70 per cent. Espero que en tres mesos..., no arribarem al 100, perquè el 100 deu ser tècnicament impossible, però ens hi apropem.

I pel que fa a les llars d'infants. Per exemple, des que es va aprovar la Llei aquí, que deu fer dotze, catorze mesos, portem un 40 per cent del que ens havíem compromès en creació de noves places en quatre anys. Per tant, anem una mica més avançats, perquè hauríem d'estar segurament al 30 i ja estem al 40. No fem res i el que fem ho fem malament.

El sincrotró, el que hem fet nosaltres, per exemple, és decidir on anava, perquè quan vam arribar no hi havia la decisió d'on anava. Vostè sap que, per un motiu concret, d'una certa mala relació entre el president Aznar i la Universitat Autònoma per un fet molt concret, el president Aznar va castigar la Universitat Autònoma i va treure el laboratori de sincrotró de la seva zona, que és on havia d'anar. I quan vam arribar nosaltres ens vam trobar el castigat amb el càstig complint, però encara no se li havia aixecat el càstig. I nosaltres el que hem decidit és on va –hem decidit on va. La ubicació concreta. (*Veus de fons.*) És igual... La ubicació concre-

ta, l'hem decidit nosaltres. I hem decidit com connectar aquesta ubicació concreta amb els castigats de l'Autònoma. I hem decidit com connectar aquesta ubicació concreta amb els castigats de l'Autònoma. Però..., si ara ens oblidem de la batalleta de si decidir on ha d'anar vol dir el país, la regió, el municipi o el terreny..., que segurament, si parlem de l'Estat, tots havíem decidit que anava a l'Estat espanyol, i, per tant, estaríem d'acord.

Vostè quan ha dit que no havíem fet res en aquestes matèries jo li puc dir instituts, centres, laboratoris, projectes de recerca... En nanotecnologia, em sap greu, però hem començat nosaltres; en genòmica vegetal, demano perdó, però és un projecte nostre; en medicina predictiva, ja no sé com dir-ho, però també; en energies renovables, llàstima, però és nostre; en recerca de l'aigua; en enologia; en lingüística; el projecte de la bioregió i el laboratori de metastasi inclòs en el projecte de bioregió... Demanem perdó al poble de Catalunya, però això ho hem fet nosaltres. No hem fet res i el que hem fet ho hem fet malament.

La immigració. No hem parlat de la immigració només com ha dit vostè; n'hem parlat llargament, a bastament i des de diverses perspectives. Jo no tinc temps... (*Veus de fons.*) Quan surti publicat s'ho mira i veurà com sí. Hem parlat dels drets, d'ensenyament, d'habitatge; hem parlat de molts temes..., de municipis, dels plans d'immigració, del concepte de ciutadania... Estic recordant ara, conforme vaig pensant, del que han anat dient.

Sallent. Vostè que va ser ministre del tema, vostè que va ser ministre de Sallent, sap perfectament..., ara ho resumeixo molt, per ser vostè i jo..., ser ministre responsable en el Govern de l'Estat d'uns aspectes que tenen a veure amb la problemàtica en què es troba el barri de l'estació de Sallent. Jo li puc dir que estem tancant l'acord amb els veïns de Sallent, per un cantó, i amb l'Ajuntament; acord difícil, perquè tot i saber-se durant fa temps que allò s'ensorrava s'ha anat donant llicències, s'havien anat donant llicències, algunes de les quals, fins i tot, tan escandaloses com amb la condició que no es fessin fonaments –com amb la condició que no es fessin fonaments. No és fàcil arreglar-ho, però estem tancant. Amb l'Ajuntament ja ho tenim tancat –la solució urbanística–, i amb la majoria dels veïns també; amb la majoria dels veïns, no sé si amb tots, perquè sempre serà difícil, però ho aconseguirem.

Carmel. Com que s'ha anat repetint avui, i perquè quedi clar, la situació del Carmel pel que fa als veïns es caracteritza en aquests moments pels següents elements. No són, com aquest matí s'ha dit, amb un lapsus que tots tenim –i jo sí que entenc els lapsus dels altres–, senyor Piqué, no són mil famílies les afectades al Carmel, com vostès saben perfectament, tot i que aquest matí s'ha dit aquí així; són al voltant de mil persones, que es molt diferent. Però en tot cas, no hem volgut entendre que aquest error fos un error més que un mer lapsus.

Tots el veïns que podien tornar a casa seva –680 persones, l'anomenada zona verda i zona enderrocada– ja han tornat. Els que no han tornat encara és perquè s'estan fent obres a casa seva i han d'esperar que estiguin finalitzades: 566 persones. D'aquestes que no han po-

gut tornar, d'aquestes 566 –680 han tornat, 566 encara no–, d'aquestes, 415 estan en habitatges alternatius i 151, per pròpia voluntat, encara als hotels. Dels 1.276 veïns afectats en total, 1.243 han firmat el conveni –dels 1.276 afectats en total, 1.243 han firmat el conveni–, la qual cosa vol dir que han cobrat la indemnització prevista i que han acceptat la proposta feta des de l'Administració. Trenta famílies –ara sí que parlo de famílies, fins ara eren veïns– de la zona groga micropilotada han optat per permutar casa seva per un pis ofert per la Generalitat. Aquesta és la situació actual, a dia d'avui, dels veïns afectats del Carmel.

Pel que fa als comerços, en la zona afectada directament per les obres hi havia 51 comerços, i n'hi havia 153 fora de la zona afectada però que havien patit pèrdues per ser-hi propers. Dels primers, dels 51 directament afectats, s'han firmat convenis de liquidació d'indemnitzacions amb 12, i n'hi ha pendants 30, perquè encara no han presentat tota la documentació. I dels que estan fora de la zona afectada, però han tingut pèrdues significatives, s'estan tancant els paràmetres per liquidar-ho. Aquestes són les xifres del Carmel, la situació actual del Carmel.

Dic, les del Sallent no són..., no li puc donar ara quin és l'acord definitiu, però és un acord en què estem molt propers, que estem satisfets de com va la negociació i, a més a més, estem satisfets de la rapidesa i de la bona voluntat de l'Ajuntament de Sallent, que està fent tot el possible per solucionar aquesta greu problemàtica, amb l'actual equip de govern al capdavant –que se l'ha trobada–, i també de la predisposició dels veïns a arribar a un acord, perquè també són conscients de quina és la problemàtica, quina és l'herència i qui l'està gestionant.

Pel que fa a habitatges, entre el 2004 i el 2006 la Generalitat, el Govern, ha començat, està a punt de començar, començarà immediatament, 12.000 habitatges de protecció oficial, i l'Incasol ha iniciat actuacions per desenvolupar sòl per construir-hi 33.800 habitatges, la meitat d'ells protegits, perquè un dels problemes amb què ens hem trobat és que no hi havia sòl qualificat com a tal per construir aquests habitatges.

Jo li podria dir més coses, en tot cas, resumeixo el que jo li he volgut dir. Primer, la teatralitat parlamentària permet de tot, però no permet deixar damunt la taula afirmacions que poden ser utilitzades contra el que és l'interès de tot el país, la voluntat de tota la cambra..., fins i tot de vostès, també, és que també és la de vostès. Jo sé que vostès no volen que es creï un clima de crispació contra Catalunya arreu de l'Estat; sé que vostès no ho volen, aleshores no posin damunt la taula afirmacions que demà al matí en certes tertúlies o en segons quins diaris poden ser utilitzades perversament. Que aquí, hi insisteixo, perquè a mi em dol molt que algú puguin pensar això, aquí per temes de llengua no es persegueix, no es discrimina.

Encara hi ha alguns camps del nostre país en què es discrimina la llengua catalana, alguns camps d'alguns poders que l'Estatut intenta, diguem-ne, situar al món d'allò que és autònom. Però aquesta és feina nostra: fer-ho, fer-ho ben fet i sense estridències. Però no es discrimina, i no hi ha cap escriptor que visqui a Cata-

lunya que se'l discrimini perquè escriu en castellà, perquè molts dels escriptors en castellà de més èxit en els darrers anys viuen a Catalunya, molts; és un exemple evident que no se'ls discrimina per això. I moltes de les editorials més importants en castellà estan a Catalunya, que és un altre exemple que no se'ls discrimina per això.

I el Govern ha fet feina. Pot estar d'acord o no en la línia política que empeny aquesta feina. No pot negar que n'ha fet. No l'ha feta en la direcció que vostè volia? Possiblement. No l'ha feta amb l'èmfasi que vostè voldria? Li ho puc acceptar. Hi ha hagut moments en què l'Estatut ha tapat o ha frenat la nostra feina? És cert, però n'hem fet.

Aquest matí ho he dit –i acabo aquí–: més inversió en construccions escolars en divuit mesos que l'anterior Govern en quatre anys. Vostè em pot dir: «Ara hi ha més mobilitat, ara hi ha més immigració.» Segurament que això també és veritat, però la dada objectiva dels 100.000 milions de pessetes invertides en construccions escolars vostè no la pot negar. I aquesta dada existeix i l'hem feta nosaltres, i és la dada que sé que, a més a més, vostès haurien fet si governessin, perquè sé que, si vostès governessin, també farien inversió escolar, que és el que fa falta al nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president; amb aquests cinc minuts que em queden, jo intentaré ser el més sintètic possible. Un primer comentari, senyor conseller primer: Home, per haver fet un discurs tan desestructurat, Déu n'hi do! com l'ha seguit, eh?, Déu n'hi do!, i l'hi agraeixo. M'hauria agradat molt més que el president de la Generalitat, que és el responsable de la política del Govern, també hagués parlat d'aquestes coses que ha parlat vostè, m'hauria agradat molt més. Però resulta que tan desestructurat no devia ser, quan ha hagut de fer referència a molts i molts problemes. Cal dir que alguns els ha matisat i jo li accepto les matisacions; en d'altres, com és natural, no m'ha convençut.

Respecte al tema del sincrotró, jo sé molt bé qui va signar els convenis i qui va agafar els compromisos presupostaris, per tant, no m'expliqui sopars de duro respecte a la ubicació concreta, senyors conseller primer, no m'expliqui sopars de duro. Però també és veritat que sé que després d'un toc d'atenció de la Cambra de Comerç dient que el Govern de la Generalitat duia un nivell d'execució de l'obra pública absolutament misèrrim, doncs, ha fet un esforç, ho sé, i està bé, però jo no li parlava d'això, li parlava de l'esforç inversor del seu Govern, amic de Madrid, del famós Govern de Rodríguez Zapatero; per tant, no em confongui els termes, no em barregi els arguments.

I vostès, ja sé que els sap greu, però han d'acceptar que el Govern de Madrid actual els està prenent el pèl. I ho

han d'acceptar. Ha dit: «No, escolti, és que nosaltres, en canvi, treballem molt.» Treballen el justet –treballen el justet–, però és igual. Hi ha alguns consellers que treballen més que altres, en concret el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, és veritat, jo això no li ho negaré. I no li voldria ara fer un mal favor, no sigui que el president de la Generalitat tingui idees respecte a això. (*Remor de veus.*) Però li vull fer, dos o tres comentaris de caràcter general. Miri, senyor conseller primer, sobre aquest tema de la pedagogia i la crispació no li accepto cap lliçó. Vol que li expliqui què és patir la crispació contra algú i contra alguna força política a Catalunya? (*Remor de veus.*) Vol que li ho expliqui?

Vol que li expliqui a qui cremen les seues de tant en tant? Qui ha hagut de patir manifestacions constants davant de les seves pròpies seues? Li haig d'explicar senyor conseller primer? (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats!

El Sr. Piqué i Camps

És clar, és que ara resultarà..., diu: «No, pobrets de nosaltres, és que hem d'aguantar les tertúlies d'una determinada cadena radiofònica.» Escolti'm, nosaltres hem hagut d'aguantar bastants coses més. Amb un petit comentari addicional: amb honrosíssimes excepcions –algunes d'elles presents en aquesta cambra–, no hem rebut mai la més mínima solidaritat, ni hem sentit mai cap apel·lació que la crispació contra una força política democràtica parlamentària a Catalunya no es podia permetre. Per tant, lliçons sobre això, senyor conseller primer, ni una! –ni una–, i a l'hora de fer pedagogia, a tot arreu. Jo procuro fer tota la que puc. El president del meu partit procura fer tota la que pot. Alguns de vostès potser van tenir ocasió d'escoltar-lo en un programa de la televisió catalana fa un parell de dies. No crec que se'l pugui acusar de crispar en aquest programa; va dir coses molt encertades; va dir coses que vostès no comparteixen, com és natural, no? Però sobre aquestes qüestions anem molt en compte.

I respecte a la qüestió de la llengua i del Planeta no tergiversi. Jo he dit que aquesta persona alguna cosa ha de tenir al cap, algun clima social l'envolta, com per haver de dir en unes declaracions públiques el dia que li donen el premi que no és una traïdora pel fet d'escriure en castellà. I el que és absolutament inadmissible, senyor conseller primer, i per això la indignació d'alguns dels membres del meu Grup, per això la indignació absolutament natural d'alguns dels membres del meu Grup, és que, a més a més, sembla que vostè li hagi perdonat la vida, sí, i li digui: «Ecolti'm, fa tres anys ja va presentar una novella en castellà i no la vàrem treure pas del seu lloc de treball.» Escolti'm, còsmic! –còsmic. Això ni a les pitjors de les mentalitats totalitàries és permès. I escolti... (*remor de veus*), no, és així.

I sobre el tema de la llengua, vostès saben que jo sóc català, catalanoparlant, que penso en català, que somio en català, que parlo en català amb els meus pares i amb

els meus fills, però en aquest país més de la meitat de la població té com a llengua materna el castellà, i aquest Parlament és expressió de tot el país, algun dia sobre aquest tema n'hauríem de parlar també.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, bé, avui nosaltres volem continuar fent un debat, i voldríem continuar fent un bon debat de política general, i voldríem parlar, i en parlarem també, de la gestió, i sobretot d'aquelles coses quotidianes que afecten els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que, de ben segur, seria el que desitjarien, però ho farem.

Però aquest debat ha estat marcat –i n'hem de parlar– pel que ha succeït els últims quatre dies, el que s'ha anomenat crisi de govern, i en volem parlar amb tota la responsabilitat i el rigor d'una força de govern, i ho volem fer dirigint-nos al president de la Generalitat, però també a tots els ciutadans de Catalunya. El que ha passat ha creat desconcert, és veritat, ha estat un fet preocupant, és veritat, però s'ha superat, això també és veritat.

La decisió inicial del president de la Generalitat, de donar un nou impuls a la tasca de govern, ara serà compartida i analitzada per tots els partits que donen suport al Govern. Junts, amb el president de la Generalitat, perquè aquest Govern és una coalició, decidirem junts en què consisteix aquest impuls que tots estem d'acord a donar, sobretot després de dos anys de govern, després d'haver aprovat un Estatut potent i ambiciós, és el moment de parlar d'aquest impuls. I de què hem de parlar? Hem de parlar de fer una diagnosi del funcionament del Govern i de les seves diferents conselleries. Hem de revisar el grau d'acompliment dels acords del Tinell que a vegades provoca reaccions a diferents sectors de la societat que fins ara vivien instal·lats en el privilegi. També haurem de valorar la política comunicativa del Govern de la Generalitat, haurem de parlar de si cal o no millorar la coordinació de l'entorn de la presidència amb el Govern, haurem de parlar si el president de la Generalitat ha de continuar aquest lideratge i, sobretot, enfortir-lo pel que fa referència a la gestió quotidiana.

Tot això haurem de parlar, tot això és el que ens portarà a decidir amb tranquil·litat, amb serietat, a partir de la setmana vinent fer aquesta anàlisi. Això és cultura de coalició, perquè això és el que han volgut els ciutadans, que tres forces polítiques d'esquerra governéssim aquest país, amb contradiccions a vegades, amb desacords, també, però sempre seguint els acords del Tinell, que no vol dir, senyor Mas, no hi és el senyor Mas..., que no vol dir repartiment del poder, al contrari, els

acords del Tinell són un exercici de transparència i de voluntat política que mai varen fer els governs de Convergència i Unió.

Potser al senyor Mas l'ha traït el conscient -el conscient- d'una pràctica de molts anys entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, que actuaven com a compartiments estancs, tan estancs i tan opacs com ara ha demostrat la sentència de l'Audiència de Barcelona sobre una de les àrees del repartiment, en aquest cas d'Unió Democràtica, com era la Conselleria de Turisme. I encara ens queda en els jutjats parlar a més a més d'una altra àrea de repartiment, que era la conselleria de Treball. Aquesta era la manera com vostès tenien de repartir-se el poder.

Ara s'obre un nou procés, la crisi està superada, però que quedi clar que tota aquesta situació no ha afectat la gestió del Govern en relació amb els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que aquesta situació no afectarà la negociació de l'Estatut a Madrid. Els membres d'aquesta cambra que negociarem tindrem el coratge suficient per defensar l'Estatut, som conscients de la responsabilitat i del moment històric que viu aquest país i que viu aquesta cambra en relació amb tirar endavant una eina bàsica i imprescindible per a l'autogovern i per al finançament del nostre país. I ho farem pensant en la nació, en la de tots, no pas només en la que interpreta sovint el senyor Mas i Convergència i Unió, com ens ha demostrat aquest matí.

En definitiva, el president deia que aquest debat és una mena de moció de confiança de la cambra. Ho compartim, senyor president, el nostre Grup Parlamentari atorga tota la confiança a tots els consellers i conselleres del Govern de la Generalitat, que han fet i fan una bona tasca, i també al seu president. I això que quedi clar, i a partir d'aquí continuar treballant en el que és imprescindible per a un bon govern, que és gestionar la cosa quotidiana.

I no s'ha fet el ridícul, senyor Piqué... En Piqué no hi és, no tinc sort avui, tots són fora... Bé, el senyor Piqué no hi és. No compartim la idea que s'ha fet el ridícul, en canvi sí que tenim molt interioritzada la idea que qui ha fet el ridícul i està fent el ridícul des de fa temps és el senyor Piqué i el Partit Popular. Ha fet el ridícul perquè fa una moció de censura que a l'hora de la veritat la retira, ha fet el ridícul perquè en un primer moment no accepta ni parlar de l'Estatut aquí, després que perden les eleccions diuen que sí, que en poden parlar, quan han acabat comencen una campanya brutal contra l'Estatut i contra aquest Parlament. D'acord, la del PP nacional, «la del Estado», no? La d'Espanya. Perquè vostès és el que han fet a partir d'aquest moment. *(Remor de veus.)* Fins i tot demanen un referèndum a Espanya perquè aprovi si va bé o no l'Estatut de Catalunya! Saltant-se allò que és elemental i que vostès defensen tant, que és la Constitució espanyola, que diu com s'ha de fer aquest procés. Fins i tot fan tant el ridícul que ni discuteixen ni volen discutir la presa en consideració de l'Estatut al Congrés de Diputats, quan a la mesa, doncs, intentaven boicotejar que això es tirés endavant. Això sí que és fer el ridícul, democràticament, això sí, però fer el ridícul, al cap i a la fi, que és el que han fet aquí i no ho ha fet el Govern de la Gene-

ralitat ni el seu president en tot aquest procés que ja hem analitzat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Dit això ens volem centrar a parlar de la Catalunya real, de la Catalunya que veritablement hauríem de parlar dia sí i dia també, que és la nostra funció com a governants i com a legisladors. El que volen sentir els ciutadans són propostes de govern, les que va desgranar ahir el president i avui el conseller primer les ha ampliat, propostes que sorgeixen a partir d'una diagnosi de la realitat, una diagnosi sense cofoismes, com ens tenia acostumats l'anterior president de la Generalitat, que sempre pintava una Catalunya idíl·lica. El president Maragall va posar sobre la taula els riscos, els riscos que té la nostra nació. En l'àmbit social nosaltres hi afegirem avui també, en l'àmbit territorial i en l'àmbit ambiental. I va desgranar solucions, que jo també, més endavant, precisaré. Perquè és veritat, és important explicar quins són els riscos que pateix la nostra societat, fer una diagnosi al màxim d'encertada per llavors posar-hi les solucions adients, des d'una perspectiva d'esquerres, com és aquest Govern de la Generalitat.

En l'àmbit social existeix el risc d'augmentar les desigualtats en la salut, com explicava l'informe elaborat per la Fundació Bofill i del qual el president va fer esment ahir. Desigualtats també en l'educació i, en concret, la formació de les persones adultes. El catedràtic de ciència política de la Universitat Autònoma, el senyor Joan Subirats, explicava que en un primer informe sobre la situació de la formació de persones adultes a Catalunya es constata la presència de més de 120.000 persones que no saben llegir o escriure, i que hi ha quasi 2 milions de catalans que no han acabat els estudis obligatoris, i que la franja d'edat més perjudicada és a partir dels 45 anys, i que puja fins al 7 per cent les persones majors de 65 anys que no saben llegir o escriure. I si apliquem la variable gènere, aquesta situació es duplica en el cas de les dones. És imprescindible saber això i és imprescindible potenciar la formació de les persones adultes a l'educació al llarg de la vida, i ho ha de continuar fent com ho fa aquest Govern, i ha de ser una prioritat, com ho és també en aquests moments, però cal dir-ho. Els informes PISA recorden sempre –i aquest és un element importantíssim– que els estudiants les mares dels quals –i ho diu així– les mares dels quals no han acabat els estudis secundaris superiors obtenen puntuacions més baixes que els estudiants amb mares que els han acabat. Aquesta és una realitat, i a partir d'aquesta realitat, que l'hem d'explicar, nosaltres hem d'actuar. Però també desigualtats provocades per la pobresa, que cada vegada afecta més els joves i les dones. Per això cal desenvolupar, com explicaré, el programa Pobresa zero. O desigualtats provocades per les dificultats dels joves, per emancipar-se, a causa del treball inestable i precari, i per les dificultats per accedir a l'habitatge. O desigualtats de gènere, per les diferències salarials o d'oportunitats. Però també desigualtats en què potser passem massa de puntetes entre les dones de les classes més desafavorides, fent front també i de manera clara a les situacions de prostitució que es donen al nostre país, no des de la perspectiva simplista de

l'ordre públic, sinó pensant essencialment en els drets i la situació, i per què no també l'opinió, de les dones afectades. I desigualtats que poden ocasionar-se també i que les poden patir, que les pateixen, les persones nouvingudes, que componen –i això és bo– una Catalunya cada vegada més plural, diversa i complexa.

Riscos en l'àmbit social, però també en l'àmbit territorial. Si continuem ocupant territori i posant ciment a la costa; una demostració n'han estat les inundacions d'aquests últims dies, moltes de les quals, evidentment perquè ha plogut molt, però també perquè s'ha construït on s'ha construït, i no només dels anys setanta sinó també dels vuitanta i dels noranta. Construcció no només a la costa sinó també a la segona corona i al Pirineu. O si continuem fomentant el transport privat, cosa que provocarà una dependència dels combustibles fòssils i farà augmentar l'emissió a l'atmosfera de gasos d'efecte hivernacle.

Però també riscos en l'àmbit ambiental. Si no fem una bona gestió de la demanda dels recursos naturals com l'aigua i l'energia, o no tenim cura dels espais protegits, o no fem una política agrària inversora, no subsidiària, mitjançant un nou contracte social amb la pagesia.

Aquests són els riscos o alguns dels riscos que hi ha en aquests moments a la nostra societat, i els hem de posar sobre la taula, i avui és un bon dia per posar-los sobre la taula, per buscar-hi solucions.

I què ha fet el Govern davant aquesta situació? Ha donat moltes respostes a aquesta realitat que jo acabo d'explicar. I ho ha fet d'una manera diferent, diferent del que s'havia fet fins aquest moment. Que a vegades no s'ha explicat mediàticament prou bé? És possible. O no ha tingut el suport institucional suficient? És possible. Però aquest Govern fa coses, moltes coses, i és la nostra obligació explicar-les. I els ciutadans han de saber que moltes no tenen una repercussió immediata en la seva vida quotidiana, un dia per l'altre, però que es posen les bases per a un futur millor per esvair els riscos que jo abans esmentava. Coses diferents que no s'havien fet mai com elaborar i tirar endavant un pla global de presons. L'anterior govern no s'hi va atrevir, per això no ha tingut mai problemes en aquest tema. Però també al mateix temps considerar la política penitenciària com a social, que és el que està fent aquest Govern en aquests moments, i aquesta concepció s'ha de visualitzar, i de ben segur que es farà també en el nou reglament penitenciari. No oblidem aquesta qüestió de la política que fa referència a les presons també ha de tenir una concepció des d'un punt de vista social.

Però també ha aprovat un pla d'energia, que no va fer res l'anterior Govern. Un pla d'energia de Catalunya, que ha fet un canvi radical des del començament fins al final, i l'ha fet gràcies a la participació que s'ha obert, que hi han participat entitats ecologistes, partits polítics, municipis, que no s'havia fet mai, i s'ha fet ara amb el màxim consens possible. I encara hi ha diferències! Evidentment que n'hi ha, però no té res a veure les bases que hem posat nosaltres per a una bona gestió de la demanda de l'energia i, evidentment, per a un futur molt més sostenible. Aquest és un element importantíssim, però també un pla d'habitatge propi, no sempre

dependent dels diners que vinguessin de Madrid. I una llei del dret de l'habitatge, que en parlaré més endavant. Van ser capaçs de fer un pla de residus, això sí que ho va fer, l'anterior Govern!, però ho va retirar ràpidament perquè va tenir problemes. Nosaltres els hem afrontat, i en aquest cas sense problemes, perquè hem pactat un pacte amb el territori d'una manera molt clara i molt important.

Però també hem planificat el territori, que no s'havia fet fins aquest moment! I hem fet els plans territorials, s'estan elaborant plans territorials, s'estan elaborant plans directors que en aquests moments qui manava era el mercat fins aquests moments, era el mercat el que decidia de quina manera es construïa, com es construïa i de quina manera s'ocupava el territori. I també hem fet un pacte nacional per l'educació, amb la participació –paraula importantíssima–, que aquest Govern exerceix dia sí i dia també, un pacte nacional amb tot el sector per tal, doncs, d'elaborar les bases per a un nou futur educatiu i sobretot per a una nova llei, doncs, que ha de ser un element clau en aquest aspecte per al nostre país. Però també hem potenciat la participació de la ciutadania, hem potenciat els valors de la pau, amb la creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, o la recuperació de la memòria històrica. O també, deien que no s'havia parlat d'immigració, un pla d'acollida que garanteix per a les persones nouvingudes un coneixement de l'entorn i de la llengua, una formació laboral i un acolliment residencial suficient i, sobretot, amb plena accessibilitat a tots els serveis socials. O sigui, aconseguir que aquestes persones obtinguin la plena autonomia al més aviat possible en el nostre país, a la nostra nació.

Tot això és el que ha fet aquest Govern, tot això és el que ha fet de nou aquest Govern, no només com a polítiques concretes sinó la manera de fer aquestes polítiques, la manera de plantejar aquestes polítiques, la manera que hi participi el màxim de gent possible en aquestes polítiques. Aquest és un canvi important que nosaltres volem transmetre a la societat, que és possible que no arribin directament, ràpidament aquestes polítiques, però, evidentment, doncs, estan al servei de la ciutadania i estan al servei d'un futur millor.

Jo parlava l'any passat d'aixecar les parets mestres d'un nou edifici, si se'n recorden, radicalment diferent, que usi materials nous, amb un concepte diferent de construcció, un edifici que serveixi per aixoplugar no només uns quants sinó tothom, i sobretot aquelles persones que més ho necessitin. Amb grans obertures, perquè entrin idees, propostes, un edifici modern, sostenible, aixecat enmig d'un gran espai públic, una nova àgora on els ciutadans i ciutadanes siguin escoltats i participin a la definició d'aquest edifici. Com que el concepte és nou, com que es fan canvis radicals perquè es va a l'arrel del problema, com que s'utilitzen idees noves, n'hi ha que s'hi resisteixen, que volen continuar com si no hagués passat res. Estaven, alguns, acostumats a veure solucionats els seus problemes privats mitjançant una simple trucada telefònica a algun membre dels governs anteriors. Alguns d'aquests poderosos ho explicaven d'aquesta manera, i ens ho explicaven, sense cap mena de pudor.

A aquest Govern no li ha de fer por que hi hagin sectors que es resistixin als canvis, al contrari, l'acció de govern està destinada a millorar la qualitat de vida de tots els ciutadans, i aquest deure ens ha d'esperonar, ha d'esperonar el Govern per superar les resistències, vinguin d'on vinguin, vinguin de sectors de l'església en l'àmbit educatiu, vinguin de la patronal immobiliària que a vegades diu que la Llei del dret a l'habitatge s'assembla més a una idea del senyor Chávez que no pas..., Chávez, de Veneçuela vull dir, eh? Que no pas a una qüestió de progrés. O que vinguin d'alguns sectors econòmics i financers, o de les grans superfícies comercials, ens ha d'esperonar per dialogar però, sobretot, amb fermesa perquè els canvis són en profunditat i els canvis estan al servei de tots els ciutadans.

I per això per nosaltres les prioritats continuen sent la gent i el territori, i això vol dir que s'han d'aprofundir les polítiques socials i ecològiques d'una manera clara, decidida i valenta. Aquest és l'objectiu d'un govern d'esqueres, que ha de ser la transformació de la societat mitjançant polítiques fiscals basades en la progressivitat del sistema tributari i en la introducció d'una fiscalitat verda per augmentar els recursos destinats a polítiques socials i ambientals.

Hi ha molts de reptes en aquest país. Afronem-los. En vull dir uns quants i vull explicar de quina manera aquest Govern els enfronta i els planteja i hi busca solucions. Vull parlar de polítiques socials i polítiques ambientals. Vull parlar de polítiques socials en un primer terme, i vull parlar d'un dels elements que més preocupa els ciutadans de Catalunya: l'habitatge.

És veritat. Aquest país es troba en una situació alarmant d'inaccessibilitat a aquest bé de primera necessitat com és l'habitatge. La fracció social entre els que gaudeixen d'un habitatge i els que no es veuen amb cor d'accedir-hi és cada cop més preocupant, és un altre risc d'aquest país.

La política d'habitatge tradicional que s'ha fet fins a aquest moment a Espanya i a Catalunya es basava estrictament a fomentar la construcció d'habitatges protegits. Però només fomentar, eh? És a dir, no adoptar mesures més enllà de les subvencions i ajuts als promotors perquè construïssin aquests habitatges. I aquesta política ha quedat totalment superada per la realitat, terrible realitat, d'un mercat on la demanda és tan potent i per tant el sector de la promoció té tants guanys, que de cap manera se sent atret per posar en el mercat habitatges a preus assequibles. O sigui, per molt elevats que siguin els ajuts amb aquesta finalitat, sempre li és més atractiu fer habitatges en el mercat lliure.

La premissa sobre la qual actua el nou Govern català és que aquests pilars de la vella política ja no serveixen i que cal canviar radicalment l'enfocament. O sigui, tornem a insistir: «radicalment» vol dir anar a l'arrel del problema. Això s'ha començat a fer amb el Pla d'habitatge aprovat, però tindrà la seva concreció definitiva en la nova Llei del dret a l'habitatge, aquella Llei que se'n reia, de la manera d'organitzar-la i de discutir-la, el senyor Piqué. No entén, evidentment, el que significa participació, el que significa parlar abans amb tots els sectors socials per tal de poder tenir encara més com-

plicitat per poder tirar endavant aquesta Llei pel dret a l'habitatge. Llei..., no Llei de l'habitatge, no: Llei pel dret a l'habitatge, tota una declaració d'intencions progressista i d'esqueres i al servei dels sectors més necessitats.

Què s'ha de fer? Què aconseguirem amb aquesta nova Llei? Crear un parc d'habitatges específic, a preu assequible, fora del mercat, per atendre les necessitats que el mercat ara no satisfà. I és imprescindible que aquest parc sigui suficient –no només quatre o cinc habitatges, com ens tenien acostumats fins ara–, i que a més a més de ser suficient ha de ser integrat físicament i socialment –transversalitat.

Per això és important incidir en la idea de la barreja social –ja sé que a alguns aquesta paraula els provocarà urticària–, posar mesures per evitar el risc de fractura que s'intueix si deixem que les coses segueixin com fins ara, sense actuar davant la segregació espacial que el mercat produeix en funció dels nivells de renda de les persones. Aquest parc ha de ser també estable en el temps. No podem perdre habitatges pel camí, com n'hem perdut fins ara, no? I s'han de dignificar, en el sentit d'evitar les situacions d'abús i frau que també s'han consentit. Per això, les adjudicacions dels habitatges han de ser molt més rigoroses i objectives.

Però, a banda d'habitatge protegit o destinat a polítiques socials en el segle XXI, la regulació de l'habitatge no pot renunciar –no hi renunciarem– a incidir també d'alguna forma en el mercat lliure, atès que és tan majoritari i genera tal volum de relacions jurídiques que afecten els ciutadans és obligatori enfrontar algun tipus d'actuació des dels poders públics per tal de protegir els més desfavorits. I, per a això, s'ha de regular la qualitat de l'edificació, la conservació i la rehabilitació del parc construït d'habitatges, la protecció dels consumidors en el mercat immobiliari, etcètera. En definitiva, tot un seguit d'actuacions que vol dir una nova manera de fer política, canvis radicals en el que fa referència a la política d'habitatge.

Podria explicar què es el que ha fet el Govern fins ara. El senyor Bargalló ho ha explicat en el que fa referència a l'habitatge, però, si us plau, deixin de donar falses xifres a la ciutadania. Es limitin a dir el que passa, els agradi o no. Segur que els agrada que es facin molts d'habitatges protegits, però no diguin xifres que no són.

Les que són són que l'any 2004 es va incrementar l'habitatge protegit en un 26 per cent, i aquest any s'està incrementant en un 40 per cent: 16.000 nous habitatges. El Govern manté l'objectiu de proveir de 42.000 habitatges assequibles els col·lectius més necessitats, especialment els joves, no només els joves –no només els joves–, sinó també els col·lectius més necessitats. O sigui, el doble de l'anterior quadrienni, però encara la meitat del que el país necessita. I estem fent aquesta acció política, per tal, doncs, de complir tots els compromisos.

Jo també volia parlar de Sallent..., tenia posat per parlar de Sallent. El senyor Bargalló n'ha parlat. És veritat que hem de ser solidaris amb el Carmel, i ho som. Però també amb Sallent, que ha patit la desídia dels governs de Convergència i Unió durant molts anys, que

ha patit la desídia del que era ministre d'Indústria, el senyor Piqué, que ha patit la desídia durant quatre anys de Convergència i Unió i del Partit Popular, que ningú se n'ha recordat, i des de fa dos anys tothom parla de Sallent, quan les han passat molt malament, la gent de Sallent, davant aquesta incompetència dels governs que els han girat l'esquena.

I en aquests moments s'està solucionant. A l'estiu ja es van real·lotjar 64 famílies a habitatges protegits, i el Govern ja ha fet acords amb l'Ajuntament de Sallent per trobar una solució a les 350 famílies –no poques, 350 famílies– afectades, que hauran de passar finalment a un real·lotjament digne. Per això, també sol·licitem des d'aquesta tribuna al Govern que acceleri les gestions perquè –a veure si aquest Nadal– les famílies del barri de l'Estació de Sallent tinguin ja una solució definitiva dels seus neguits.

Però també hem fet moltes actuacions pel que fa referència... I estic parlant encara de política social; deixem l'habitatge per entrar al que fa referència a la salut. Una excellent feina de la conselleria de Sanitat pel que fa referència a entrar en l'agenda política tot el que fa referència al finançament i a més a més també encarregar un estudi, un informe, l'anomenat informe Vilardell, per saber, doncs, quina és la situació en aquests moments de la salut i de quina manera podem actuar i quines polítiques hem de fer, i que ja ens posem en marxa, doncs, per poder-les tirar endavant. Diagnosi, estudi, participació, actuació, que és el que s'ha de fer en aquests moments, i a mi em sembla d'una manera positiva, en aquestes qüestions.

S'han reduït les llistes d'espera –ja s'ha dit–, nous metges per a l'atenció primària, convocatòria de places per als interins, inversions en l'ICS..., totes aquestes són qüestions importantíssimes. La creació immediata que s'ha de fer de l'agència de salut pública, perquè hem de posar la salut pública en el centre, en el frontispici de tota la política sanitària, perquè d'aquesta manera estalviem molts de diners en assistència sanitària, si vetllem per la prevenció de la salut.

Però no voldríem deixar de parlar de les llistes d'espera, sobretot..., ja hem reconegut els esforços que han fet, però sobretot també els temps d'espera real han de disminuir pel que fa referència a les operacions quirúrgiques. I més esforços, s'han de fer en aquest sentit.

Però cal abordar amb valentia i sense por el problema de les despeses excessives en les visites a especialistes, a proves diagnòstiques i a rehabilitació. No tenim dades recents sobre aquestes llistes d'espera, però sí que sabem el que ens diuen alguns ciutadans –el que ens diuen alguns ciutadans–: vuit mesos per ser visitat per un oftalmòleg, manca d'atenció ginecològica en algun hospital important, més de tres mesos per a una ecografia, cinc o sis per a un dermatòleg, sis mesos per iniciar la rehabilitació... Cal afrontar aquest problema, que és difícil, que és complex. Però ho hem d'explicar, que existeix, perquè així en serem conscients, de donar-hi solucions, perquè és aquí on els ciutadans percebran encara més en la seva pròpia situació i experiències viscudes l'aposta –que hi és, i decidida– per la millora de la sanitat pública.

I hem d'aconseguir també una major igualtat en salut entre els ciutadans. No torno a insistir en l'Informe, que ja està publicat, de la Fundació Bofill que explica que hi ha encara diferències importants, no? Hi ha una diferència de cinc anys en esperança de vida entre els que viuen al barri de Sarrià - Sant Gervasi i els que viuen a Poble Sec - Ciutat Vella. Això és inadmissible. I per això s'ha de continuar treballant per evitar aquests riscos reals que pateix el nostre país. I això és el que està fent, evidentment, la conselleria de Salut.

Però també hem d'actuar en tot el que fa referència a polítiques de benestar i família. Són de primer ordre, prioritat de primer ordre per a un govern d'esquerres. I així, i així es veu en l'actuació del Govern. La nova llei de servei social ha de ser un avenç important en aquest sentit. Nous drets, noves prestacions, més serveis d'atenció a la gent gran, major protecció a la infància, més suport a les famílies. Aquests són els elements clau d'aquesta nova Llei. Per cert, també molt participada, molt participada pel sector perquè, evidentment, tingui aquestes complicitats que nosaltres demanàvem. Però, evidentment, mentre no arribi aquesta llei, cal fer camí, no es pot posposar tot al demà passat i des del Departament ja s'estan fent esforços, que jo no repetiré perquè ja han estat explicats aquí a bastament.

Però encara queden moltes qüestions a desenvolupar. Per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari és essencial implantar allò que diu l'Acord del Tinell, que és el Programa de pobresa zero. És bàsic, ho hem de començar a fer ja, i en els pressupostos de l'any que ve hi haurem de començar ja a destinar partides, perquè més de 800.000 persones a Catalunya viuen en situació de pobresa i unes 125.000 pateixen situació de pobresa severa. Les persones grans són les més afectades. Cal treballar en un pla específic d'inclusió social. Cap persona a Catalunya ha de viure sota el llindar de la pobresa, i els que hi estiguin per sota han de rebre els ajuts socials que facin arribar a la quantitat que es prengui de referència –que ja hi comencem a treballar–, siguin joves o grans, pensionistes o treballadors.

En resum, una sola prestació global i simplificació burocràtica, cosa que permet avançar en la instauració d'una renda bàsica de ciutadania i estar en la línia del que es fa en altres països europeus. Lògicament, cal emprendre abans la reforma de la renda mínima d'ingressos i fer l'abordatge de la pobresa infantil. I aquest és també el referent per incrementar les pensions més baixes, compromís inclòs també en l'Acord del Tinell.

El mateix que l'atenció a les persones amb dependència. Hi ha més de 250.000 persones en situació de dependència a Catalunya. Una part important és, altra vegada, gent gran; l'altra, persones amb disminució severa. I la majoria són ateses per la seva família o, millor dit –diguem-ho clar–, per les dones de la seva família. És evident, doncs, que cal fer un salt important en recursos, serveis i solucions per a les persones afectades. L'Agència Catalana de la Dependència pot ser un bon instrument per materialitzar les actuacions en aquest terreny.

Però també volem parlar d'educació, com un element

de política social clau. Se n'ha parlat molt aquí, i molt bé. I és veritat, l'actuació de la conselleria d'Educació i del Govern en general, doncs, és bona en aquest sentit. Hi ha hagut un esforç en la quantitat i recerca de la qualitat: més inversió, més escoles, més escoles noves... Jo, com a professor d'ensenyament, també..., un dels orgulls més grans és veure que es tornen a obrir escoles. I, a més a més, com a habitant o nascut en un poble petit que no té escola, doncs, evidentment, veure que en altres, altra vegada, tornen a tenir aquella escola i aquella vida que porten els nens i nenes és un motiu d'orgull molt important. I això és una qüestió que també s'ha de dir i s'ha de considerar. Segur que al llarg d'aquests dos anys encara obrirem noves escoles que fins a aquest moment no teníem.

Més professionals..., més professionals no només per fer la tasca de formació, sinó també per tal d'atendre els nouvinguts, que és un element importantíssim també per afavorir la seva inclusió en la nostra societat. Compromisos també en la planificació. A més a més, també la garantia d'assegurar l'ensenyament gratuït. I estem en un moment clau, també, en aquest moment, de l'educació. Hem de parlar i hem de fer..., hem d'elaborar la llei de l'educació catalana. Bé, abans hem de discutir-la a Madrid, la llei educativa, doncs, al Congrés dels Diputats. I hem d'aconseguir el màxim acord possible, a través d'aquest Pacte nacional per l'educació. Hem d'actuar primer allà, perquè tinguem el màxim d'espais per tal de fer una llei que s'adeqüi a les nostres necessitats, que evidentment no han de ser ni són les mateixes que a altres territoris de l'Estat. I aquest és un element importantíssim, com he dit abans.

I parlaré després, en la següent..., en la rèplica, de tot el que fa referència a ocupació, perquè hi volíem donar un vessant diferent del que havia donat el president de la Generalitat en la seva intervenció..., i que per nosaltres és important tenir-ho en compte.

I, per això, també, com que he parlat de tot el que fa referència als aspectes socials, vull parlar també de tot el que fa referència a la política ambiental: de medi ambient, de territori, de món rural, de polítiques ecològiques clau per a la modernització de la nació, la competitivitat i la creació de llocs de treball, com, per exemple, pot ser el Programa de residus, que ja n'han parlat, 20 milions d'euros i la creació de quatre mil llocs de treball.

I en medi ambient, pel que fa referència a les polítiques ambientals i territorials, l'objectiu és i ha de ser reconduir una tendència que portava i sovint encara ens porta al malbaratament del territori i de recursos i a la destrucció del nostre entorn. Aquesta tendència no tenia cap mena de futur. El territori i els recursos són limitats i les conseqüències de la contaminació sempre acaben passant factura. Si som intel·ligents, i ho som, no podem esperar a reaccionar quan la situació ja sigui límit. Com més esperem, més difícil és reconduir-ho, i hem de tenir present que, un cop es fa malbé el territori i els recursos naturals, no es poden tornar a recuperar, no hi ha marxa enrere.

Per això, des del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'està introduint la nova cultura de l'aigua, s'es-

tà treballant perquè els residus siguin gestionats correctament i s'aprofitin al màxim, s'està posant condicions a les activitats econòmiques per tal que portin a terme els seus processos productius amb el mínim impacte ambiental i s'està definint les àrees del nostre país que tenen un valor destacable, que per sort són moltes i amb una gran diversitat d'hàbitats i de flora i fauna. I s'està treballant amb una premissa: la protecció del medi ambient és i ha de ser del tot compatible amb el desenvolupament econòmic. I aquests són elements importantíssims. I són també els elements bàsics per a una bona política, una política moderna i una política d'esquerres.

Moltes d'aquestes polítiques ambientals estan provocant urticària –ja ho he dit dues vegades, però, en tot cas, sembla que és una paraula bastant de moda– a persones i grups poderosos que estaven acostumats a fer el que els donava la gana sense condicions. Més ben dit, estaven acostumats a posar *ells* les condicions. La seva manera de demostrar el seu malestar, entre altres coses, és crear opinions desfavorables a partir d'informacions esbiaixades que contribueixen a desorientar la ciutadania. Recordem sinó què va passar amb el cànon de l'aigua: es van tergiversar totalment les dades i els objectius.

I acabo. Està clar que amb la modificació que ha fet aquest Govern, qui gasta desmesuradament és penalitzat, amb referència a l'aigua, i, en canvi, la família que consumeix aigua amb moderació no té cap mena de perjudici. Aquesta és una política moderna i sostenible. (*Veus de fons.*) Això és així i la gent així ho ha entès, malgrat que s'hagin fet molts esforços de determinats sectors i de determinats grups polítics, que els fan el joc, per exaltar el personal, fent creure a la gent que, per culpa dels ecologistes que hi ha al Govern, la factura de l'aigua els arruïnaria l'economia familiar o els deixaria sense aigua.

Aquesta és l'actitud irresponsable d'algunes formacions polítiques, d'algunes entitats, d'algunes institucions. Però, en tot cas, la realitat, és que el que s'està fent que és una política sostenible.

En la rèplica parlaré de més sostenibilitat, de més ecologia, a través de la política territorial o a través, també, del món rural.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president... Senyor diputat i representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, vostè sap que qui nomena els consellers..., abans, al principi de la seva intervenció, que ha fet una breu intervenció sobre quin eren els temes que ara ens ocupaven i quins eren els ritmes d'evolució de les decisions que s'han de fer en aquest país i en aquest moment... Bé.

Decidirem junts, jo i vostè, d'acord. Vostè sap que qui

nomena els consellers i qui decideix que ha arribat el moment de convocar eleccions, llevat que s'arribi al final del període, és el president de la Generalitat. I per descomptat que jo seré fidel a les meves prerrogatives, no podria ser menys.

I vostè sap, també, que m'he compromès a no utilitzar la segona prerrogativa, mentre i tant no estigui admès a tràmit el projecte d'Estatut a les Corts espanyoles, i mentre no estigui aprovat, a canvi del compromís de no retirar el projecte d'Estatut per un vot de majoria simple en el Parlament de Catalunya. Crec que amb això faig honor als compromisos, i faré honor als compromisos que he contret.

Nosaltres estem decidits a millorar el Govern en allò que calgui, i decidits a millorar la seva projecció pública, que, pel que s'ha vist, ahir i avui, no es correspon amb els atots i les realitzacions que aquest Govern ha presentat en aquesta cambra. És a dir, pel que s'ha vist, ahir i avui, crec, sincerament, que el Govern té encara –l'havia tinguda i l'ha tinguda fins ara– una imatge que no es correspon amb la seva capacitat de realització. I espero que aquest debat haurà servit, i crec que ha servit, per demostrar-ho.

«Aquest Govern fa coses», diu vostè. I li demano que no ho digui. No és que aquest Govern «faci coses». Em sembla que vostè és molt modest amb aquesta expressió. Jo li demano que no ho digui i que digui el que ha dit immediatament després: que aquest Govern ha pres decisions enormement impopulars, amb el consens dels ajuntaments quan ha calgut, i que decidirà sobre les inversions energètiques, hi afegeixo, tenint compte de tots els implicats i del territori, dels interessos de tots els implicats i del territori. Que no vol dir «sí» a cada manifestació que es fa a la cantonada. Per descomptat, no. No és aquesta la nostra predisposició.

Si em deixa utilitzar una expressió una mica barroera: «En tenim el cul pelat d'aguantar manifestacions.» I sap per què? Perquè les hem sabudes organitzar, quan ha tocat. Perquè nosaltres n'hem fet, i no és pecat. (*Veus de fons.*) N'hi ha que n'havien fet quan eren joves, diguéssim, quan eren petits, i després es dediquen a demostrar sistemàticament, i a denotar sistemàticament qualsevol expressió popular.

No em fa por que hi hagi resistències... No em fa por..., no ens fa por, com a Govern, que hi hagin resistències, és bo que n'hi hagin i que s'expressin. Perquè, finalment, tant la THT o MAT, l'alta tensió..., tant en aquesta qüestió, com en l'aeroport intercontinental, com en el de Lleida, com en el desdoblament de la Palafrugell-Palamós, com en el quart cinturó, etcètera, no trigarem més del que s'hauria trigat si aquestes suposicions no hi haguessin estat.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Cert que, de vegades, fa la impressió que són aquestes expressions, que moltes vegades es manifesten, s'expressen quan les coses encara no estan en disposició de ser realitzades, sinó quan s'estan projectant, quan se sap que passaran...; cert que, de vegades, fa la impressió que són les manifestacions, que són les expressions de dubte popular les que retarden les inversions. I jo li

dic que nosaltres seguim escrupolosament els calendaris previstos, i que no és perquè hi hagi oposició que nosaltres retardarem cap d'aquestes decisions, si les hem de prendre!

Tenim Pla d'energia, tenim Pla de presons, tenim el Pla d'equipaments comercials –que va posar en marxa el conseller Pere Esteve i que ha culminat el conseller Huguet–, tenim Pla de residus... Li asseguro que, de vegades, l'oposició que hi ha per sectors econòmics potents, en algunes d'aquestes mesures, són fruit de la ignorància. Sé..., en fi, ara no diré qui, ni com, ni per què, però jo sé d'algun empresari, gran empresari espanyol, que, davant d'algunes inversions que s'havien de fer en aquest país, li van dir si volia que aquella inversió es fes a Reus. I que va dir: «*De ninguna manera, quiero capitales de provincia.*» No sé si m'enten...

De vegades, hi han decisions, hi han actituds contràries al capteniment d'aquest Govern, que són fruit no del coneixement, dels interessos propis, sinó de la ignorància del territori del qual es parla. I alguns dels diputats que hi han en aquesta cambra saben perfectament el que vull dir. *Quiero capitales de provincia*, deien.

Sàpiguen que nosaltres tirarem endavant totes les inversions que calen perquè aquest país sigui energèticament suficient, perquè aquest país no tingui més presoners que places a les presons –estem en una proporció de 5 a 8, al revés–; perquè aquest país tingui els equipaments comercials que es mereix –no més dels que es mereix–, i perquè aquest país tingui el Pla de residus que ens convé.

Si el que triguem nosaltres a engegar aquestes infraestructures, parlant amb la gent i considerant l'entorn, i considerant els interessos del petit comerç, fos tant com el que ha trigat el Govern del Partit Popular a arribar a Lleida a peu coix, amb dos terços de l'alta velocitat –no amb alta velocitat–, aquest país tindria un problema, però no és el cas. (*Veus de fons.*) Més ben dit, problema n'hi ha, però, si no es té por a la gent i s'esmerça el temps que cal, sense retardar la data de l'inici idoni, de la posta en marxa de les infraestructures de les quals parlem, estarem fent el que cal fer, el que hem de fer. El que no podem fer és, per mandra, abandonar solucions de connexió o d'altre caràcter sense donar alternatives; això tampoc ho farem.

També, les ideologies progressistes, deixin-m'ho dir, i ambientalistes, poden ser conservadores; no en el bon sentit, en el sentit clàssic de la paraula. Totes les ideologies es poden encarcerar, totes, en el mal sentit de la paraula. És a dir, caure en el cofoisme de la inacció, tot plegat adornat per algunes manifestacions de descontent. Sé que aquest no és el capteniment de la seva formació política, d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida Alternativa. Sé que les dretes tendeixen, avui, a l'electoralisme desesperat, cercant descontents per tot arreu. Allò que pensen que abans feia l'esquerra, que té l'esquerra per treure'ls de les seves posicions de poder. I, mimèticament, potser d'una forma inconscient, fan el que pensen que feia l'esquerra; no el que feia l'esquerra, el que pensen que l'esquerra feia, que era atacar interessos legítims des de la *bulla* –en castellà– i des de l'atabalament i la desconsideració per part de la joventut i per part del poble i de determinades

expressions populars. Sé que les dretes tendeixen, insensiblement, a aquest electoralisme.

Doncs bé, les tornes s'han canviat. La dreta dreta s'ha tornat, a voltes, partidària de l'*agit-prop*, que deien abans, populista, de l'*agit-prop* més descarada; i, en canvi, els vells partits de l'esquerra, molt vells partits de l'esquerra, més vells que els de la dreta, reconvertits, com en el cas del PSUC, han de donar –i les donaran, n'estic segur– lliçons de governabilitat, després de conduir la política d'aquest país, inclosa la dreta democràtica i bona part de l'esquerra, a feliç matrimoni entre els principis i l'efectivitat. No n'esperava una altra cosa.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo deia que el Govern feia coses, i, en tot cas, el nom no fa la cosa, no? El que sí que vostè ha dit que no cal dir «sí» a cada manifestació, i és veritat, té raó. I que, a més, ha dit que «en teníem el cul pelat» d'organitzar manifestacions. No entrarem ara amb una lluita de qui «en té el cul més pelat», d'organitzar manifestacions... (*Remor de veus.*)

Però, en canvi, sí que, aquest Govern, senyor president –aquest Govern–, no pot descartar sistemàticament qualsevol tipus de manifestació. Ha de ser el suficientment intel·ligent, observant la realitat, quines són veritablement... Allò que vostè deia, molt ben dit, que la dreta ara s'ha convertit en uns organitzadors d'*agit-prop* molt estranys –tampoc en saben massa, també li haig de dir la veritat.

I, sap com ho hem d'aconseguir? Ho aconseguirem amb tot allò que fem, tota l'actuació i la gestió política, sobretot aquella que es faci sobre el territori, si la fem amb més participació, si la fem amb més consens i la fem amb més complicitat, això és directament proporcional a menys manifestacions. I això va per a tots els membres d'aquest Govern. Que si escoltem, si fem el consens necessari, tenim les complicitats necessàries en tots els sectors, segur que hi haurà menys manifestacions. Mai podrem evitar aquelles que les fan per vici, però, en tot cas, sí aquelles que tenen alguna cosa a amagar. (*Veus de fons.*)

Perquè, si algú es mobilitza, si algú fa una manifestació, és perquè té alguna cosa a dir. Potser perquè no l'ha pogut dir abans, potser perquè no li hem donat les eines suficients per explicar-ho o per dir què és el que pensa. I per això és molt important ser molt receptius, estar molt a l'aguait del que pensa la gent, del que pensa la gent que viu en el territori, per saber també, el Govern, de quina manera ha d'actuar. I això, evidentment, és una recomanació, humil recomanació d'un diputat, doncs, que també ha participat en moltes manifestacions, i sempre, li ho ben asseguro, amb una raó, i sovint, abans, en els altres governs, era perquè no s'escoltava mai –mai– el territori, ni la gent que hi vivia i les coses que tenia.

Per això és important que en tot el que fem referència a la política territorial, tinguem aquesta premissa. Perquè no ens podem imaginar la mobilitat, per exemple –un altre dels temes que volia tocar–, de la forma que s'està fent fins ara, amb les mercaderies i les persones que es mouen majoritàriament per carretera –això és inviable!– amb vehicles privats. El transport, tal com el tenim dissenyat en aquests moments, requereix un elevat consum energètic i provoca una part molt important de les emissions de CO₂. I aquest és un element, també, a tenir en compte. La solució no passa per fer més i més carreteres només.

Per tenir un país modern, hem de buscar un desenvolupament que sigui perdurable en el temps i que no ens perjudiqui, ni a nosaltres, ni a persones que viuen a altres punts del planeta, ni als que vindran darrere nostre. Per això nosaltres hem de planificar la mobilitat. Hem de buscar el màxim d'interrelacions. Això és el que diu la Llei de mobilitat. I el que s'ha de fer ja, ja, són les directrius de mobilitat. Perquè aquestes directrius de mobilitat són les que ens permetran prendre decisions sobre les infraestructures que ens fan falta en el futur; no només les viàries, sinó també les ferroviàries i altres sistemes de transport públic. I, per això, l'actuació que fa aquest Govern amb referència al quart cinturó és la que s'ha de fer. El Departament de Política Territorial ha encarregat uns estudis a la Universitat Politècnica, doncs, perquè estudiï quines són les necessitats de mobilitat per connectar el Vallès Occidental amb el Baix Llobregat. I és a partir d'un estudi, d'una diagnosi i d'una participació dels ciutadans d'aquell territori, també, que el Govern haurà de prendre una decisió, no contínuament anar repetint: «Cal fer el quart cinturó!», aquell projecte de fa vint-i-cinc anys, que no té res a veure la realitat del nostre país ara amb la de fa vint-i-cinc anys, i encara alguns plantegen això.

Parlem de la mobilitat, i a partir d'aquest estudi i criteris de mobilitat haurem de veure quin tipus de xarxa viària s'ha de fer –si s'ha de fer–, quin tipus de xarxa ferroviària, quin tipus de transport públic haurem de fer. I això vol dir no abandonar els diners que estan en els pressupostos de l'Estat, sinó aprofitar aquests 26 milions o 27 milions d'euros per fer aquesta política que el Govern de la Generalitat ha posat sobre la taula i que ha de continuar –i que ha de continuar.

De fet, darrerament, ja hem tingut notícies positives respecte al tema de la mobilitat. El futur carril bus de la T-58, que també serà un carril VAO, un vehicle d'alta ocupació; el projecte de perllongar el tren de la Pobla; el tren transversal, etcètera. Però això, només, per nosaltres, ha de ser el començament d'una aposta clara per un model territorial diferent. Hem de canviar el model de mobilitat, i aquest és un element prioritari i ha de ser un element prioritari per a aquest Govern.

Com ha de ser un element prioritari, i ho hem posat en l'apartat de polítiques ambientals, tot el que fa referència al món rural. És veritat, ja s'ha dit aquí que els pagesos no passen per un bon moment. Al contrari, la sequera d'enguany ha contribuït a empitjorar la situació del sector agrari, que majoritàriament ja veia un futur prou negre per les dificultats que vivien, sobretot en determinats sectors, com ara la vinya o la fruita dol-

ça. Amb els pescadors passa tres quarts del mateix, i ara, a més a més, revoltats pel tema de la gasolina.

El nostre país no es pot permetre –no es pot permetre– que uns i altres, pagesos i pescadors, desapareguin, no només pels problemes individuals i personals, que són molt importants, sinó per les conseqüències socials, i en alguns casos ambientals, que comportaria la seva desaparició. Resoldre la problemàtica de la pagesia és una qüestió de país. Potser fins ara no s'han sabut trobar les maneres més encertades d'enfocar les diverses problemàtiques i no sempre s'ha actuat amb la celeritat que correspondria, per exemple en el cas del sector vitivinícola.

Però el Govern té la voluntat, i ens consta, de fer una política agrària amb visió de futur, tal com queda reflectit en el pacte del Tinell, i això es fa amb estratègies a curt termini i amb estratègies innovadores, estratègies a curt termini que passen per plans sectorials concrets, sobretot per la incorporació de joves agricultors i la modernització de les explotacions, però també estratègies innovadores, que se n'ha parlat aquí i que és molt important insistir-hi, i ho hem d'explicar molt, com és el contracte global d'explotació. És un element important, modern, molt modern; es fa en altres països d'Europa, però em sembla que nosaltres..., almenys nosaltres, i estic convençut que també tot el Govern, hi tenim posades moltes esperances. En farem un seguiment molt acurat. És, ni més ni menys, un pacte contractual o consensual, diguin-ne com vulguin, entre la pagesia i la societat, un element importantíssim que té el doble objectiu d'aconseguir explotacions viables i assolir un desenvolupament rural sostenible. És a dir, passar del fet que els diners públics siguin considerats una subvenció al fet que siguin considerats una inversió. Aquest és el contracte social que hi ha d'haver entre la pagesia i la ciutadania, i l'intermediari –només l'intermediari– ha de ser el Govern de la Generalitat per fer-ho possible. I aquest és l'objectiu més important del món rural, del món agrari, aquests propers anys. Aquest contracte ha de servir per prioritzar aquelles actuacions que tinguin per objectiu la millora del medi ambient i la producció d'aliments de qualitat, com a elements també claus a tenir en compte.

I vull acabar amb dues qüestions. Una, sobre el tema municipal. Se n'ha parlat poc. Potser teníem altres consideracions, però jo crec que s'ha de parlar-ne, també. De tots és sabut que l'enfortiment dels municipis passa per una millora del seu sistema de finançament; això fa temps i anys que ho anem dient, no?, i no ens en sortim, no? Per part de la Generalitat es fa un esforç important: l'augment del Fons de cooperació local és un element important, i el Pla únic d'obres i serveis també és un element important. Aquí, a Catalunya, es fan els deures sobre aquest tema. Però n'hem de fer encara més.

Sobretot, hem de tenir en compte, i tot el Govern ha de tenir en compte, el Govern de la Generalitat, que qual-sevol nova atribució de competències ha d'anar acompanyada de l'assignació dels recursos complementaris necessaris per finançar-les correctament. No ampliem encara més la càrrega als municipis. Un exemple d'actualitat, que permetin-me que el posi per veure si així

ajudem a solucionar-lo: si el Projecte de llei de conciliació de la vida laboral i familiar atorga als funcionaris locals millores, que el nostre Grup comparteix, la Generalitat també ha de preveure mesures perquè els municipis puguin fer front a les despeses que de la Llei es derivaran. Haurem d'estudiar-ho, diguem-ne..., sí, amb terminis, no d'una manera immediata, però jo crec que aquests són elements a tenir en compte.

I, alhora, també, un altre dels elements molt necessitat i molt demanat és que és urgent abordar la problemàtica dels serveis que no són propis dels municipis i que aquests es veuen obligats a finançar.

Hem de posar el fil a l'agulla en totes aquestes qüestions. És urgent, i ens ho demanen tots els municipis, que funcioni la comissió mixta Generalitat - ajuntaments, que ha d'articular solucions per a aquest problema, i que les conclusions i les corresponents mesures es puguin començar a aplicar l'any vinent.

I acabo amb dues qüestions. Una, la cimera euromediterrània que tindrà lloc a Barcelona el 27 i 28 de novembre no es fa per casualitat a Barcelona. Deu haver set un lapsus, que a vegades potser ha estat compartit... De cap de les maneres. Fa deu anys –fa deu anys– la Declaració de Barcelona inaugurava un «partenariat» i un procés que havia de permetre més desenvolupament, més democràcia, més drets humans; en definitiva, més pau a la Mediterrània. I aquesta ciutat que ho va endegar era Barcelona, i el país era Catalunya. Ni Barcelona ni Catalunya n'han de ser només un receptacle, no seran només un receptacle de la cimera, perquè hi tenim molt a aportar com a poble mediterrani i europeu, i amb un bagatge importantíssim en tots aquests aspectes.

En definitiva, espero, senyor president, senyor Maragall, que aquest debat hagi servit veritablement, doncs, per parlar de les coses que importen els ciutadans d'aquest país, de les coses quotidianes, del seu present i del seu futur.

Sàpiga que, en definitiva, té la confiança del nostre Grup Parlamentari..., en el Govern i en el seu president. I que, a més a més, contribuirà a impulsar més polítiques socials i més polítiques ecològiques. I que, a més a més, aportarà tot el seu rigor i tota la seva responsabilitat en la segona fase de negociació de l'Estatut a Madrid perquè, evidentment, arribi a bon port. Responsabilitat, confiança, rigor, lleialtat; això és el que té el Govern de la Generalitat i això és el que li demanem nosaltres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, doncs, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució serà demà de nou a deu del matí, finirà, per tant, a les deu del dematí; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes emeses es farà a les onze; el termini per presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una, acabarà, per tant, a la una; la comunicació als grups parlamen-

taris de les propostes admeses es farà a dos quarts de dues, i, finalment, la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris vulguin que es votin separadament es farà a les tres. La sessió per al debat i votació de les propostes es reprendrà a les quatre de la tarda. Remarco l'hora: a les quatre de la tarda, perquè els recordo que quan acabi aquest Ple hi

ha encara una altra sessió plenària que hem de substanciar.

Se suspèn la sessió fins demà a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.